

САНДРА БРАУН ГОЛЯМАТА НОВИНА

Превод от английски: Пенка Стефанова, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Бременна съм.

Очите на Тейлър Макензи престанаха да преценяват похотливо краката на Риа Лавендър. Погледът му веднага се върна на лицето ѝ. Не можеше да е загубила ума си, но или беше това, или не бе чул добре.

— Моля?

— Бременна съм.

Тейлър Макензи се отпусна на кожения стол зад бюрото си и положи страхотни усилия да преглътне. „Поздравления“ не изглеждаше най-подходящият отговор. Беше изстреляла двете думи към него като стрелички. Заявлението бе нещо повече от описание на физическото ѝ състояние. В него се усещаше предизвикателство. Същото предизвикателство се излъчваше и от тъмнозелените ѝ очи.

— Благодаря ви, че ми казахте, но бих могъл да почакам до обявяването на раждането — рече хапливо той.

— Вие сте първият, който научава.

— Има ли някаква определена причина за това?

— Да, и то изключително основателна.

— Да не би да намеквате, че имам нещо общо с вашата бременност?

— Не, не намеквам нищо. Бебето е ваше.

Риа Лавендър беше абсолютно хладнокръвна, но на Тейлър му стана горещо. И трябваше да се откаже от мисълта да преглътне в скоро време. Слюнчените му жлези се бяха запушили и се съмняваше дали щяха изобщо някога да възобновят дейността си. Засмя се сухо, за да прикрие удивлението си.

— Това шега ли е?

— Едва ли, господин Макензи. Фарсът не е сред любимите ми забавления.

— Нито пък мое. Но е дяволски сигурно, че звучи точно така — отговори сопнато той.

— Имате думата ми, че никой няма да връхлети тук и да ви опре пистолет в гърба.

— След всичко това не бих се изненадал. Изобщо какво смятате, че правите, като влизате при мен с танцова стъпка и хвърляте тази бомба?

— Не съм влизала с танцова стъпка — отвърна с равен глас Риа. — Записах си час и минах през всичките необходими процедури, за да говоря с един градски съветник и...

— Госпожице Лавендър, извинете ме, но когато един гражданин си запише час за среща с мен, очаквам да обсъждаме предстоящите избори, данъчните закони или удължаването на автобусното обслужване.

— Може би трябваше да се обадя в офиса на компанията ви, но се страхувах, да не би да решите, че искам да говоря с вас по делови въпроси.

Той прокара пръсти през гъстата си черна коса.

— Не мога да повярвам, че говорите сериозно.

— Да, но е така.

— Нали не е номер? Или груба шега?

— Нямам навика да правя груби шеги — отговори високомерно тя.

— А откъде, по дяволите, да съм сигурен? Та аз едва ви познавам!

Втренчиха се един в друг над полираната повърхност на бюрото. Риа първа извърна поглед. Тейлър забеляза руменината, която плъзна по бузите ѝ. „Тъкмо навреме“, помисли си той. Чувстваше се пламнал и разгорещен още от момента, в който беше влязла в кабинета му.

Тя наистина трябваше да се изчерви при признанието за това колко добре се познават. Особено, при положение, че се бяха срещали само веднъж.

ПЪРВА ГЛАВА

— О, извинете!

— Не е нужно да се извинявате.

— Не прободох ли пръста ви с клечката за сандвичи?

— Няколко шева и ще стане като нов.

Той сви рамене и засмука наранения си пръст.

Риа се засмя:

— Съжалявам!

— Забравете това.

— Моля ви, вземете скаридата.

— Ами! Щом сте насочили погледа си именно към тази скарида, не бих си и помислил да ви лиша от нея.

Риа се усмихна срещу невероятно красивото лице. В съчетание с хубаво тяло. Високо, стройно, облечено в костюм, с бяла риза и червена вратовръзка. Червена вратовръзка? Е, да, беше навечерието на Коледа. Вратовръзката и кърпичката в тон, трите ъгълчета, на която надничаха от джобчето на сакото му, бяха неговите отстъпки към празника. При подобни обстоятелства други мъже щяха да изглеждат глуповато с такава фриволност, но този тук имаше дързостта да я носи добре, без това изобщо да заплашва неговата мъжественост. Широка белозъба усмивка допринасяше за това. Простодушна, открита и топла. И по-топла с всяка изминала секунда. Или пък пещта в стомаха ѝ бе подпалена от тази усмивка и зашеметяващите сини очи?

— Риа Лавендър.

Тя премести чинията от дясната в лявата си ръка, за да може да се ръкува с него.

— Тейлър Макензи.

Той все още нямаше чиния, само клечка за сандвичи, с която се бе канил да набоде същата скарида, към която се целеше и Риа. Двамата се ръкуваха.

— *Самият* Тейлър Макензи? — попита тя. Ръката ѝ искаше завинаги да остане в топлата му, твърда и силна длан.

— Има ли такова нещо като самия Тейлър Макензи?

Когато се усмихна, в ъгълчетата на очите му се появиха бръчици. Той обичаше света. И светът го харесваше. Опустошенията му го бяха спасили от това да изглежда хубавичък. Въпреки че квадратната му челюст беше далеч от това, което се наричаше хубавичко.

— Вие ли сте известният градски съветник Макензи, кандидат за кмет?

Той се поклони официално.

— Същият. За мен е удоволствие, госпожо Лавендър.

Риа наклони глава.

— Много умно.

— Кое?

— Госпожо Лавендър. Очевидно ме провокирате да кажа дали съм омъжена.

Той снижи поверително глас:

— Очакването направо ме убива.

— Госпожица съм и никога не съм била госпожа.

— Дявол да го вземе! — каза той и щракна с пръсти. — Винаги съм имал феноменален късмет.

Изключително доволни от това, което виждаха, двамата се втренчиха един в друг. Накрая някой блъсна Тейлър в гърба.

— А-а, още скариди? — попита учтиво той.

— Вече хапнах доста, но все пак ви благодаря.

Тейлър огледа дългата маса и разнообразието от ястия.

— Можем ли да си говорим откровено?

Риа харесваше чувството му за хумор. До този момент не бе открила в него нищо, което да не ѝ хареса. А и обичаше пуйка^[1]. Тя, на свой ред, му се усмихна ослепително.

— Разбира се.

Тейлър си взе чиния и двамата тръгнаха покрай дългата маса да си сервират, макар и храната да бе последното нещо, за което си мислеха в момента. Пищното празненство за навечерието на Коледа в къщата на семейство Греъм бе придобило нов смисъл. И двамата бяха отишли от чувство за задължение и смятаха да се оттеглят почти веднага след появяването си. Тейлър забрави за извинението, което възнамеряваше да поднесе на домакините за ранното си заминаване. Риа изпита облекчение, задето не ѝ се налагаше да измисля такова.

— Къде ще седнем?

Тейлър огледа претъпканата дневна, за да открие две места близо едно до друго. Тук-там имаше единични столове, но очевидно не му се искаше да заеме някой от тях и на Риа ѝ стана приятно. Тя съвсем спонтанно го попита:

— Доколко дружелюбен можете да бъдете?

— Мога да бъда крайно груб и все пак да спя спокойно нощем — отговори той с дяволита усмивка.

— Тогава последвайте ме.

Тейлър смигна заговорнически на бармана и взе бутилка охладено шампанско и две чаши. Риа се отправи към стълбището. Персийската пътека беше прикрепена за стъпалата с пиринчени пръчки, но то все пак изглеждаше съвременно заради конзолната си конструкция.

— Тази рокля е наистина за чудо и приказ — отбеляза Тейлър, докато се изкачваха.

Тя го погледна през рамо. Очите му бяха насочени към гърба ѝ, оставен гол от дълбоко изрязаната ѝ, гъсто покрита с пайети, синя рокля. Беше изрязана също толкова ниско и отпред, спускайки се в остро V между гърдите ѝ. Полата беше тясна и стигаше точно до коленете ѝ. Талията беше стегната с широк колан от същия плат. Раменете с подплънки бяха украсени със сребърни пайети. Покрита с пайети шнола в тон придържаше на една страна дългата ѝ права коса.

— Благодаря ви.

— Пак заповядайте.

Стълбището водеше към балкон с изглед към залата долу.

— Това беше страхотна идея — каза Тейлър, когато погледнаха надолу към шумната тълпа.

— И аз се радвам, че се сетих.

Постояха за момент до парапета, загледани един в друг. Тейлър сякаш предпочиташе да ухапе долната ѝ устна, отколкото което и да било от ястията в чинията си. А и Риа щеше да се зарадва, ако това се случеше.

— Насам — каза пресипнало тя.

Заведе го в просторна стая, осветена само от огъня в камината и огромната коледна елха в ъгъла. Беше мебелирана с бели кожени канапета и столове, меки като цветове на ружи. Мъхът на килима с

цвят на карамел почти погълна високите токчета на обувките на Риа. Тя прекоси стаята и сложи чинията си на стъкления плот на масичката за кафе.

— Ключът на лампата е отляво — каза тя на Тейлър. Той стоеше на вратата и оглеждаше одобрително стаята. — Но ако ръцете ви са заети, мога да светна вместо вас.

— Имате ли нещо против, ако оставим така?

Без да отмества поглед от него, тя поклати глава.

— Всъщност предпочитам да не светваме.

— Аз също.

Той отиде при нея между канапето и камината и по мълчаливо съгласие двамата седнаха на пода. Риа сгъна крака под себе си. Тейлър седна, като повдигна едното си коляно и се облегна на канапето.

Отвори ловко шампанското, така че то само изгъркори шумно, но не ги изпръска. Риа кимна, за да покаже, че е забелязала умението му, и поднесе чашата си. Той ѝ наля. Когато напълни и своята чаша, я вдигна към нейната.

— Весела Коледа, Риа.

— Весела Коледа, Тейлър.

Без да отделят очи един от друг, те отпиха.

Тейлър премлясна.

— Далеч по-добро от пунша с шампанско.

— Хм — тя остави шампанското да пошуми в устата ѝ, преди да го глътне. — Нищо не може да се сравни с истинското.

Тейлър пхна една хапка с маслинка в устата си.

— Откъде знаехте как да намерите тази усамотена стая?

— Аз съм я замислила.

Очевидно впечатлен, той повдигна леко вежди.

— Вътрешен дизайн?

— Не. Само препоръчах как да бъде обзаведена. Проектирала съм я до последния пирон. Аз съм архитектът.

— Вие сте архитектът, проектирал тази къща?

Тя кимна. Докато дъвчеше методично яркочервен домати, напълнен със салата от раци, Тейлър огледа отново стаята, сякаш този път от друга перспектива. Очевидно това, което видя — от килима под тях до катедралния таван — му харесваше. Личеше си от начина, по който спираше очи на всяка подробност.

— Вали сняг — каза той.

Риа очакваше комплимент, затова бе изненадана. Отметна глава назад и видя, че снежинки, големи и пухкави като гъша перушина, се трупяха върху прозорците на покрива над тях.

— Колко красиво, бяла Коледа — каза тя с тиха почителност.

— Толкова съм развълнуван, че мога да запея. Искате ли?

— Добре ли пееш?

— Звучи страхотно под душа.

— Тогава може би е по-добре да не го правиш.

— Не вярваш, че мога да пея? Мисля, че ще трябва да дойдеш с мен под душа, за да се увериш.

Риа отпи спокойно глътка шампанско. Усмивката му беше твърде обезоръжаваща и все пак секси, точно както той искаше.

Тя остави чашата си и го погледна през мигли.

— Ти си толкова опасен, колкото разправят, господин Макензи.

— Кой го казва? — попита той, като в същото време душеше подозрително една аншоа.

— Всеки, който някога те е обвинявал в донжуанство.

— О, те ли! — Тейлър махна пренебрежително с ръка както на голословното твърдение, така и на аншоата, която върна в чинията си. — Политическите ми врагове пускат тези слухове.

— Или пренебрегнатите жени.

— Предполагам, че има и няколко такива — усмихна се тъжно той.

— Не исках да кажа, че си несериозен като политик или бизнесмен — рече искрено тя. От вестниците знаеше, че той притежава и управлява фирма за електрификация на сгради. — Въпреки всичката кал, която хвърлят по теб опонентите ти, мисля, че ще спечелиш изборите за кмет.

— Ще гласуваш ли за мен?

— Само ако ми налееш още шампанско — отвърна Риа и протегна кокетно чашата си.

Той я наля догоре, после напълни и своята, и каза:

— Иска ми се да можех да печеля толкова лесно всичките гласоподаватели. Защо ще гласуваш за мен?

— Защото имаш прогресивно мислене. Може би си малко в повече пряк и агресивен.

— Блийкър ме нарече „уличен хулиган“.

Риа се засмя на определението, което му беше лепнал неговият противник.

— Определението ти подхожда, макар че едва ли Блийкър е искал да прозвучи като комплимент. Не мисля, че някога ще позволиш на някого да те тормози.

— Права си. Израснах в предградията като съвсем обикновено американско момче. Но държах на своето пред лошите момчета.

— Правиш впечатление на човек, който раздвижва и разтърсва. Някои хора се страхуват от това, но аз отдавна смятам, че този град има нужда от малко промени.

— Надявам се да успея да раздвижа и разтърся всичкия излишен баласт в градския съвет. Ако ме изберат — промърмори той и секунди по-късно добави със същия тон: — По дяволите!

— Какво?

— Все пак забравих да взема пуешко.

— Ето, вземи си — тя му протегна чинията си.

Тейлър вдигна ръце пред себе си.

— Не, наистина не бих могъл.

Дали шампанското започваше да ѝ действа, или протестът му наистина бе пресилен и смешен?

— Хайде, настоявам. В крайна сметка ти отнех скаридата.

Взе парче бяло месо и му го подаде. Тейлър се втренчи в него, сякаш то беше последното парче храна на света, но той бе недостоеен да го изяде.

— Ти спечели скаридата в честна битка.

— Е? — тя вдигна ръката си по-близо до устата му.

— Ами щом настояваш...

Тейлър ухапа сочното парче бяло месо. На Риа никога не ѝ бе хрумвало, че зъбите могат да бъдат сексапилни, но почувства ухапването точно над пъпа си. Усещането беше зашеметяващо. Почувства топлия му дъх върху пръстите си. Пуешкото беше толкова крехко, че можеше да бъде разкъсано и с вилица, но той раздвижи леко главата си наляво и надясно, сякаш се мъчеше да го отхапе. Долната част на стомаха ѝ се сви, сякаш току-що бе профучала през най-високия връх на влакчето в лунапарка.

— Вкусно — каза Тейлър.

— Хубаво и сочно.

— Аха.

Риа осъзна, че той гледа устните ѝ. Очите му не мигаха, сякаш принадлежаха на котка-хищник. Риа се почувства уязвима пред този нетрепващ син поглед и посегна несигурно към чашата си.

С това движение магията сякаш се развали и Тейлър престана да я гледа така.

— Тази елха ми харесва повече от долната — рече той.

Риа се радваше, че е сменил темата. Това облекчи напрежението в гърдите ѝ. Шумът от тържеството долу долиташе като далечен рев. От време на време избухваше смях и прорязваше тишината, но основният звук в стаята бе прашенето на ябълковите цепеници в камината и съблазнителното шумолене на вечерните дрехи, когато някой от тях се помръднеше. Беше се възцарило настроение, при което човек обикновено си сваля обувките и се чувства удобно. Риа никога не се бе чувствала толкова удобно. Където и да било. Когато и да било. Нито пък толкова напрегната от очакване. Но все пак, като предпазна мярка, не си свали обувките.

Погледна към коледната елха. Уханните ѝ зелени клонки бяха украсени с проблясващи цветни лампички, стъклени топки и захарни пръчки.

— Аз също мисля, че тази е по-хубава — рече тя. — Предпочитам по-старомодните.

— Не е никаква елха, докато не я помиришеш.

— Точно така. Тази долу в дневната е страхотна, но е толкова официална.

— Не смееш да я докоснеш.

— Украсена е от професионален декоратор. А на тази тук ѝ личи, че е била украсена от семейството. Играчките са разположени неравномерно.

Домакините, семейство Грѐм, имаха няколко големи деца и безброй внуци. Риа си представяше смяха, добродушните закачки, писъците от удоволствие, които щяха да ехтят между тези стени, когато опаковките на безбройните подаръци бъдеха разкъсани на другата сутрин.

Тейлър се наведе към нея и прошепна:

— Обзалагам се, че ако погледнеш по-отблизо, ще видиш, че повечето от играчките са нащърбени и с петна.

Тя кимна замечтано:

— Но са най-желаните. Колкото по-стари, толкова по-добри. Напомнят за минали коледни и никога няма да бъдат изхвърлени.

Той я докосна по бузата с външната страна на пръстите си.

— Госпожица архитектката е сантиментална.

Кожата ѝ настръхна от удоволствие.

— Да, признавам си.

Тъй като вече и двамата не се преструваха, че ядат, оставиха чиниите си. Беше ги обхванал един нов глад. Нямахше смисъл да го отричат. Тейлър се втренчи без стеснение в нея.

— Никога не съм участвал в битка с клечки за сандвичи с някой толкова красив като теб. Сигурна ли си, че си истинска?

Риа едва не каза: „Докосни ме и виж“, но размисли. Той изглеждаше готов да скочи върху нея и да я излапа. Ако слуховете бяха верни, Тейлър Макензи нямаше нужда от много подкани. Дали слуховете бяха злобно разпространявани от политическите му противници или не, но сигурно имаха известна доза истина. Риа бе твърде уравновесена, за да залитне по уверено държане и прелъстителна усмивка. Но се забавляваше твърде добре, за да го отреже. Затова реши да запази положението на началото на флирт и приятелство.

— О, да, разбира се, че съм истинска. А това, което не знаеш — каза провлечено, — е, че стомахът ми къркореше най-неделикатно, когато зърнах онази дебела розова скарида.

— Шшт — той постави пръст вертикално на устните ѝ. — Караш устата ми да се налива.

„Почивка! — помисли си Риа. — Стига флиртове.“ Вече не беше безобидно. Тейлър Макензи караше устата ѝ да се налива. Меката светлина в стаята, камината и коледното настроение упражняваха опасно влияние върху нея. Почувства, че губи контрол над положението и знаеше, че трябва да си го възстанови.

— Може би е по-добре да слезем долу и да се смесим с другите.

Той се намръщи, но като че ли осъзна уместността на думите ѝ. Всичко това ставаше твърде неконтролируемо, и то твърде бързо.

— Мисля, че си права. Долу има доста гласоподаватели.

После стана и ѝ подаде ръка, която тя прие с благодарност. Трябваше да хапне повече преди това. Шампанското сякаш бе нахлуло в главата ѝ. И в бедрата ѝ. Като че ли бяха от гума. Когато се изправи, Риа залитна леко. Той плъзна ръка през талията ѝ, за да я подкрепи, и за момент я притисна до себе си.

— Сега по-добре ли си? — гласът му представляваше ниско ръмжене, което ѝ напомни любовни звуци на животно.

— Да, чудесно.

Той я пусна с явна неохота. Двамата взеха чиниите си и заслизаха надолу по стълбите.

— Къщата ми харесва — каза той. — Много интересна. Съвременна, без да бъде безжизнена.

— Доволна съм от това, което се получи — отвърна скромно Риа.

— Не ѝ позволявай да мине с това.

Двамата се обърнаха при гласа на домакинята. Премениена в карирана тафта, която шумолеше с приближаването ѝ, госпожа Греъм отправи грейнала усмивка към Риа и я прегърна с привързаност.

— Твърде скромна е, Тейлър. Радвам се, че си се запознал с най-способната, най-оригиналната архитектка на нашия град. Организирах тази шумотевица с единствената цел да се изфукам с творението на Риа.

— Мисля, че имаш отличен вкус — каза Тейлър и се усмихна очарователно. — Както с къщите, така и с архитектите.

Госпожа Греъм хвана Риа за ръката и я издърпа от Тейлър.

— Една моя приятелка няма търпение да се срещне с теб, Риа. Позеленя от завист, като видя къщата ми и иска да има същата. Притежава чудесен парцел. За Бога, Тейлър, недей да изглеждаш толкова умърлушен! Ще продължите разговора си по-късно. А сега бъди добро момче и се поразходи наоколо. Мисля, че някои от мъжете играят билиард в игралната зала.

Той продължи разговора си с Риа след час. Беше застанала с групата, събрана около величественото бяло пиано. Тейлър мина през украсените зали и клончетата бодлива зеленика, без да се споменават тра-ла-ла-ла-тата, за да стигне до нея и да се присъедини към хора на една древна коледна песен.

— Здравсти.

— Здравсти. Игра ли билиард?

— Аха. И спечелих. Но не си събрах печалбите. На Коледа винаги проявявам милосърдие.

Вече бе започнала друга песен. Двамата запяха с всички. В средата на втория куплет Риа се наведе назад.

— Беше прав. Ти...

— Какво? Не те чувам.

Той се наведе напред достатъчно, за да могат устните ѝ да докоснат прасковения мъх на ухото му.

— Прав си — повтори тя. Тейлър отдръпна глава назад и я погледна въпросително. — Не пееш добре.

Той се засмя и я стисна за лакътя.

Тържеството започна да затихва. Времето рязко се превръщаше във фактор за безопасното прибиране на хората. Риа и Тейлър се придвижиха бавно към стаята, където една прислужница подаваше връхните дрехи. Когато момичето се върна с палтото на Риа, архитектката видя Тейлър да трепва изненадано. Той пое дългото до земята палто от сребърни лисици от прислужницата, сложи го на раменете на Риа и взе своето в ръка. Тръгнаха към входната врата, където семейство Греъм се сбогуваше с гостите си.

— Беше прекрасно. Благодаря ви, че ме поканихте — каза Риа на изтъкнатата двойка и целуна домакинята по бузата.

Госпожа Греъм потупа Риа по ръката.

— Тържеството беше прекрасно, защото и къщата ми е прекрасна, а моята къща е прекрасна, защото и ти си прекрасна. И ако си мислиш, че ще ги позволя да шофираш в такова време сама по този хълм, значи грешиш.

— Аз съм свикнала да карам в сняг! — възкликна Риа.

— Но не и по тази отвесна скала, която по погрешка наричаме път — каза господин Греъм.

— Ще се радвам да я закарам — пристъпи напред Тейлър с блестящия маниер на доброволец от Аламо^[2], прекрачващ начертаната със сабя в пясъка линия.

— Чудесно — рече госпожа Греъм с широка усмивка и добави към съпруга си: — Скъпи, погрижи се да увеличиш вноската си във фонда за кампанията на Тейлър.

— Ами колата ми? — запротестира Риа. Не беше свикнала да се грижат за нея като за дете.

— Ще изпратя някой да ти я докара утре. По-добре тръгвайте, преди този леден хълм да се е превърнал в нещо по-лошо. Лека нощ, скъпи мои, и весела Коледа!

Семейство Греъм им махнаха едва-едва и насочиха вниманието си към други заминаващи си гости. Тейлър я бутна по лакътя и Риа нямаше друг избор, освен да се подчини, освен ако не искаше да направи сцена.

— Нямах нищо против, нали? — попита я той, като наведе глава срещу навяващия сняг.

— Не. А ти?

— Разбира се, че не.

— Поставиха те в трудно положение. Нямахте голям избор.

— Разбира се, че имах. Нали ти казах, че мога да бъда безкрайно груб? — той я стисна още по-силно за ръката. — А и дори да не ме бяха помолили, щях да ти го предложа сам. И на мен не би ми харесало да караш в такова време.

— Сигурна съм, че мога да се оправя с малкото сняг.

Тейлър погледна към небето.

— Нещо повече от виелица е. И не забравяй — каза той и я стисна за лакътя, — знам колко шампанско си изпила.

Двамата се засмяха и тръгнаха покрай редицата от паркирани по алеята коли, докато стигнаха до един нов „Корвет“. Тейлър започна да рови в джобовете си за ключовете и рече:

— Знаеш ли, все още не съм сигурен, че си истинска. Страхотна, талантива, елегантна, интелигентна. Имаш свои собствени бижута и...

— Тези ли? — попита Риа и показа висулките от фалшиви диаманти, които се полюляваха на ушите ѝ. — Но това са евтини дрънкулки.

— Но това не е.

Той прокара пръсти по яката на коженото ѝ палто. За да се предпази от студа, тя я беше вдигнала почти до ушите си. Палтото беше единственият каприз, който си бе позволила след постъпването си към най-престижната архитектурна фирма в града. Бе предпочела да се увие в сребърна лисица, вместо да се разположи в луксозен автомобил.

— Вече притежаваш свое собствено кожено палто — като капак на останалите ти атрибути. Все трябва да имаш някакво несъвършенство — погледна я любопитно през падащия сняг. — Сигурно имаш развалени зъби.

Риа го натисна по носа, после се шмугна в колата му. Шосето се оказа много по-опасно, отколкото бе очаквала. Радваше се, че семейство Греъм бяха настояли някой да я закара, макар и да не беше сигурна, че Тейлър Макензи е най-уместният избор.

Почувства се зашеметена. Ушите ѝ звъняха, и то не от коледните камбани. Не беше сигурна дали всичките пръсти на краката ѝ са си все още на мястото. Сигурно беше заради ходенето по снега с вечерни обувки. Но откъде тогава идваше топлината във всички останали части на тялото ѝ? Наистина от парното на колата лъхаше горещ въздух, но топлината, която чувстваше, се излъчваше от другаде.

Реши философски, че е изпаднала в коледно настроение или се е замаяла от мъжкия магнетизъм на Тейлър Макензи. Но и в двата случая се чувстваше засрамена от глупавото си държане.

Чистачките на предното стъкло потракваха хипнотично като метроном. Снежинките танцуваха весело в светлините на фаровете. Нощта изглеждаше нереална. Но ако това беше фантазия, кой се нуждаеше от реалността? Защо да не ѝ се наслаждаваше, докато трае?

— Музика?

— Моля? — той кимна към радиото. — Да, моля — после му смигна. — Ако обещаеш да не пееш с радиото.

— Изглежда, тази нощ всички пеят коледни песнички — рече той, след като смени няколко станции.

— Нямам нищо против. Обичам да ги слушам веднъж годишно.

— Аз също. Как се случи, че остана сама в навечерието на Коледа? — попита неочаквано Тейлър. — Струва ми се, че пред вратата ти би трябвало да има опашка от кавалери, молеци за среща в тази нощ.

Риа му поблагодари за комплимента и отговори:

— Мъжът, с когото излизам, замина.

— Има мъж?

— Да, и той има възрастна майка във Флорида. Ще прекара празника с нея.

Тейлър погълна информацията, без да каже нищо.

— Родители?

— Решиха да направят пътешествие до Англия на гости на свои приятели. Не изпитваха голямо желание да заминават по това време на годината, но аз ги насърчих. Все пак навечерието на Коледа е като всяка друга нощ.

— Наистина ли го вярваш? — попита той, като я погледна.

Докато беше безопасно, погледите им се срещнаха.

— Не — отговори тихо тя и поклати глава, — но не исках нашите да пропуснат пътешествието заради мен.

— Ами мъжът?

— Не исках да пренебрегне майка си — после, за да смени темата, попита: — А ти? Защо си сам? Нямах ли семейство?

— Баща ми вече си има свое семейство. Той и Джейни живеят в Лос Анджелис.

Обясни ѝ, че баща му се е оженил за значително по-млада от него жена след смъртта на майка му. Имали две деца.

— Сега имам полубрат и полусестра, които са достатъчно малки, за да бъдат мои деца. Винаги съм добре дошъл в дома им, но мисля, че присъствието ми кара всички там да се чувстват неудобно и постоянно да се страхуват, да не би да направят или кажат нещо неподходящо.

— Приятели? — всъщност Риа имаше предвид приятелки и се мразеше, задето искаше да узнае.

— Бях поканен да отида на ски с компания.

— Колко голяма беше компанията?

Той се усмихна, за да ѝ покаже, че усеща накъде бие.

— Седем. Между тях е и жената, с която се срещам. Отказах в последната минута.

— Защо? Да не сте се спречкали нещо?

— Не. Онзи ден си изкълчих глезена докато играех тенис, и реших, че ще бъде наистина глупаво да карам ски. Точно тогава с нея се спречкахме.

— И тя е заминала без теб?

Тейлър сви рамене.

— Тя е много независима дама.

— Странно как Коледа може да бъде както оживена и бликаща от енергия, така и самотна и тъжна.

— Зависи дали я прекарваш с някого или сам.

— Предполагам. Въпреки че би било ужасно, ако я прекараш с някого, когото не обичаш, дори не харесваш. Мисля, че е по-лошо дори, отколкото да я прекараш сам.

Още на излизане от семейство Грѐъм, Риа му беше казала адреса си. Тейлър караше към дома ѝ, без да задава въпроси за посоката. Младият, непостоянен кандидат-кмет познаваше добре града.

Той спря пред къщата ѝ, завъртя ключа и изключи двигателя на корвета. Чистачките на стъклото престанаха да потракват ритмично. „О, елате, всички вярващи“ беше прекъснатата на половината куплет. Никой в колата не се помръдна. Накрая и двамата се обърнаха едновременно един към друг и заговориха:

— Благо...

— Бих могъл...

— Извинявай.

— Ти извинявай. Първо дамите.

— Просто исках да ти благодаря, задето ме докара.

Тейлър се обърна и се втренчи през стъклото, върху което бързо се трупаше сняг. Риа го виждаше как дъвче нерешително устната си отвътре. Накрая той обърна бързо глава:

— Бих могъл да бъда уговорен да вляза за чаша кафе.

Риа се поколеба само в продължения на няколко удара на сърцето и кимна. Тейлър излезе и заобиколи колата, за да ѝ отвори вратата. Пръстите му стиснаха леко ръката ѝ над лакътя, докато двамата се придвижваха бавно по коварно заледения тротоар.

Риа извади ключа от сребрилата си вечерна чантичка и отвори входната врата. Топлият въздух вътре ги обгърна като стар и обичан приятел. Риа натисна ключа на осветлението, но лампата на масичката до канапето не светна, както беше очаквала. Вместо нея засия коледната елха.

— О, забравих. Свързах лампичките с този ключ.

— Трябваше да извикаш някой електротехник да го направи — подразни я той. — Хубава елха.

— Благодаря.

— От старомодния тип.

Тейлър я остави до вратата и отиде до камината. Под овъглените цепеници все още тлееше червена жарава. Той махна решетката,

разбърка въглените с маша и прибави две нови цепеници. Те скоро пламнаха.

На ярката светлина на огъня топящите се снежинки по косата и раменете му блестяха като диаманти. Обърна се и погледна към Риа. Очите, засенченото лице и увереността, с която тръгна към нея, я накараха да потрепери.

— Ще сложа кафето — рече напрегнато тя.

Когато мина покрай него, той я хвана за ръката.

— Риа?

— Какво?

— По косата ти има сняг — прошепна той.

Риа тръсна глава. Тейлър наблюдаваше чувственото движение на свободните ѝ кичури.

— Красива е. Черна като полунощ. Толкова лъскава и копринена. Толкова съблазнителна.

Риа си помисли, че съблазнителен е начинът, по който той прокара пръсти през косите ѝ и ги разстла по яката на коженото ѝ палто. Очите му се плъзнаха по лицето, по шията и към мамещата падина между гърдите и Риа потрепери и каза:

— След малко ще се стопли.

— Скъпа, вече е топло.

Гласът му и напомняше на тихото мъркане на двигателя на колата му. Нарочно сдържаше силата, която кипеше в него. Едно небрежно движение и можеше да излезе извън контрол.

Тейлър пристъпи напред, обхвана лицето ѝ между дланите си и погали студените ѝ бузи с палци. Бузите ѝ веднага се стоплиха. Той наведе глава и устните му докоснаха нейните.

Първата му целувка беше лека и търсеца. Следващата бе силна и търсеца. Риа се задъха и бързо извърна глава.

— Съжалявам — каза той. — Нямах право да го правя. Просто дявол да го вземе, исках да те целуна.

Риа отново вдигна лице към него. Очите ѝ останаха отворени само защото жадуваха да го гледат.

— Не се извинявай. Днес е навечерието на Коледа.

— В такъв случаи...

Той отново я целуна. Този път устните му се разтвориха върху нейните и по този начин ги насърчаваха да направят същото. Риа се

подчини. Езиците им се докоснаха. Веригата се затвори. Краищата на нервите им сякаш пропукваха и съскаха като жици, по които течеше ток.

— Ти беше права, Риа — каза дрезгаво той, като движеше устни във влажната ѝ уста. — Нищо не може да се сравни с истинското.

После я притегли към себе си. Ръцете му я погалиха през гъстата козина на палтото ѝ. Той го съблече и го метна настрани като плащ на матадор. То попадна на канапето на няколко крачки от тях. Нетърпеливите му и любопитни ръце се плъзнаха по тялото ѝ. Изследваха плитката падина на гръбнака ѝ, хълбоците и бедрата ѝ — отзад, отстрани и отпред.

Риа издаде звук на изненада, когато дланта му се спря между бедрата ѝ. Тейлър не махна ръката си, макар и да вдигна глава и да погледна към лицето ѝ с безмълвен въпрос. Риа дишаше с разтворени, влажни устни. Клепачите ѝ потрепнаха и се отвориха и тя вдигна поглед към него. После придвижи тялото си напред и изпълни шепата му с хълмчето.

И двамата изстенаха от сладката болка на желанието. Той я галеше, търкаше и притискаше, търсейки източника на топлината ѝ. Докато се целуваха като обезумели, Тейлър свали припряно сакото на костюма си. На Риа ѝ се стори, че жилетката му има поне хиляда копчета, но накрая те бяха разкопчани и дланите ѝ галеха гърдите му през бялата копринена риза.

Сложи ръце на раменете ѝ и бавно избута роклята надолу. Върховете на пръстите му се плъзнаха по шията и ключиците ѝ. Тя отметна глава назад и Тейлър я целуна по шията. Устата му беше отворена, гореща и яростно завладяваща.

Риа измъкна ризата от панталоните му и се замъчи с копчетата. Когато свърши, пръстите ѝ се заровиха в гъстата растителност по гърдите му. Наслаждаваше се на формата на тялото и топлината на кожата му.

Тейлър плъзна ръце от двете ѝ страни и свали ципа на роклята ѝ. Корсажът се смъкна до талията ѝ. Отдолу не носеше нищо. Вдигна инстинктивно ръце да се покрие, но Тейлър ги отмахна нежно.

— Недей, моля те — прошепна той. — Красива си.

Гледаше като омагьосан гладките движения на гърдите ѝ, докато тя изваждаше ръцете си от прилепналите ръкави. Обхвана ги между

дланите си толкова леко, че едва ги докосваше. После плъзна пръсти под мишниците ѝ и ги придвижи чак до китките ѝ. Накрая вдигна ръцете ѝ и ги уви около врата си.

Притисна я силно до себе си. За момент това беше достатъчно. Но след това въздишките им на удоволствие се учестиха. Той я погали по гърдите, като умело си играеше със зърната. Повдигна едното към устата си и устните му го обгърнаха. Грапавият му влажен език го оформи в малко, стегнато връхче. Промърмори нещо, че ще го засмуче, след това действията последваха думите му.

Желанието запулсира в Риа с всяко движение на устата му. Единственото ѝ възражение, когато той развърза колана и смъкна роклята по хълбоците ѝ, бе, че го прави прекалено бързо. Покритата с пайети рокля се плъзна надолу по краката ѝ и тя стъпи встрани от блестящата купчинка само по черен колан за жартиери, черни бикини, черни чорапи и обувки с високи токчета.

Тейлър изруга тихо и добави:

— Очевидно Дядо Коледа смята, че съм бил много, много послушен.

Зарови пръстите си в облака от черни коси и прониза устата ѝ с дълга целувка. След това я вдигна на ръце и я занесе до канапето. Докато я гледаше как се обляга на коженото палто, той съблече дрехите си. Легна до нея гол, мъжествен и прекрасен.

— Едва ли е тайна, че те желая — рече той и плъзна ръка в бикините ѝ. — А ти желаяш ли ме, Риа? — пръстите му потънаха в кадифена мекота, но той искаше да чуе думите от красивите и сексапилни устни. — Кажи ми.

— Да, желая те.

Той легна между краката ѝ. Риа уви ръце около врата му. Устните им се срещнаха точно когато членът му — твърд, гладък и пълен — навлезе дълбоко в нея.

---

[1] Игра на думи с английската фраза „да си говорим за пуйки“, която означава „да си говорим откровено“. — Б.пр. ↑

[2] Францисканска мисия в Сан Антонио, обсадена и опустошена през 1836 г. от мексиканските войски. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Как е станало това?

Тъмните вежди на Тейлър бяха склучени и образуваха дълбока гънка между тях.

— Никога ли не сте си приказвали с баща ти за птичките и пчеличките? — попита невинно Риа. Гънката между веждите му стана още по-дълбока. — Ако е така, значи трябва да знаеш как е станало.

Бяха минали минути от влизането на Риа Лавендър и съобщаването на поразителната новина. А изглеждаха като векове. Напрежението между тях бе нараснало, слой след слой — като образуването на вулканична планина.

— Искам да кажа, защо не се пазеше по някакъв начин? — процеди той през заплашително стиснатите си зъби.

— А ти?

— Обикновено се пазя. Чета вестници, вземам под внимание предупрежденията.

— Този път обаче си сбъркал, предполагам.

— Приех като даденост, че всяка средно интелигентна жена, която е сексуално активна в този век на сексуална освободеност, използва някакво противозачатъчно средство.

Риа присви зелените си очи.

— Първо — вдигна нагоре показалеца си с идеален маникюр, — не съм сексуално активна по начина, за който намекваш. Не знам какво стана с мен в навечерието на Коледа. Може би пих твърде много шампанско. Но нямам навика да приемам непознати в дома и леглото си. Този ти намек ми е противен. Второ — следващият пръст се присъедини към братчето си в двоен връх, който сочеше тавана, — твърде много ме интересува общото ми здравословно състояние, за да приемам противозачатъчни през устата. И трето — третият пръст подскочи нагоре, — никога не приемай нещо, свързано с мен, за даденост.

Тейлър изруга, отдръпна се от бюрото и отиде до прозореца зад него. Там бръкна с ръце в джобовете си, прегърби рамене и се втренчи сърдито в нея. Бременността не беше единственият капан, в който го беше вкарала. Само като я погледнеше, отново се пренасяше на онова канапе и чуваше бързото ѝ, леко неравно дишане, когато свършваше. Искаше му се да може да избяга някак от този объркващ звук. Искаше му се носът му да може да забрави онази омайваща смесица от миризми — истинска коледна елха, дим от камина, уханна женска плът, секс.

Бяха изминали осем седмици и все пак той живо си спомняше как телата им бяха преплетени под коженото палто, което беше метнал отгоре им, преди да заспят. Очевидно пещерните хора не бяха толкова глупави, след като бяха предпочитали да спят с половинките си под камари кожи. Това бе един обичай, към който хомо сапиенс непременно трябваше да се придържа.

Днес Риа Лавендър беше стегната в практичен тъмносин делови костюм, украсен с месингови копчета и червени кантове. Тейлър не можа да не се запита дали под костюма си не носеше дразнещо бельо като онова в навечерието на Коледа. Бе готов да се обзаложи на новоспечелената си кметска длъжност, че кожата ѝ е толкова топла и гладка, както тогава. И макар косата ѝ да беше прибрана в спретнат, делови кок, почти я чувстваше как се плъзга между пръстите му и как всеки от дългите кичури е мек като черна кадифена панделка.

Всъщност се радваше да я види. Когато секретарката му се беше обадила да му каже, че госпожица Риа Лавендър е дошла за срещата им, той се бе почувствал замаян като глупаво момче, за пръв път преспало с жена.

Да, бе очаквал с нетърпение тази среща. Беше му любопитно защо е установила контакт с него. Надяваше се да не е само по делови въпроси. Беше потиснал оптимизма си, казвайки си, че може би тя иска да научи офертата на компанията му за поставяне на електрическа инсталация на неин проект. И все пак не бе успял да потисне вълнението си.

След това тя го бе цапардосала между очите с това „бременна съм“.

Просто не бе възможно. Такива неща не се случваха на големи мъже. На глуповати пъпчиви хлапета — да, но не и на кандидат-

кметове. Това беше или нейна неуместна идея за шега, или изобличаващо обвинение.

Погледна я с подозрение. Какво ли целеше тази лека жена? Все още не беше сигурен. Засега щеше да се прави на дявол и да се опита да разбере.

— Сигурна ли си, че си бременна?

Риа отново кръстоса обутите си в коприна крака:

— Да.

— Въз основа на закъснъл цикъл?

— Въз основа на благонадежден научен метод на определяне, извършен в кабинета на моя гинеколог вчера сутринта — отвърна сприхаво тя. — Бременна съм, господин Макензи, и ти си бащата.

Той се засмя скептично:

— Странно е как се срещнахме, нали?

Въпросът я стресна.

— Нали затова се дават коктейлите, за да се срещат хората. И какво общо има запознанството ни с това?

— Може би нищо, а може би всичко.

— Бих искала да говориш по същество.

— Добре — каза той, заобиколи бюрото и застана срещу нея. — През изминалите избори си създадох доста врагове. Бяха твърдо решени да ме видят победен. Но не бях. Спечелих. Все пак до полагането на клетвата има още няколко месеца. Нека предположим, просто така, че враговете ми търсят начин да ме компрометират. Къде съм най-уязвим?

— Винаги ли си такъв параноик?

Той се направи, че не я е чул и продължи мисълта си:

— Не съм женен. Блийкър е женен от тридесет и няколко години и има осем деца от една и съща жена и петнадесет внука. Изглежда също толкова простонароден, солиден и достоен за доверие, колкото и господин Роджърс. На никого не хрумна дори да се рови в личния му живот по време на кампанията. Аз, от друга страна, съм млад и ерген. Излизам с някоя жена на вечеря и — бинго! — той плесна с ръце. — Всеки започва да се чуди какво ли точно правим в леглото.

Риа махна някаква въображаема пращинка от полата си и погледна театрално часовника си.

— Предполагам, че биеш нанякъде. Ако не, мисля, че е честно да ти кажа: интересува ме само това, което си правил с мен в леглото, и то само защото в резултат на това се е получило бебе.

— Да, бия нанякъде.

Той седна на ръба на бюрото си. Единият му крак, обут в обувка от италианска кожа, стоеше върху кафявия килим. Другият се полюляваше лениво напред-назад. Сключи ръце върху коляното си, наведе се напред и надолу и насочи поглед към зелените очи на Риа, като не можа да не забележи, че са обградени от невероятно дълги, гъсти и тъмни ресници.

— Не мисля, че срещата ни е била случайна, госпожице Лавендър. Мисля, че ти е било платено от противниците ми, за да ме компрометиращ по възможно най-лошия начин.

— Да не си луд?

— Така е, нали?

Тя поклати невярващо глава.

— Ти *спечели*, глупако. Ако това е било политически заговор, се е провалил още в момента, в който резултатите са пристигнали.

— Все още не съм поел службата. Какъв по-добър начин да ме съсипят от появата на бременна жена, която твърди, че аз съм баща на детето й? Блийкър ще поиска... — спря да говори, защото Риа избухна в смях.

— Ако бях саботьорка, каквато аз със сигурност не съм, щях да направя нещо, което да не ми е толкова трудно, нещо, което да не ме кара да повръщам закуската си в тоалетната чиния всяка сутрин и да ме изморява всяка вечер толкова много, че дори разресването на косата ми изглежда като непреодолимо усилие — Риа се ядоса още повече, когато намеците в обвинението му започнаха да попиват в ума й. — Искала съм това да се случи също толкова, колкото и ти. Точно сега за мен ще бъде изключително неудобно да имам бебе. Имам кариера, господин Макензи. Аз съм доказана архитектка с претоварен работен план за следващите няколко месеца.

— Лош късмет. Това само засилва аргумента ми за противозачатъчни средства. Ако смяташ да се чукаш, с когото ти падне, трябва да използваш някакъв метод за контрол над раждаемостта.

Лицето й побеля от гняв.

— Не се чукам, с когото ми падне.

— О, така ли? Е, моят опит с теб показва друго нещо. Какво направи, извади листчето с името ми от шапка? На мен ли се падна този късмет? Така ли избра името на бащата?

— Гадняр!

— А ти какво очакваше от мен? Да се скъсам да ти благодаря, задето носиш моето дете?

— Ще ме изслушаш ли или не?

— Не, няма — той посочи с пръст към корема ѝ и изкрещя гневно: — Ако питат мен, всеки божи американец би могъл да бъде баща на твоето хлапе!

Риа пъкна чантичката си под мишница и се изправи с достолепие на кралица. Завъртя се на токовете на червените си обувки и се отправи към вратата. Когато отново се обърна с лице към него, ръката ѝ се намираше върху дръжката на бравата.

— Бих искала да е всеки божи американец. Всъщност всеки друг, но не и ти.

— Мога ли да вляза? — попита учтиво той. Ако имаше шапка, в този момент щеше да я държи в ръка.

— Не.

— Моля те.

— Защо?

— Искам да говорим.

— И да хвърлиш срещу мен още грозни обвинения? Не, благодаря, господин Макензи.

Понечи да затвори вратата, но той пъкна ръка и я спря.

Риа го погледна отблизо. Това, което видя, я накара да се почувства по-добре. Ако външният му вид беше някакъв показател, очевидно бе имал ужасен ден. Тъмната му коса беше разбъркана, връзката му — разхлабена, а най-горното копче на ризата му — разкопчано. Държеше сакото си с показалец на рамо. Изглеждаше изпит, измъчен и уморен. За човек, преминал през горещата кампания без нито една бръчица, тази разрошеност съвсем ясно издаваше, че наскоро е преживял голямо душевно страдание.

„Колко лошо“, помисли си Риа. Отказваше да се развълнува от съжаление, не и след нещата, които ѝ беше наговорил.

— Просто си иди и ме остави на мира. Забрави всичко, което ти казах тази сутрин.

— Не мога.

— Изобщо не трябваше да ти го казвам.

— Разбира се, че трябваше.

Раздразнена, тя пристъпи от крак на крак, все още препречвайки пътя му.

— Нужно ли е да ти припомням, господин Макензи, че не прие новината твърде добре? Държа се много обидно.

— Това е една от причините, поради които съм тук, да ти се извиня за неадекватната си реакция. Но признай ми поне едно нещо.

— Какво? — попита предпазливо тя.

— Че първоначалната ми реакция беше поне мъничко оправдана.

Очите му бяха наситено сини. Тъмната коса и загорялото му лице ги подчертаваха. Риа застана нащрек, за да не се поддаде на тяхната убедителност, и сведе поглед към жилетката му. Но това също предизвика спомени. Нима бе възможно някога да е разкопчавала жилетката му със сладострастна припряност, за да го докосне? Нима пръстите ѝ се бяха борили нервно, за да стигнат до него? Сега не можеше и да си представи да протегне ръка, за да го докосне.

Покашля се неловко. Със съзнанието, че му дължи учтивостта да поднесе извиненията си, реши да се държи миролюбиво.

— Предполагам, че това, което казах, ти е дошло като шок.

— Тогава ще ми позволиш ли да вляза, Риа?

Може би го направи, защото той се обърна към нея по име. Покъсно така и не можа да си го обясни. Но каквато и да беше причината, тя отстъпи встрани. Тейлър влезе. Риа затвори вратата след него и двамата останаха сами.

Стаята се бе променила. Беше пълна със златиста следобедна светлина, а не с танцуващите отблясъци на огъня. Камината бе почистена и пред пиринчената решетка стоеше саксия с филодендрон с листа, големи и плоски като изтривалки пред врата. На мястото на коледната елха имаше листат фикус.

— Явно имаш дарба да отглеждаш цветя — забеляза той.

Тя поблагодари с кимване за комплимента и му посочи един стол. Тейлър седна на стол-люлка от извито дърво. И двамата избегнаха канапето и поглеждаха покрай него сякаш то не съществуваше. Стаята може и да се беше променила със сезона, но атмосферата в нея все още ръмжеше от живи и обезпокоителни спомени за онази снежна нощ.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не и ако това е всичко, с което разполагаш — той кимна към чашата на масичката до стола-люлка. — Какво е то?

— Алка зелцер.

— Зле ли ти е?

— Всеки следобед страдам от лошо храносмилане.

— О!

— Мога да ти донеса безалкохолно — предложи Риа. — Или нещо по-силно.

— Не, благодаря.

Някъде тиктакаше часовник. Чуваше се много силно. Столът-люлка поскърцваше при всяко полюшване. Всеки път, когато очите им се срещнеха, те ги извъръщаха виновно настрани като деца, хванати предишния ден да си играят на „чичо доктор“.

На Риа ѝ се искаше да не беше сменяла строгия си костюм със стари джинси и тениска. Искаше ѝ се и да носеше сутиен. И обувки. Знаеше, че с този мъж трябва да отстоява твърдо позициите си. Босите крака не бяха особено здрава основа. Косата ѝ беше разбъркана. След развалянето на кока Риа само я бе тръснала и тя покриваше в безредие раменете ѝ.

Знаеше, че напрежението от последните двадесет и четири часа е изписано на лицето ѝ. Напоследък не бе в състояние да се храни нормално. Бузите ѝ бяха хлътнали. Никаква пудра не можеше да прикрие виолетовите кръгове под очите ѝ. Не беше спала цялата предишна нощ, измъчвайки се над дилемата какво ще каже на кандидат-кмета Макензи на следващата сутрин.

Накрая бе решила да действа открито и честно. И ето какво ѝ бе донесла честността. Неговият гняв. Неговата подозрителност. Неговото презрение.

— От колко време живееш тук?

Риа си наложи да отговори на въпроса, с който Тейлър очевидно се стараеше да поддържа разговор:

— Вече трета година. Още откакто започнах работа в „Бишъп и Харви“.

— Хубава къща.

— Благодаря.

— Удобна.

— Аха.

— Сама ли си я обзавела?

— Да.

— И кварталът е хубав.

— Общината се грижи да събира редовно боклука и да поправя навреме улиците — усмихна се премаляло.

— Е, ами много ми е приятно да чуя това — усмивката му беше също толкова унила, както и нейната. — Днес е направо пролет.

— Да. Видях вече цъфнали нарциси.

Седнал на ръба на стола с широко разтворени колене, Тейлър се втренчи в паркета между краката си. Пръстите на едната му ръка правеха нервни лицеви опори върху пръстите на другата. Наложил си да се покашля.

— Кога... ъ-ъ... кога разбра за... ъ-ъ... бебето.

От всичко, което беше чела, чувала и изпитала лично от Тейлър Макензи, знаеше, че пелтеченето не е в стила му. Гласът му често звънеше в залите на общината, докато се изразяваше сладкодумно и интелигентно по темите, представени за разглеждане пред общинските съветници. Речите му по време на кампанията бяха сбити, забавни и ясни. Въпросите на репортерите, дори и най-хитрите и сложните, никога не успяваха да го оставят без дар слово.

Беше ѝ приятно да види, че и той изпитва същата неловкост, каквато беше изпитвала тя същата сутрин, преди да влезе в кабинета му. Дори и скок във вода от скалите на Акапулко не можеше да се сравни с чувството ѝ, когато влезе през онази врата и се изправи пред него за пръв път след сутринта на Коледа. Особено като се имаше предвид това, което трябваше да му каже.

— Кога съм разбрала ли? — попита Риа и извърна очи. — Пропуснах един цикъл.

Той се размърда нервно на ръба на стола си.

— Чувал съм, че се случват такива неща.

— Да, случват се. Но не и на мен. Винаги съм като часовник.

Този път беше неин ред да се покашля. Притесняваше се да говори за такива неща с непознат. Е, не точно непознат. Да, тъкмо непознат. Какво всъщност знаеше за него? Че е красив? Че знае как да отваря бутилка шампанско? Че умее да кара добре по заснежени улици? Че може така да очарова една жена, че да ѝ паднат бикините? И то буквално.

Тя отново започна:

— Започнах да се чувствам зле... Не точно зле, просто... — поколеба се, като търсеше думата, която можеше точно да обясни онова чувство на подпухналост, отпадналост, неспособност да си поеме дълбоко дъх, усещането, че е пълна до пръсване, даже и когато беше гладна. — Просто имаше симптоми — рече в заключение Риа.

— Какви например?

— Смущения в стомаха, емоционална нестабилност, раздразнени...

Той вдигна въпросително глава.

— Раздразнени какво?

— Гърди — отговори дрезгаво Риа, като едва си наложи да произнесе думите.

— О! — Тейлър сведе поглед към гърдите ѝ и не го отмести в продължение на дълъг неловък момент. — Съжалявам.

Риа скръсти ръце на корема си, като ѝ се искаше да можеше да скрие гърдите и втвърдяващите се от пронизващия му поглед зърна.

— Знаеш какви са симптомите — каза кратко тя.

Тейлър изглеждаше напълно слисан.

— Да, мисля, че да.

— И миналия месец отново пропуснах цикъла си. В крайна сметка вчера отидох на лекар и той потвърди собствената ми диагноза. Терминът ми е на двадесет и шести септември.

Той изпусна задържания си досега дъх. Съдът току-що беше произнесъл смъртната му присъда.

— Мисля, че това ограничава възможностите.

— Никога не съм имала съмнение за това кой е бащата на детето, независимо какво си мислиш за сексуалния ми живот, господин Макензи.

— Нека бъде Тейлър, а? — помоли я сопнато той.

Тя отговори в същия тон:

— Въпреки „опита“, който имаш с мен, както негалантно се изрази, аз не се чукам, с когото ми падне.

— Прости ми, че го казах. Не биваше.

Гневният ѝ изблик я беше изтощил. Раменете ѝ се отпуснаха и тя облегна глава на облегалката на стола си.

— Предполагам, че си бил напълно прав да си го помислиш — тихият ѝ смях беше горчив и самопрезрителен. — В навечерието на Коледа бях много лесна плячка.

— Не го казвай.

— Ами не беше ли така? — вдигна глава и го погледна право в очите.

— Никога не съм си го помислял. Нито тогава, нито сега.

— Тази сутрин си го помисли.

Той прокара уморено ръка по лицето си и отново въздъхна.

— Така се движим в омагьосан кръг и не стигаме до никъде — Тейлър задържа погледа ѝ за момент. — Виж, не мисля, че си лесна плячка. Защото ако е така, значи и аз съм такъв. А аз подбирам връзките си много повече от мъж, който спи с всяка попаднала му жена, каквато очевидно е представата ти за мен.

— Тогава нека оставим взаимните обвинения, които таим, самоналожени или не, и да се опитаме да измислим какво ще правим с последствията, съгласна ли си? — Риа само кимна. — Какво стана с онова момче, с което се срещаш? Онзи с възрастната майка във Флорида.

— Смешно, но името му съвсем случайно е Гай^[1] — каза тя, изненадана, че Тейлър помни такива подробности. — Колега ми е във фирмата.

— Каза ли му вече?

— Да, веднага щом казах на теб. Почувствах, че му го дължа.

— И?

Гай Патерсън беше приел новината за бременността ѝ не по-добре от Тейлър. Всъщност по-зле. Беше посинял от гняв, наричайки я с недвусмислени имена, за които Тейлър само бе намекнал.

— Той е извън картината завинаги — отговори Риа, без да обяснява повече.

Всъщност изчезването на Гай от живота ѝ беше истинско облекчение. По-възрастен от нея с петнадесет години, той бе някак тесногръд. Чувстваше се изморена от уравновесените му консервативни идеи. Разговорите им бяха отегчителни, защото той ги насочваше към теми, които бяха интересни само на него. Ако трябваше да се определи с няколко думи, Гай бе една заядлива стара мома и неособено приятна компания. Единствената причина, поради която Риа излизаше с него, бе, че на сцената не се бе появил никой по-добър. Не ѝ се искаше да се разделят по такъв бурен начин, но се радваше, че е станало толкова категорично.

— Може да се престориш, че детето е негово — рече нерешително Тейлър. — Защо не го направи?

— Никога не мога да направя такова нещо! — възкликна обидено Риа. — За каква всъщност ме мислиш?

— Добре, съжалявам.

— Пък и не бих могла да го излъжа, дори и да исках. Гай си е направил вазектомия още преди години.

Той не го криеше. Когато връзката им бе станала нещо повече от колегиална, беше съобщил на Риа, че може да помисли за брак, но за деца и дума не може да става. Това бе още една причина да не е възможно Гай да е баща на детето ѝ, но тя беше оставила господин Макензи да си мисли обратното.

— Случвало ли ти се е някога такова нещо? — попита внезапно тя.

— Искаш да кажеш да направя дете? Не. А ти? Била ли си някога бременна?

— Не.

Риа се запита защо ѝ е толкова приятно да разбере, че това е нещо ново и за него. Нямахше друго обяснение, освен това, че не се е оказала една от групата нещастници. Опетнените от Тейлър.

Той я погледна внимателно за момент, но сведе очи, преди да попита:

— За финансова помощ ли дойде при мен?

— Финансова помощ за какво?

— За разни неща.

— Като например?

— Аборт. Това ли смяташ да направиш?

Риа извърна глава и му даде възможност да погледне профила ѝ. В очите ѝ блестяха сълзи и отразяваха светлината на залязващото слънце, която струеше през прозореца.

— Не, господин Мак... Не, Тейлър. Смятам, че човек трябва да живее с грешките си, а не да ги погребва. И за твоє сведение, в днешно време абортите са евтини.

— Попитах просто защото сега е удобният момент. Знам, че има някакъв срок, след които това ъ-ъ... решение става неприложимо.

— Сигурен ли си, че не предлагаш да го направя? Но преди да отговориш, трябва да те предупредя, че това е реторичен въпрос. Няма да направя аборт — обърна се и го погледна право в очите, почти предизвикателно. — По каква друга причина смяташ, че съм дошла при теб за пари?

— Да помогна с издръжката на детето, преди и след като се роди.

— Изкарвам много добра заплата и в добавка — комисионна за всяка свършена работа. Много ти благодаря, но нямам нужда от парите ти, господин Макензи.

Тя стана, взе от масичката чашата, полепнала отвътре с алка зелцер, и прекоси стаята по права линия.

Тейлър я последва. Кухнята изглеждаше оживяла от джунглата от растения. Наложил му се да бутне едно листо, за да влезе. Риа плакнеше чашата в мивката от алпака.

— Защо се наежваш от всичко, което кажа?

Тя се извърна рязко с лице към него.

— Защото намирам всичко, което казваш, за обидно.

— Ами извинете ме, госпожо, но днес като че ли не съм на себе си — гласът му беше почти повишен. — Простете ми, задето изтъквам, че сме малко стари да „сгазим лука“ като двама тийнейджъри. Все пак това не се е случило на задната седалка на форда на татко след училищния бал.

— Именно затова не виждам защо не се отнесем към въпроса като възрастни и не престанем да се обвиняваме.

— Можем. Но ще ми е необходимо малко време, за да свикна с мисълта за бебето. Ти си имала на разположение седмици. За мен е нещо ново. Не очаквай да бъда речовит и нормален, както всеки ден. Преживях шок.

— Аз също! — извика тя. — Не твоето тяло преминава през всичките тези промени, а моето. Помисли си само какви нагаждания трябваше да направя.

— Оценявам го — отвърна Тейлър, копнеейки за спокойствие.

— По дяволски странен начин го показваш.

— Казах, че съжалявам.

— Тогава престани да правиш обидни намеци, че се опитвам да издоя пари от теб и така нататък. Желая да понеса задълженията си. Ти защо не искаш? Носим равна отговорност. И двамата бяхме на онова канапе. И на двамата ни беше хубаво. Едновременно...

Ужасена от това, което се чу да казва, Риа отново му обърна гръб. Бузите ѝ пламтяха. Не се беше изчервявала от навечерието на Коледа. Сякаш цял живот си бе пестила изчервяванията, за да ги запази за Тейлър Макензи.

Сърцето ѝ биеше силно. Устата ѝ беше пресъхнала, а дланите — изпотени. В ушите ѝ звучеше рев като на разбиващи се в брега скали. Всъщност дори ѝ се струваше, че вълните преминават и се връщат през пламналите ѝ уши. Отне ѝ известно време, докато се овладее.

— Просто исках да кажа, че имам желание да поема отговорността за действията си през онази нощ — каза тя с треперещ глас. — Няма да ми е лесно да имам бебе, но съм бременна и това е положението. Не ме познаваш достатъчно добре, иначе никога нямаше да си помислиш, че ще направя аборт — потрепери.

— Защо изобщо си направи труда да ми кажеш за бебето?

Риа се приближи бавно до него, явно объркана от въпроса му.

— Не искаше да знаеш, че си създал дете? Считах за мое морално задължение да ти кажа.

— Твоята почтеност е достойна за възхищение.

— Но май ти се иска да не те бях забърквала — каза тя в се засмя тъжно. — На ски котенцето няма да му хареса?

— Какво ски котенце?

— Жената, която се е докачила, задето си ѝ отказал да заминеш на ски с нея.

— Лиза ли?

Лиза. Напоследък Риа се чудеше какво ли си е помислила Лиза за навечерието на Коледа на Тейлър. Дали е ревнувала? Или може би е наваксвала със ски учителя през това време? Дали са достатъчно

освободени, за да си разказват за малките си бягства? Дали Тейлър я е утешавал с подробен отчет за любенето им, може би, с цел да я възбуди?

От мисълта ѝ прилоша. Притисна ръка към стомаха си и покри уста с другата.

Тейлър скочи като ужилен.

— Какво има?

— Нищо.

— Има нещо, дявол да го вземе!

— Нищо няма!

— Но ти си позеленяла!

Тя пое дълбоко дъх през тебеширенобелите си устни.

— Малко ми се гади, това е всичко.

— Седни — той придърпа един стол от масата.

— Добре съм, наистина.

— Седни!

Заповедта беше изречена кратко и властно и Риа се чувстваше твърде слаба и замаяна, за да спори. Той придърпа един стол и за себе си и се отпусна на него, като прокараваше пръсти през косата си и ругаеше.

— Не ме плаши повече така. Да ти донеса ли нещо?

— Не.

Риа вдигна поглед към него. Той я гледаше сурово.

— Добре де, солена бисквита. Понякога помага на стомаха ми да се оправя.

Каза му къде е кутията с бисквити в килера. Тейлър наръси цялата маса със сол, докато се мъчеше да извади две бисквити от целофанената им опаковка. Кутията падна на пода, когато я бутна с бедрото си, за да седне. Гризейки бисквитата си, Риа се разсмя.

— Какво има? — изръмжа той.

— За мъж, който е толкова опитен в отварянето на шампанско, не се оправяш много добре със солени бисквити.

Той се усмихна унило.

— Е, имал съм повече опит с шампанско, отколкото с бременни дами.

Риа веднага изтрезня. Изтръска ръцете си от солта и каза тихо:

— Сигурна съм, че е така.

И двамата се изненадаха, когато Тейлър протегна ръце през масата и покри нейните.

— Моля те, не се обиждай — каза той. — Не исках да кажа нищо.

Тя се втренчи в ръката му. Беше красива мъжка ръка. Подравнени, добре поддържани нокти. Стомахът ѝ се сви, когато си спомни как същите тези ръце се бяха движили по тялото ѝ, разтривайки гърдите ѝ, които и сега копнееха да бъдат докоснати. Същите тези пръсти бяха галили най-интимната част от тялото ѝ, издигайки я в екстаз, едновременно взимайки и дарявайки удоволствие. Поне си мислеше, че му е доставяло удоволствие да я гали. Надяваше се.

Объркана от мислите си, тя вдигна глава и го погледна право в сините очи.

— Каза ли на Лиза за мен?

— Разбира се, че не — отговори той и отдръпна ръката си.

— Не мисля, че щях да го понеса.

Доплака ѝ се, както често се случваше през последните няколко седмици, и се надяваше да не избухне в сълзи от мисълта, че Тейлър и Лиза са се посмели хубавичко за нейна сметка.

— Признавам, че излизам с много жени, но не съм пълна мижитурка, Риа.

— Помислих си, че може да си използвал навечерието на Коледа, за да накараш Лиза да ревнува.

— А ти използва ли го, за да накараш Гай да ревнува?

— Аз не играя такива игри.

— Нито пък аз.

Риа усети, че той говори истината.

— Не съм казала на никого.

— Сигурно си казала на Гай, когато си му съобщила за бебето.

— Не споменах точно датата. Не назовах името ти. Все още ли се срещаш с нея?

— С Лиза ли? Да.

— Какво ще си помисли тя за това положение?

— Не е нейна работа.

Риа го погледна слисано.

— Може да не е съгласна.

— Нещата не стоят така между нас.

Беше се чувствал свободен да приеме друга жена в леглото си в навечерието на Коледа, без след това да има проблеми със съвестта си или с постоянната си приятелка. Това показваше, повече от всичко друго, какво обикновено, лесно забравимо събитие бе за него нощта, прекарана с нея. Риа почувства болка в сърцето, сякаш границите на душата ѝ бяха грубо нарушени.

— И така, след като признахме двойната си отговорност към това дете — каза той — и елиминирахме аборта като възможност, какво предлагаш да правим?

Риа издържа без колебание погледа му.

— Ще се ожениш за мен, господин Макензи.

---

[1] Гай (англ.) — момче. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

След дълго, напрегнато мълчание той каза:

— Е, това отговаря на всички въпроси.

— Не виждам смисъл да увъртам.

— Госпожице Лавендър, съмнявам се, че някога си увъртала.

Той стана от стола си и отиде до хладилника. Намери вътре една бира и я отвори.

— След като ми предложи брак, мога спокойно да изпия една от твоите бири.

— Ами вземи си.

— Благодаря — той вдигна шеговито наздравица с кутията, после отпи, като гледаше Риа над ръба ѝ. — Очевидно нашите перспективи в навечерието на Коледа са се различавали съвсем малко.

— Какво искаш да кажеш?

— Без ни най-малко да напругаш въображението си, ти не беше изнасилена, нито дори заставена. Изпитваше същата охота да се проснеш на онази кожа, както и аз.

— Няма нужда да ставаш вулгарен.

— А ти няма нужда да се правиш на света вода ненапита.

— Просто исках да разбереш какво очаквам от теб.

Той потисна с мъка гнева си и каза по-спокойно:

— Мислиш, че трябва да се оженим, а? Посочи ми една основателна причина.

— Както вече каза, и двамата искахме да... — Риа извърна поглед, а после, за да не сбърка той притеснението ѝ със слабост, го погледна право в очите. — Защо трябва да поемам на раменете си тази отговорност сама?

— Не четеш ли „Добро домакинство“ или „Космополитен“? Модерно е самотни родители, включително мъже, да отглеждат деца.

— Възнамерявам да отгледам детето сама.

Тейлър повдигна кутията с бира към лицето си и се вгледа съсредоточено в нея.

— Голям майтап. За момент си мислех, че си ми предложила брак, а в следващия заявяваш, че смяташ сама да отгледаш бебето.

— Това не е шега!

— Дяволски си права, не е! Затова би ли престанала ако обичаш, да говориш със загадки? — стовари кутията върху масата. — Кое от двете е, Риа? Женим ли се или си оставаш самотна майка?

— И двете. Не ме е грижа дали ще се разведем в момента, в който изляза от болницата, но бебето ми ще бъде законно и в деня на раждането си ще има двама родители.

— Ако искаш развод веднага след това, защо тогава да си правим труда да преминаваме през всичките формалности?

Тя се втренчи невярващо в него.

— Нима това, за което те моля, е много?

— Не, дявол да го вземе. Не исках да кажа това — Тейлър посочи с показалец към скута ѝ. — Нима мислиш, че ще обърна гръб на детето? Че няма да ме е грижа за него’?

— Не зная. Не те познавам.

— Очевидно не — той престана да крещи, отметна глава назад и си пое дълбоко дъх. — Просто се опитвах да разбера защо смяташ, че трябва да се оженим, след като искаш да отгледат детето сама.

Риа стана от стола си и започна да оправя щорите на прозореца.

— Наречи го старомоден каприз.

— Като естествените коледни елхи?

Тя го погледна бързо през рамо.

— Да, като тях. Родителите трябва да са женени, когато детето се роди.

Тейлър се изправи, отиде зад нея и сложи ръка на раменете ѝ. Обърна я с лице към себе си и повдигна брадичката ѝ. Риа стоеше сковано. Тази на пръв поглед невинна прегръдка навяваше твърде много спомени за момента, когато ѝ беше казал, че има сняг в косата и бе навел главата ѝ назад за първата им целувка. А и тогава на лицето му беше изписана същата нежност.

— Хайде да опитаме пак, Риа. Каж ми защо искаш да се оженим. Религиозни предразсъдъци?

— Отчасти, но не напълно.

— Да не би да си казала на родителите си за бебето и те да те притискат?

— Не — и на двата въпроса.

— Тогава защо? Именно по тази причина дойде днес при мен в кабинета ми, нали? Да ме помолиш да се ожения за теб?

— Да настоявам да го направиш.

— Не смяташ ли, че заслужавам да знам причината за тази настоятелност? — Риа се опита да се измъкне от прегръдката му, но не успя. — Кажи ми, Риа.

— Няма значение.

— Има, дявол да го вземе.

— Виж, Тейлър, знам, че не ме обичаш. И аз не те обичам. Не сме „влюбени“, както се казва. Сигурна съм, че дори не се харесваме. Това, което се случи между нас, беше чисто физическо. Спонтанно действие на нагоните. Беше... — тя облиза нервно устни. — Страст.

Очите му запламтяха.

— Съгласен съм.

— И сега трябва да си платим за това.

— Може би.

— Но не смятам, че детето трябва да плаща.

— Нито пък аз.

— Така че заради него...

— Съкрати глупостите — прекъсна я нетърпеливо той. — Защо трябва да се оженим?

— Вече ти казах...

— Защо?

— Защото аз съм незаконородена — тя се отблъсна сърдито от него и отиде в дневната. Чу стъпките му зад гърба си и се извърна, като се чувстваше притисната в ъгъла. — Е, доволен ли си? Не искам детето ми да расне с позора, с който раснах аз.

— Очевидно си се справила добре — каза тихо той.

— Благодарение на двама чудесни хора, които ме осиновиха. Не се притеснявай, майката на детето ти не е психопат. Нямам заплашващи живота мании. Израснах в сигурност, знаейки, че съм искана и обичана от Робърт и Фрида Лавендър.

— Някои деца, които са отгледани от собствените си родители, не са имали такъв късмет.

— Знам — каза Риа, като кършеше ръце. — Благодарна съм на Бога за мама и татко — пое си треперливо дъх. — Но никога не успях

да преодолее чувството, че някой не ме е искал. Двама души са ме предали, освободили са се от мен, защото съм била биологичен нещастен случай. Не са искали да направят бебе заедно — Риа избягваше погледа му. — Точно като нас.

Тейлър прекоси стаята и я хвана за ръката. След това я задърпа към канапето и я накара да седне до него.

— Изглеждаш изтощена. Седни.

— Говоря сериозно, Тейлър — в гласа ѝ се усещаше отчаяние. — Не искам да направя това с моето бебе.

— Да, чух те.

Сега, когато беше казала истината, Риа вече не се чувстваше напрегната. Сложи глава на облегалката на канапето, пое си дълбоко дъх и издиша бавно, като налагаше на тялото си да се отпусне.

И както ѝ се случваше всяка вечер напоследък, обхвана я сънливост. Едва държеше очите си отворени. Изминаха няколко минути, докато осъзнае, че те наистина са затворени. Когато ги отвори, видя, че Тейлър я гледа и се усмихна.

— Какво има?

— Просто си мислех колко могат да те излъжат първите впечатления — отговори той. Въпросителният ѝ поглед го накара да поясни: — Когато те видях за пръв път, бях направо сащисан от красотата ти.

Тя преглътна мъчително:

— Благодаря ти.

Тейлър сви рамене.

— Няма смисъл да се преструвам, че това, което съм видял тогава, не ми е харесало. Не си толкова глупава — погледите им се задържаха притесняващо дълго време. Накрай той продължи: — Мислех си, че си наистина дама от класа. Заради начина, по който се обличаше. Заради начина, по който флиртуваше. Имаше великолепно стици. Страхотен задник и чудесно чувство за хумор.

Сега хуморът му проникна до съзнанието ѝ. Тя се изчерви и се засмя смутено:

— Още веднъж ти благодаря, макар и да държа да отбележа, че не харесвам описанието на преценката ти.

— Считай го за отбелязано.

— Може би е по-добре да изплюеш камъчето, господин Макензи.

Тейлър беше вперил очи в основата на шията ѝ като бедняче в шоколадов кейк на витрината на сладкарницата.

— Да, може би е по-добре — каза дрезгаво той. — Искан да кажа, че под изискания слой, Риа Лавендър е старомодно момиче със сърце. Придържа се към странен, отживял морален кодекс.

— Присмиваш ли ми се?

— Не, правя ти комплимент. Трудно е да попаднеш на жени с такива високи стандарти в днешно време.

— Не е трудно — отвърна твърдо тя. — Просто никога не си ги търсил.

Той прояви приличието да се разсмее.

— Виноват. Но имам и някои смекчаващи вината качества. Ако ми беше дала шанс, щях пръв да ти предложа брак — устните ѝ се разтвориха от удивление. — Точно така, Риа — каза той, като прибра един кичур зад ухото ѝ. — Тази вечер дойдох да те помоля да се омъжиш за мен. Поне докато се роди детето.

— Защо?

Той я погледна изненадано, после се засмя:

— Поради всичките причини, които ти току-що изброи. Май че спомена нещо за живеене с грешките, за споделяне на отговорност, за законороденост.

— Ако си съгласен с всичко, защо ме накара да заема отбранителна позиция?

— Ти сама ми каза в навечерието на Коледа, че никога не би позволила на някого да те тормози. Когато започна да предявяваш исканията си, започнах да те предизвиквам.

— Значи съм обяснявала всичките тези неща за нищо.

— Не мисля, че е било напразно. Сега те познавам по-добре, знам какво мислиш и как чувстваш нещата.

— Е, а ти за мен все още си мистерия.

— Позволи ми да изясня една жизненоважна точка — когато привлече напълно вниманието ѝ, той продължи: — Очевидно ме смяташ за безразборен жребец, който не би имал никакви скрупули да насили града с малки копеленца Макензи — Риа сведе виновно очи и Тейлър се усмихна. — Но е точно обратното. Аз имам съвест и здрав морал. Ако това ми се беше случило, докато бях в гимназията, щях да постъпя честно и да се оженя за момичето.

Това разгневи Риа.

— Нямам нужда и не желая твоето съжаление.

— Ама че си чепата! Недей да започваш сега нов спор. Не и когато едва те успокоих.

— И не говори за мен като за раздразнена кобила!

Той изруга тихо и каза:

— Нека отново да се върнем на темата, моля.

Риа се овладя.

— Когато те помолих да се ожениш за мен, не мислех за себе си, а само за детето.

— Аз също — възрази Тейлър. — То е и мое. Проявявам интерес към неговото бъдеще. Никога няма да се откажа от всичките си законни права над него. Което със сигурност ще се случи, ако не сме женени.

— Значи го правиш от законни съображения?

— И двамата имаме своите причини.

Дълбоко замислена, Риа изучаваше палците на босите си крака. Предполагаше, че е честно той да има някакви права над детето. Животът ѝ щеше да бъде ужасен без Робърт Лавендър. Нима можеше най-егоистично да лиши детето от баща му? Дори от баща, който щеше да се появява само от време на време?

— Добре. При развода ще измислим някакво съглашение за съвместно попечителство.

— Ето че говорим за развода, преди още да сме обсъдили сватбата.

Тя отвърна на усмивката му.

— Има достатъчно време за това. Всичко, за което те моля, е да се оженим около седмица преди да родя.

Риа започна да се изправя, смятайки, че е постигнато съгласие. Ръката на Тейлър се изстреля и я сграбчи за тениската:

— Имам едно условие.

Риа седна обратно и го погледна с подозрение.

— Какво?

— Ще се оженим веднага. Утре. Или поне вдругиден. Колкото е възможно по-скоро.

— И защо е това бързане?

— Защото в политическо отношение за мен ще е истинска катастрофа да хукна да се женя няколко дни преди да се роди детето.

— Но ти вече ще си поел службата. Нито Блийкър, нито който и да било друг ще може да ти стори нещо тогава.

— Да, ще бъда поел службата, но доколко ще мога да бъда ефективен, ако моралът ми е под въпрос? — поклати глава. — Не. Трябва да се оженим много преди раждането на детето.

— Не е необходимо някой да знае, че ти си бащата. Няма да кажа на никого. Ще се оженим извън града. Можеш да идваш да виждаш детето тайно.

— Риа, и двамата сме доста известни. Ти познаваш много хора. Аз също. Много от тях са ни видели да си тръгваме заедно в навечерието на Коледа.

— Нима мислиш, че ще съберат две и две?

— Не, мисля, че ще съберат едно и едно и ще получат три. Теб, мен и бебето. Или ще изброят девет месеца от навечерието на Коледа и ще получат двадесет и шести септември. Пък и мразя тайните работи. Ако ще правим това, за да узаконим детето си, по-добре е да го направим веднага. Иначе защо изобщо да се женим?

— Но всички ще разберат защо сме се оженили, когато се разведем веднага след раждането на детето.

— Ще бъдат само предположения.

— Ще има прекалено много предположения, ако хукнем да се женим, без преди това да сме излизали заедно. Слуховете ще плъзнат веднага щом бременността ми проличи.

Той погледна към плоския ѝ корем и импулсивно сложи ръка върху него.

— Трудно е да се повярва, нали? Това, че тук наистина има бебе.

На Риа ѝ беше трудно да повярва, че костите ѝ могат да се размекват всеки път, когато той сложеше ръка върху нея. Но здравата топла длан, която лежеше на корема ѝ, беше причина за завладялата я леност и замаяност, които нямаха нищо общо с бременността.

— Сега, когато имах време да помисля, някак си ми харесва идеята моето бебе да расте в теб — той вдигна изумителните си сини очи към нея. — Всъщност идеята за самата теб ми харесва и точка.

Тейлър се наведе напред и я целуна силно по устните. След това наклони глава на една страна и отново я целуна. Този път устните му

бяха разтворени. Те се притиснаха до нейните и ги потъркаха, докато и те се разтвориха.

В крайна сметка не е била пияна в навечерието на Коледа. Целувките му не бяха украсени от шампанското или от паметта ѝ, а точно толкова изкусни и греховни, каквито си ги спомняше. Езикът му беше жив, бърз и лек, бавен, хлъзгав и секси.

Ръката му се придвижи нагоре отстрани по едната ѝ гърда и я притисна. Той прокара палец по зърното ѝ и Риа изстена, защото докосването беше толкова приятно за чувствителното, болящо и сърбящо място.

Тейлър въздъхна името ѝ и усили целувката си. Притисна още по-силно устните ѝ и езикът му навлезе по-дълбоко. Риа се потопи в чудото на целувката, в омайващото присъствие на силното му тяло, в миризмата на кожата и косата му. Отново беше завладяна от Тейлър Макензи, точно както в навечерието на Коледа. И потъваше, потъваше...

Риа се отдръпна рязко.

— Не, Тейлър, не можем.

Той дишаше тежко и примигваше бързо:

— Откъде на къде?

— Защото така.

— Много добра причина.

— Аз пък имам свое условие. Между нас не бива да има интимност.

— Искане ми се да ми го беше казала преди три целувки и едно опипване — промърмори Тейлър.

Той стана и дръпна надолу тениската, която се беше усукала под гърдите ѝ. Тя прокара пръсти през косите си в безплоден опит да ги пооправи. След това потърка с длани бедрата си отпред, като ѝ се искаше по този начин да поохлади сладката треска, която гореше между тях. Защо все още го желаше? Как можеше все още да го желае, след като щеше да плати толкова скъпо за единствената им нощ заедно?

— Всяко емоционално или физическо обвързване между нас само ще направи нещата по-трудни.

— Едва ли може да стане по-трудно, отколкото е сега.

— Тейлър!

— Само се пошегувах — той се изправи бавно и трмаво на крака. — Ще уредя нещата и ще ти се обадя.

После се отправи към вратата.

— Чакай! Не можеш да си отидеш, преди да сме го обсъдили. Какво ще кажем, когато хората попитат защо не живеем заедно?

— Няма да питат, защото ще живеем заедно.

— Какво? Не можем! Къде?

— В моята къща.

— И дума да не става.

— Риа, повярвай ми, не съм в състояние да споря точно сега.

— Трябва да уредим това.

— А аз трябва да уредя това! — изкрещя той и посочи надолу — устата ѝ се затвори веднага. Тейлър кимна: — Добре. Трябва да си отида у дома, да си взема студен душ и да се опитам да се примиря с факта, че ще се ожена само фиктивно за една красива, сексапилна бременна дама. Ясно? — попита рязко. — Ще ти се обадя.

— Готова ли си?

Тейлър кимна одобрително и я въведе в кабинета на съдията. Беше се оправил с всички подробности и бе уредил съдията да ги венчае в пет следобед, след работния ден и на двамата.

Риа си беше отишла у дома да се изкъпе и преоблече. Това бе ежедневието ѝ ритуал, но все пак и сватба. Нейната сватба. Беше се надявала, че като се премени, ще се почувства по-добре. Вече бе твърде късно да размисля, но продължаваше да поставя под въпрос решението си да каже на Тейлър за детето.

След като докторът ѝ я беше уверил, че наистина е бременна, Риа бе решила, че тя и бащата трябва да са женени, преди бебето да се е родило. През онази безсънна нощ си бе представяла картинно как тя и Тейлър подписват документ, който ги обвързва законно, а след раждането на детето подписват друг, който ги разделя.

Неща като споделяне на една и съща къща и фамилия не бяха фигурирали в представите ѝ, още по-малко пък букетът от бели и кремави розови пъпки, който той ѝ подаде, когато я взе от дома ѝ. Задължителният брак бе направен по-човечен, но Риа не можеше да разбере кога точно бе станало това.

Букетът потрепери в ръцете ѝ, докато изричаше клетвите пред съдията и пред неговата секретарка — свидетел. Когато съдията поиска пръстена, Тейлър я изненада, като извади обикновена златна халка от джобчето на жилетката си и я сложи на пръста ѝ.

И когато съдията им даде позволение да се целунат, Тейлър вложи цялото си умение, убеждавайки двамата усмихнати свидетели, че това е брак по любов. Целувката за малко да убеди и задъханата булка, но тя не беше толкова глупава.

Напуснаха сградата на съда като младоженци. Риа, все още зашеметена от целувката, придала тържественост на всичко това, каза:

— Не трябваше да си правиш труда за пръстена.

— За мен е правило никога да не лишавам съпругите си от дължимото им — отговори Тейлър и ѝ се усмихна ослепително.

— Но аз съм ти първата.

— Установявам прецедент — той ѝ помогна да се качи в корвета.

— Направих резервация в „Ла Флор“ за вечеря.

Младоженецът беше пълен до гуша с изненади.

— Искане ми се да не го беше правил.

— Не си ли гладна?

— Не много — отговори уклончиво тя.

— Да не би да ти е лошо?

Тя обмисли за момент възможността да излъже, но реши, че това не е много добър начин за започване на какъвто и да било брак.

— Не, не е това.

Той свърна корвета под входната арка, но не обърна внимание на служителя на паркинга, който отскочи от колата.

— Тогава какво е, Риа?

— Всичко. Букетът, пръстенът, вечерята. Всичко е толкова... сватбено.

— Не обичаш ли рози? Или искаше сребърен пръстен с диамант? Може би „Ла Флор“ не е любимият ти ресторант?

— Престани да се шегуваш, да те вземат дяволите! Знаеш какво се опитвам да кажа.

— Не, не зная. Защо не ми обясниш?

— Добре, ще ти обясня. Не се ентусиазирай прекалено.

Той прехапа развълнувано долната си устна, докато я оглеждаше изпитателно.

— Предполага се, че съм луд от любов по теб, нали? Достатъчно, за да се оженим импулсивно. Не смяташ ли, че човек в това състояние може да е ентусиазиран прекалено?

— Ти не си се оженил за мен по импулс и не си лудо влюбен.

— Но те не го знаят — изсъска Тейлър и посочи към целия свят зад стъклото на колата. — Трябва да го направим убедително.

— За да не бъде застрашена политическата ти кариера? — попита подигравателно тя.

Мускулите на челюстта му се свиха и очите му станаха леденосини. Наведе се напред и произнесе отчетливо:

— Не, за да не разберат хората, че в навечерието на Коледа си се чукала с абсолютно непознат и си забременяла.

Всичката кръв се отдръпна от лицето на Риа, докато, напротив, съдържанието на стомаха се надигна обратно към гърлото ѝ.

— Повръща ми се — изстена тя и започна да търси като обезумяла дръжката на вратата.

Тейлър хвърли ключовете на служителя на паркинга и я изведе бързо. Риа успя да стигне в дамските тоалетни точно навреме. Малко след това възрастната служителка на тоалетната ѝ изказваше съчувствията си и ѝ слагаше студени компреси. Беше поставила единия върху лепкавото чело на Риа, а другия — на шията ѝ.

— Откога разправям на бармана, че забърква много силни коктейли — каза жената, като потупваше ръката на Риа.

— Не съм пила нищо. Аз... — беше започнала да казва „аз съм бременна“, но се поправи: — Аз току-що се омъжих.

По набръчканото лице на жената се разля широка усмивка.

— Нерви преди първата брачна нощ? Скоро ще ги превъзмогнете.

Риа се усмихна слабо. Когато се увери, че гаденето е преминало, тя сложи червило и излезе, като благопожеланията на жената все още звъняха в ушите ѝ.

Тейлър крачеше нервно във фойето.

— Добре ли си?

— Да, по-добре.

Изглеждаше така, сякаш му беше точно толкова лошо, колкото и на нея.

— Съжалявам, Риа. Господи, беше ужасно от моя страна да го кажа.

— Да, беше ужасно. Но приемам извинението ти, защото и аз се държах злобно.

Внезапно я обхванаха чувства и очите ѝ се изпълниха със сълзи, които беше безпомощна да сдържи. Започна да рови в малката си чантичка, но не успя да намери салфетка. Тейлър ѝ подаде носната си кърпа с монограм.

— Аз те предизвиках — каза Риа. — Ти беше толкова внимателен. Очаквах да бъдеш кисел и сприхав. Бях подготвена за презрението, но не и за любезността ти — вдигна глава и забеляза, че бяха привлекли малка публика. — Всички ни гледат.

— Не се тревожи за това. От булките се очаква да плачат, особено когато младоженецът си сваля панталоните.

Риа се разсмя. Тейлър я хвана за лакътя и я заведе в една ниша с телефони и автомати за продажба на цигари. Там до известна степен бяха сами.

— Риа — той постави длан на бузата ѝ. — Това, което казах в колата... беше дяволски грозен начин да се изрази нещо толкова чудно като правенето на бебе. И...

— Какво? — попита тя, след като паузата се проточи.

— Никога не съм смятал това, което стана между нас просто за чукане.

Дългите им, означаващи много погледи бяха прекъснати от един мъж, който дойде да използва телефона.

— Не е необходимо да останем, ако не се чувстваш добре — каза Тейлър, попи сълзите ѝ с носната си кърпа и я прибра в джоба си.

— Моля те, искам да останем! Направил си си всичкия този труд с резервацията. Би било срамота да отиде напразно.

От усмивката му ѝ се стори, че е доволен. Метрдотелът попита учтиво дали госпожица Лавендър е добре. Тя го увери, че е добре, а Тейлър му каза:

— Тя вече е госпожа Макензи, Питър.

Метр дотелът, който познаваше и двамата по име, се окопоти възхитително бързо и рече:

— Поздравления, господин Макензи.

После се поклони официално на Риа и ги заведе на най-добрата маса в ресторанта, след което им изпрати безплатна бутилка шампанско. Само след няколко минути всички в кухнята, келнерите, другите гости на ресторанта и дори служителят на паркинга, който търкаше корвета с почти сексуална нежност, бяха разбрали, че кандидат-кметът Макензи се е оженил за архитектката Риа Лавендър.

— Не те ли изморява това, че мъжете те гледат с неподправена похот?

Тя свали щампованата кожена подвързии на менюто и го погледна над ръба ѝ. Очите ѝ вече не бяха празни, а цветът на бузите ѝ се възвръщаше.

— Какво каза?

— Когато влезе тук, всички се обърнаха да те гледат.

— Така ти се е сторило.

— Аха. Дузина чифта очи пронизаха тайно гърба ми. Жал ми е за горките онеправдани мухльовци, но това не означава, че мога да понеса да зяпат влюбено жена ми.

Риа знаеше, че той говори глупости само за да я накара да се почувства по-добре, но номерът минаваше. Дори ѝ стана по-топло, когато очите му я огледаха лениво.

— Нов тоалет?

Не ѝ се искаше да признае, че си е купила дрехите специално за сватбената церемония, особено след като го беше обвинила, че придава твърде голямо значение на това. Лененият костюм в екрю от две части имаше прилепнала пола, добре скроено сако с едно копче и широк ревер с памучна дантела в тон. Наниз перли лежеше в едва загатнатата падина между гърдите ѝ.

— Да, нов е, но не съм си го купила специално за днес. И без това имах нужда.

Тейлър се усмихна дразнещо.

— А перлите да не са подарък от някой мъж?

— От родителите ми — по случай завършването на колежа.

Той кимна кратко и доволно.

— Какво ти се яде?

— Пилешки бульон „Камбел“.

— Тогава си поръчай консоме. То е точно това.

Риа се изненада, че бе в състояние да изяде цяла порция бяло месо на скара. За десерт управата на ресторанта изпрати безплатен замразен бял кейк, голям колкото за двама. За най-голямо удоволствие на персонала, Тейлър го разреза церемониално. Дватама си подадоха в устата по една хапка и вдигнаха тост с шампанското, макар и Риа едва да отпиваше от чашата си.

Когато стана време да си тръгват, Тейлър ѝ помогна да стане от стола и сложи спокойно ръка на кръста ѝ, докато се отправяха към изхода. Когато стигнаха до масата на метрдотела, се изправиха лице в лице с трима души, които чакаха да бъдат настанени.

Очите на блондинката без кавалер се плъзнаха по Риа, без всъщност да я видят. Тя се усмихна лъчезарно на Тейлър.

— Тейлър, колко хубаво, че те срещнахме! Не си отиваш, нали? Твърде рано е. Ние тъкмо идваме. Помниш ли семейство Уилсън?

— Разбира се — отговори Тейлър, като се ръкува с мъжа и кимна на жената.

— Защо не дойдете с нас? — предложи блондинката. Тя включи Риа в поканата, като едва погледна в нейна посока, след което отново обърна жадните си очи към Тейлър.

— Съжалявам, но не тази вечер. Риа, това е Лиза Бъртън. Лиза, това е Риа, моята съпруга.

Присъствието на семейство Уилсън спаси ситуацията от пълен провал. Двете жени стояха втрещени. Риа се окопоти по-бързо от Лиза. Тя кимна на представените ѝ и отговори на въпроса на госпожа Уилсън дали тя е архитектката, за която е чувала толкова много неща. Лиза наруши всички правила на етикета, като премина право към сърцевината на проблема веднага щом възстанови дар слово.

— Това не е ли малко неочаквано, Тейлър?

„Това“ нямаше нужда да бъде пояснявано. Очите на Лиза бяха потъмнели от злоба.

Тейлър обгърна с ръка раменете на Риа.

— Запознах се с Риа миналата есен.

„Късно, късно миналата есен“, помисли си Риа.

— Оженихме се днес следобед — и след като беше дал информацията, която възнамеряваше, бутна Риа напред. — А сега, ако ни извините, бързаме да се приберем у дома.

Коленете на Риа едва не я предадоха и бузите ѝ пламнаха от намека на Тейлър за започващата първа брачна нощ. Беше адски благодарна, че напусна ресторанта, облеgnати на ръката му. Владееше се, като скръсти ръце на корема си, докато чакаха момчето от паркинга да докара колата. Тейлър си тананикаше фалшиво и преглеждаше обявите за намерени вещи и работни места, закачени на една дъска на стената на гаража.

Когато седнаха в корвета, Риа скри лице в шепи.

— Няма да изхвърлиш консомето, нали? — попита той. — Защото ако смяташ да го направиш, ще ти бъда благодарен, ако ми дадеш време да спра.

— Тейлър, току-що се запознах с Лиза. С твоята Лиза. Не видях ли изражението на лицето ѝ, когато ѝ каза, че съм твоя съпруга? Как може изобщо да не те е грижа?

— Не искам да говоря за Лиза — рече твърдо той.

— Очевидно, но мисля, че трябва.

Той стисна упорито устни и не каза нищо. Стигнаха къщата му, но Риа едва погледна новия си дом. Беше твърде обезпокоена, задето Тейлър я държеше в неведение за приятелката си. Той заобиколи колата, помогна ѝ да слезе и отнесе куфара ѝ до входната врата, която отключи, но Риа отказа да влезе вътре.

— Чакаш да те пренеса през прага ли?

— Чакам да ми кажеш за Лиза.

Тейлър пусна куфара и постави длани от двете ѝ страни на стената, като по този начин обхващаше като в капан главата ѝ между ръцете си.

— Нека си изясним нещо още сега. Тя не е и никога не е била моята Лиза. Ако това, че е спала с мен, я прави моя, значи принадлежи и на много други мъже. Разбра ли ме? Не ѝ дължа никакви обяснения. Беше чисто съвпадение, че скъсах с нея вечерта, когато се запознах с теб — той свали ръцете си. — А сега, освен ако не искаш да се караме на предната веранда, ти предлагам да оставим темата за Лиза и да ми позволиш да те пренеса през прага.

Риа му позволи, а и нямаше друг избор, защото той веднага я вдигна на ръце. Но не можеше да забрави втрещеното изражение на лицето на онази жена. Връзката им може и да не е означавала нищо за

Тейлър, но очевидно Лиза Бъртън бе влагала нещо много повече в нея. Но както и да е, засега, заради хармонията, Риа остави темата.

Тейлър я пренесе не само през прага, а и през цялата къща.

— Това е кухнята.

Всичко вътре беше снежнобяло, с изключение на теракотените стени.

— Има всички съвременни удобства.

— Би ли ме пуснал на земята, моля?

— Не.

— Но така не мога да огледам!

— Смекчена дума за „бърникам“. Но за това ще имаш достатъчно време после. Трябва да оставиш краката ти да починат. Мисля, че глезените ти започват да се подуват.

— Наистина ли?

Риа повдигна панически единия си крак и огледа глезена. Беше си тънък, както винаги. Погледна сърдито Тейлър.

Той избухна в смях:

— Едно на нула за мен!

Риа усети как смехът му вибрира през гърдите ѝ и се зарази. Дватама си размениха шеговити забележки за дневната, за работния кабинет и всички останали стаи в къщата. Но нейният смях секна в момента, в който той отвори вратата на голямата спалня.

Цялата стена от прозорци разкриваше красив планински пейзаж. Току-що залязлото слънце беше оставило на небето жив пурпурен фон за полумесеца и Венера в цялото им величие.

Един поглед към просторната стая и Риа разбра, че се е омъжила за изнежен любител на лукса. Килимът беше дебел до глезените. Имаше огромно легло с матрак, облечено в черна кожа. На пода откъм краката на леглото лежеше килимче от норки, което изглеждаше направо греховно. Осветлението беше изящно, многопосочно и очевидно без източник. В стената срещу леглото беше вградена черна мраморна камина. Ниските столове пред нея приканваха човека да се свие в тях и да се наслаждава на това, което можеше да предложи кътът за развлечения, последна дума на техниката. Масичката до леглото беше украсена с ваза с бели лалета. От другата страна на леглото в сребърна кофичка се изстудяваше бутилка шампанско.

Като архитект Риа можеше да оцени изящния дизайн на стаята. Като жена потрепери като девственица, попаднала в каютата на пиратски капитан.

Тейлър я пусна бавно, но остави ръцете си на раменете ѝ, сякаш тя можеше всеки момент да хукне.

— Много е красиво — каза шеговито Риа. — Чудя се какво ли биха си помислили гражданите на нашия хубав град за кандидат-кмета си, ако видеха тази епикурейска спалня?

Смехът му прозвуча до ухото ѝ плътен — дълбок и вълнуващ. Дланите му се движеха нагоре-надолу по ръцете ѝ.

— Вероятно биха ме харесали още повече.

— Вероятно. Особено жените — обърна се с лице към него. — Всъщност това няма значение, тъй като така или иначе няма да спя тук.

Тейлър скръсти ръце, кръстоса глезени и се облегна на касата на вратата.

— Риа, когато те уговорях да живееш с мен, докато трае бракът ни, очевидно съм забравил да спомена една малка подробност.

Стомахът ѝ се сви. Знаеше какво ще последва.

— Каква?

— Къщата ми е голяма, но в нея има само една спалня.

— Чудесно. Тогаваше спя на канапето.

— Не, няма да спиш на моето канапе. И дума да не става да позволя на бременната си съпруга да спи на канапето!

Риа вирна леко брадичка.

— Принуди ме да се съглася да живеем заедно, за да може бракът ни да изглежда истински. Но се разбрахме да не спим заедно.

— Така си го разбираше ти — каза той с обезпокоително тих глас.

Риа се изпъчи.

— Преди да остана тук, трябва да се уредят някои въпроси със спането.

— Вече са уредени — той се отдръпна от вратата и посегна зад гърба си да я затвори. — Аз ще спя отляво.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не говориш сериозно!

Вместо отговор Тейлър свали самото на костюма си и го хвърли на най-близкия, покрит с възглавнички стол.

Риа го гледаше слисано.

— Не мога да повярвам! Нима възнамеряваш да използваш сила? — той само се намръщи. — Защото това е единственият начин да ме вкараш в леглото си.

— Хайде, Риа, не изричай думи, които после може да ти се наложи да вземеш назад — широката усмивка разкри зъбите му.

Вече беше свалил жилетката си и се мъчеше с копчетата на ризата. Риа облиза нервно устни, като се опитваше да не забелязва колко са ловки силните му тънки пръсти.

Когато всичките копчета бяха разкопчани, той бавно извади полите на ризата от панталоните си. Мнозина актьори можеха да взимат уроци по прелъстително събличане от него. Ризата се разтвори и разкри мускулести гърди, покрити с тъмни къдрави косъмчета, които тя си спомняше твърде добре. Тези впечатляващи гърди бяха играли значителна роля във фантазиите ѝ напоследък.

— Виж, Тейлър — каза бързо Риа, когато той пусна ризата си на пода и посегна към колана си, — това, което се случи в навечерието на Коледа...

— Беше фантастично. Защо да се преструваме, че не е било така? И защо да не му се наслаждаваме отново?

— Защото то не означаваше нищо.

— Е, и?

— Но това е... животинско!

— То-о-о-чно така — Тейлър само се засмя на гнева ѝ. — Малко здравословна похот е добра за тялото, съзнанието и душата.

— Не мисля. Виж какво стана с мен последния път, когато си го позволих.

Вече без да се усмихва, Тейлър попита:

— Не смяташ ли, че бебето е важно?

Риа си пое рязко дъх.

— Да. Иначе щях да се отърва от него още в момента, в който заподозрях, че съм бременна.

— Бебето, ако не нещо друго, прави това, което се случи в навечерието на Коледа, специално — изражението му омекна. — Аз съм мъж, а ти си жена, Риа, и дори да отричаш чак до деня на Страшния съд, между нас има физическо привличане. Не ни е нужно никакво друго оправдание, за да правим любов — пристъпи напред. Риа направи предпазлива крачка назад. — Когато се съмняваме, законите на природата вземат връх — рече той. — Също както в навечерието на Коледа. Би било глупаво да живеем под един покрив, да се харесваме поне малко, да се желаем — смятам, че е доста — и да не се възползваме от положението.

— Но то е временно.

— Кое то го прави още по-хубаво. Не сме принудени да крепим брака си, а само ще се наслаждаваме на страничните облаги.

Риа вече нямаше накъде да отстъпва. Леглото, с коженото си очарование, притискаше свивките на коленете ѝ.

— Знаем съвсем точно в какви отношения сме — продължи той. — Повечето двойки, които се женят, нямат този късмет.

— Май можеш да дадеш разумен отговор на всеки въпрос.

— Ами помисли от практическа гледна точка. Това е първата ми брачна нощ. Искам да я прекарам като младоженец. Като булка не се ли чувстваш в правото си на малко освежителен секс? — притегли я към себе си и наведе глава, за да се сгуши в голата ѝ шия. — Можем да продължим да спорим, ако искаш, но с течение на времето... — той започна да погризва шията ѝ, като се придвижваше нагоре, и накрая устните му застанаха точно пред нейните — ... ще загубиш.

Силната му дълга и жадна целувка я накара да се почувства слаба и изпълнена с копнеж. Уви ръце около врата му, за да не падне, и благодарно изви тялото си към неговото.

— Ммм, това е хубаво.

Той я хвана отзад и я притисна още по-силно към себе си. После извади гребените от косата ѝ и зарови лице в гъстите вълни. Откопча единственото копче на сакото на костюма ѝ, плъзна ръце отдолу и

покри гърдите ѝ. Беше достатъчно внимателен, за да усети първоначалното ѝ присвиване.

— Чувствителни ли са? — прошепна Тейлър.

Риа кимна. Той разтвори сакото и погледна към закръглените ѝ гърди, преливащи от дантелените чашки на сутиена. Той целуна нежно горните им извивки, а след това неохотно вдигна глава.

— Не, няма нищо — каза бързо Риа.

Дълбоко от гърлото му се изтръгна жадно стенание. Устните му оставяха следи по нежната ѝ, покорна плът. Той придвижи главата си на една страна и целуна зърното през дантелата.

— Риа, кажи, че беше хубаво.

— В навечерието на Коледа ли? Да, хубаво беше.

— Понякога си мисля, че съм го сънувал.

— Нося в себе си доказателството, че не си.

— Да, така е.

Плъзна ръка към корема ѝ и го покри, сякаш да го защити. След това задържа погледа ѝ и усмивката му се смени с изражение на крайно желание. Потърка прелъстително хълмчето под корема ѝ с длан и сви пръсти според формата на тялото ѝ отдолу.

— Искам те пак. Сега.

Безмълвна и задъхана, Риа само кимна.

В тъмнината прозвуча шепот от търсеци се устни и голи тела върху кожената покривка на леглото, върху килимче от норки, върху ухаещи на лимон чаршафи.

— Не, остави перлите.

— Но това с положителност изглежда развратно.

— Съвсем вярно.

Тих смях.

— Ти си красива, Риа. Много.

— Ти също.

— Аз ли? Ами че целият съм космат.

— Аха.

— А ти си гладка като коприна. В навечерието на Коледа не ми стигна времето да ти се нагледам.

— Но пък успя да опипаш навсякъде.

— Възнамерявам тази нощ да направя същото.

— Хм, Тейлър?

— Така удобно ли ти е?
— Да.
— Сигурна ли си?
— Да.
— Харесва ли ти? — мълчание. — Риа?
— Да, да, харесва ми.
— Ако ги посмуча, ще те заболи ли?
— Не.
Тихо изсъскване от удоволствие.
— Колко си сладка!
— Не спирай, Тейлър.
— Няма.
— И не чакай.
— Помислих си...
— Моля те.

И доста по-късно върху тялото ѝ беше излято шампанско. То потече от корема ѝ до началото на бедрата ѝ. Ледените мехурчета блестяха в гъстите лъскави къдрави косъмчета, преди топлите устни да ги изпият до едно. След това той я попита:

— Още шампанско? — цялото ѝ тяло се изчерви. Тейлър се засмя: — Този път ще го пия от чаша.

— Не се оплаквам от последния път.

Той изруга тихо, наведе се над нея, обхвана лицето ѝ с длани и я целуна яростно.

— Това е специалният ми начин за тост с моята булка — после отново я целуна. — Господи, ти си направо великолепна!

Риа се отказа от шампанското, тъй като не пиеше алкохол, откакто носеше детето. Но Тейлър си наля една чаша, облегна се, полувъзбуден и без никакво стеснение, на възглавниците, и се втренчи самодоволно в нея.

— Сигурно ще имаме много хубаво дете — каза той.

— Със сигурност с тъмна коса.

— И висок.

Тя прокара ръка по бедрото му.

— С хубави дълги крака.

— И хубав дълъг... Няма значение.

— И това също — изкикоти се Риа. — Ако е момче.

Тейлър сграбчи шепа от косата ѝ и притегли главата ѝ към себе си за още една изгаряща целувка. Когато се разделиха, каза:

— Чудя се дали ще бъде „той“?

— Мислиш, че е момиче?

Той сви рамене:

— За мен няма значение.

— За мен също — плъзна длан по корема си и рече замислено: — Просто искам да бъде здраво и щастливо.

— Ще бъде — увери я нежно Тейлър. — Дали ще има сини или зелени очи? Кой са доминантни?

Риа не каза нищо. Той потърка бузите ѝ с опакото на пръстите си и проследи гънката, която се беше образувала между веждите ѝ.

— Какво има?

Риа въздъхна и сложи буза на бедрото му.

— Просто си мислех, че не знаем какви гени той или тя ще наследи от моите родители. От истинските ми родители.

— За да създадат теб, сигурно са били идеални във физическо отношение индивиди с висока интелигентност. И поне единият от тях е имал нишка на инат и избухливост — той подръпна игриво един кичур от абаносовата ѝ коса. — Според мен имаш индианска жилка с тези твои коси и скули — после проследи високата ѝ скула с върха на показалеца си.

— Несъмнено. Често си мечтаех за тях — никога не се бе доверявала на никого за родителите си и се зачуди защо ли ѝ е толкова лесно да говори с Тейлър за това. — Във фантазиите майка ми беше индианска принцеса, а баща ми — ирландски авантюрист с пронизващи зелени очи. Но родителите, за които си мечтаех, бяха спомени от прочетените исторически любовни романи, а не съвременни хора. И си представях, че някакво нещастие е отнело живота им и ме е направило сираче.

— Откъде знаеш, че не е станало така?

— Мама и татко ми казаха, че родителите ми са живи, или поне са били, когато ме осиновиха.

Той плъзна ръка от главата към гърба ѝ.

— Кой те е нарекъл Риа?

— Мама и татко.

— Казала ли си им за бебето?

Последва пауза, преди Риа да отговори:

— Не.

— А за мен?

Тя седна в леглото.

— Прости ми, Тейлър, но им казах. Споменах им, че съм се запознала с един човек и е много вероятно да се оженим.

— Те как реагираха?

— Бяха много развълнувани от възможността да имат зет. Мисля, че са се страхували, да не би да съм някоя закоравяла феминистка и кариеристка, която се надсмива над брака, дома и семейното огнище.

— Не са били много далеч от истината.

Риа му направи гримаса.

— Мама искаше да започне да планира сватбения прием и организира голяма венчална церемония в църква. Възпях я, като й казах, че ти си изтъкнат държавен служител и искаш да се ожениш с колкото се може по-малко шум. Не ми се искаше да ги лъжа, но...

— Но по този начин можем да ги уведомим, че сме се оженили, а после да изчакаме и празнуваме годишнината от сватбата си според рождения ден на детето.

Тя се втренчи в ръцете си:

— Защо да ги нараняваме ненужно?

Тейлър повдигна леко брадичката й.

— Точно така.

— Благодаря ти, Тейлър.

Той остави чашата си с шампанско на масичката до леглото и целуна Риа.

— Късно е, а утре е работен ден.

— Да, по-добре е да поспим малко.

— Как пък не! — изръмжа той, повдигна я и я накара да яхне скута му. — По-добре да преминем към фаза две.

— Здравсти.

— Здравсти.

— Как мина денят ти?

— Чудесно. А твоят?

— Чудесно.

Двамата се изправиха неловко един срещу друг. Тейлър току-що се беше прибрал и бе заварил Риа в кухнята. Той все още носеше куфарчето си. Тя беше с престилка и държеше лъжица с дълга дръжка.

Тази сутрин се бяха успали. Сред бързането не им бе останало време да се притесняват от прекараната заедно нощ. Бяха си взели по един душ. Риа беше изпаднала в паника, преравайки куфара си и откривайки, че е забравила половината дрехи, които трябваше да облече, вкъщи. В своята къща. Тейлър не можеше да намери любимата си вратовръзка. Риа си изгори пръста на машината за коса. След като изпиха по чаша хладко нес кафе с вода от чешмата, Тейлър изхвърча през задната врата, като само ѝ извика през рамо, че ще се видят по-късно.

Сега това „по-късно“ беше дошло. Двамата стояха един срещу друг, без да ги притеснява времето, и всеки от тях беше любопитен, но се колебаеше да попита за мнението на другия за първите двадесет и четири часа като господин и госпожа Макензи.

— Нещо мирише на хубаво — каза той, докато оставяше куфарчето си на кухненската маса.

— Задушено месо.

— Мислех, че ще излезем да вечеряме някъде.

— Не обичаш ли задушено? — попита тревожно Риа.

— Обожавам задушното — побърза да каже той. — Просто не ми се иска да готвиш всяка вечер.

— О, няма — Риа махна небрежно с ръка и прибра кичур зад ухото си. — Исках да се реабилитирам заради закуската тази сутрин. Или по-скоро за липсата ѝ.

— Аз и без това не закусвам.

— Така ли? О, ами чудесно! Нито пък аз. Особено напоследък — сложи ръка на корема си. — Но ти замина на работа, без дори да изпиеш сутрешното си кафе. Това е жестоко и необичайно наказание.

Той си наложи да се усмихне на пресилената ѝ шега.

— Колко време остава до вечеря?

— Половин час.

— Значи имам време за един душ?

— Да. Няма защо да бързаш. Вечерята ще почака, докато се приготвим.

— Добре.

Той взе отново куфарчето си и се отправи към вратата. Когато стигна до нея, се поспря, все още с гръб към Риа. После бавно се обърна:

— Риа?

Тя вдигна рязко глава:

— Какво?

Куфарчето тупна на пода. Тейлър с няколко крачки прекоси кухнята и Риа вече беше в обятията му. Двамата се целуваха като обезумели. Тя уви ръце около врата му. От лъжицата капеше сос и се стичаше по гърба му, но те нито забелязаха, нито ги беше грижа. Той я повдигна и я притисна силно до себе си. Когато я пусна, двамата се смееха задъхани.

— Значи не съжаляваш, че си се оженил за мен, след като си имал цял ден време да помислиш? — попита тя.

— Майтапиш ли се? Не ми се е случвало да се върна вкъщи и да има задушено, откакто майка ми почина.

— Това ли е единствената причина да се радваш?

Той потърка корема си в нейния.

— Глупав въпрос, Риа — отново се целунаха. — Хайде да започнем отново. Как мина денят ти?

— Излязох от работа по-рано, отидох си у дома и напълних колата със следващата партида багаж.

— Би трябвало да те напляскам за това. Не си внасяла нищо, нали?

— Не. Вече бях изтощена.

— Не трябваше да правиш вечеря.

— Първо си починах. О, може би трябва да ти кажа, че утре един камион ще докара всичките ми растения.

— Може да се наложи да се изнесем. Няма да има място за всички ни.

Тя се усмихна щастливо и попита:

— А твоят ден как мина?

— С една дума — голяма гадост.

— Това са две думи.

— Ей, май съм се оженил за остроумно дупе, а? — сграбчи точно тази част под талията ѝ, наведе глава и започна да я хапе по шията, докато Риа се замоли за милост. — Днес имахме закрыта сесия на

съвета. Имаше спречкване по въпроса за предстоящото увеличение на данъците. В офиса беше загубен комплект спецификации и клиентът вдигна адска врява, докато ги намерим — целуна я нежно по върха на носа. — И сред целия този хаос всичко, за което можех да си мисля, беше оня малък хълцащ звук, който издаваш, когато свършваш.

— Тейлър!

— „Тейлър“! — изимитира я той. — Ако не искаш да мисля за това, тогава престани да издаваш този звук.

— Или да престана да свършвам.

— Посмей само — озъби се Тейлър.

Една целувка водеше след себе си друга, докато накрая съвсем се разгорещиха.

Риа го отблъсна.

— Върви да си вземеш душ. Когато излезеш от банята, питието ти ще те чака.

По време на вечерята обсъждаха новото си семейно положение и какви последствия щеше да има то в живота им.

— Каза ли на хората в службата си? — попита я той.

— Да. Всички бяха изненадани.

— Освен Гай.

Безразличието на Тейлър не можа да я заблуди. Той беше също толкова любопитен относно реакцията на Гай за женитбата им, колкото и тя за Лиза Бъртън.

— Смятам, вече не е тайна за него чие бебе нося.

— Ако все още има някакви съмнения по този въпрос, изпрати го при мен.

Риа се наслаждаваше на ревността му, макар и да бе повече за бебето, отколкото за нея.

— Пригответи се утре да ти се обадят няколко души — каза ѝ той, докато си сипваше втора порция задушено. — Още сутринта моята секретарка даде за вестниците и радиостанциите съобщение, че съм се оженил за госпожица Риа Лавендър.

Риа остави вилицата си и го погледна тревожно.

— Надявам се това да не заплашва встъпването ти в кметска длъжност.

— Спечелих изборите съвсем честно.

— Зная, но може и да има няколко чифта повдигнати вежди.

— Мисля, че всички, които са гласували за мен, ще бъдат доволни от избора си. Ще изпитат облекчение, че вече не съм подскачащ от цвят на цвят ерген, което, както знаеш, беше обсъждано широко по време на кампанията. Женитбата ни оправдава доверието, което са ми гласували.

Риа отново беше взела вилицата си, но само побутваше храната от единия в другия край на чинията.

— Окей, изплюй камъчето.

Тя го погледна право в очите.

— Тогава в кабинета си ме обвини, че съм искала да съсия кариерата ти. Надявам се все пак това да не се случи.

Тейлър се протегна и я хвана за ръката.

— Няма.

— Когато разберат за бебето...

— Всички ще се зарадват. Вероятно целият град ще вдигне голям шум около него. Ще бъде най-известното бебе, появявало се някога в града — погали opakото на ръката ѝ с палеца си. — А колкото до онова обвинение, всъщност не го мислех. Просто все още се опитвах да се измъкна невредим и да се изтупам.

— Но не ми повярва, когато за пръв път ти казах, че бебето е твое.

— Да, повярвах ти.

— Наистина ли?

— И то веднага.

— Защо?

— Жена, която би си направила труда да победи някого в битка за една скарида, никога не би излъгала за нещо толкова важно като бебе — вдигна дланта и към устните си и я целуна. — Иди да си починеш. Аз ще почистя.

— Това изобщо не ми прилича на почивка — каза ѝ той половин час по-късно, когато влезе в кабинета и я завари наведена над чертожната дъска.

Между душа и вечерята беше внесъл нещата ѝ от колата, слагайки дрехите и обувките ѝ в масивния гардероб в спалнята и поставяйки чертожната ѝ дъска в тази стая, както Риа го беше помолила.

— Така не те ли боли гърбът?

Тя му се усмихна през рамо, но върна отново вниманието си към дизайна, който екипираше.

— Свикнала съм — после, когато Тейлър се приближи зад нея и опря брадичка на рамото ѝ, го попита: — Какво мислиш?

— Не прилича много на мен — отговори той, като наклони глава на една страна и се загледа със съмнение в чертежа.

— Ама че си откачен! — Риа го блъсна със задничето си и той изръмжа от удоволствие.

— Какво е това?

— Моята къща. Виж, тук е входната врата и дневната. Опитвам се да реша къде ще направя детската стая — той не каза нищо. — Тейлър?

— Не ти ли харесва тук? — попита я с нисък глас.

— Разбира се. Това е красива къща. Но трябва да ремонтирам моята, преди да се роди детето, за да имаме къде да живеем.

— О!

Тялото му беше допряно до нейното и тя чувстваше напрежението от неприязънта във всеки негов мускул. Дали не му се искаше тя да напуска, или просто не му харесваше мисълта, че ще трябва да си уговаря срещи, за да се види с детето си? Риа махна дипломатично плана, разви друг и тактично смени темата. Имаха пред себе си седем месеца, за да изработят договора си за двойно попечителство.

— Какво е това? — попита Тейлър.

— Домове с патио, което е модерният термин за къщи-близнаци. Клиентът ми ще прави три чифта.

— Като говорехме за чифтове — той плъзна ръце около нея и обхвана гърдите ѝ с дланите си, — без сутиен ли ходи на работа?

— Разбира се, че не.

— Значи си го свалила, когато си се върнала вкъщи, за да разсейваш съпруга си?

Риа задържа въздишката, която се надигаше в гърлото ѝ. От дланите му, които я разтриваха с кръгообразни движения, се разпространяваха чувствени тръпки и стигаха чак до нейната женственост.

— Не — каза несигурно тя. — Махнах го, защото ме стягаше. Всичките сутиени са ми отеснели, а така и нямах време да ги подменя.

— Моля те, недей да хукваш да си купуваш по-големи за моя сметка — той бутна настрана конската ѝ опашка с брадичка и я целуна зад ухото. Палците му нежно галеха връхчетата на гърдите ѝ. — Нашето хлапе ще бъде такъв късметлия! — после плъзна ръце под тениската ѝ и имитира засмукващи движения с пръстите си.

— Тейлър, какво правиш?

— Казано на простонароден език, галя те. По научному това се нарича подготовка за кърмене. Но каквото и да е, дава желаните резултати.

Чувстваше зад себе си втвърдената му мъжественост. Риа отпусна глава напред и се опря с лакти на чертожната дъска.

— Днес си тръгнах много рано — каза задъхано тя. — Имам да наваксам много работа.

Протестите ѝ в най-добрия случай бяха изречени с половин уста.

— Продължи си работата. Не ми обръщай внимание.

Той плъзна ръце надолу към копчето на джинсите ѝ и го разкопча. След това дойде ред на ципа.

— Но аз не мога да се съсредоточа, когато правиш такива неща! — каза Риа и изстена, когато той пъкна ръка в бикините ѝ.

— Не мисля, че досега се беше съсредоточила единствено върху работата си — укори я нежно Тейлър.

Риа усети усмивката в гласа му и разбра, че тялото ѝ я е предало. Тя изрече с въздишка името му. Майсторството на палеца му беше възхитително.

— Хм, Тейлър, а как се наричаше това по научному?

— Любовна игра.

Риа изпитваше подозрения относно лекотата, с която бяха преминали към брачния си живот. Беше се подготвила за деня, в който Тейлър ще се завърне у дома, раздразнен след работа. Но това никога не се случи. Беше се подготвила за деня, в който той ще се събуди в лошо настроение. Това също никога не се случи. Очакваше да открие някакъв внимателно замаскиран недостатък в личността му. Но той си остана замаскиран.

Ако се прибереше от работа по-рано от нея, чакаше я с готово питие, подлагаше възглавница под гърба ѝ и разтриваше краката ѝ. Ядяха повече навън, макар че тя постоянно му повтаряше, че няма нищо против да готви.

Заведе я в офиса на Електрификационна компания Макензи и я представи на всичките си служители. По пътя към къщи я дразнеше, като я уговаряше шеговито да им бутне някоя поръчка. Често бяха отбелязвали, че е странно, като се имат предвид професиите им, че никога не са работили върху един и същи проект. Изглеждаше така, сякаш съдбата нарочно ги е събрала в навечерието на Коледа. На Риа много ѝ харесваше мисълта, че бебето, което носеше, е създадено с някаква цел.

Един ден Тейлър мина през „Бишъп и Харви“, за да я вземе за обяд. Двамата с Гай се ръкуваха, но по време на представянето във въздуха определено се чувстваше хладина. Същата нощ Тейлър беше изключително нежен и страстен в леглото. С приближаването на деня на поемането му на кметската служба често го канеха за оратор след вечеря в клубове и граждански организации. Риа винаги присъстваше на тези мероприятия с него, усмихваше се на фотографите, ръкуваше се и се запознаваше с хора заради Тейлър.

По пътя към къщи след едно такова събитие Тейлър протегна ръка и я сложи върху коляното ѝ.

— Знам, че всичко това ти е отегчително. Ти си истински стар актьор. Оценявам отношението ти. Благодаря ти.

Риа понечи да му каже, че никога не се отегчаваше да го слуша и гледа, но се сдържа. Милите думи можеха да се разменят само в леглото, в разгара на страстта. Когато се изкушаваше да му изрази нарастващата си привързаност, си напомняше, че бракът им е нещо временно и е по-добре да запази чувствата си за себе си.

Изслушваха идеите си, смееха се на шегите си, споделяха минали сърдечни мъки. И правеха любов. Често.

Но най-изненадващ за Риа, бе дълбокият интерес на Тейлър към бебето. През първите две седмици на брака им той стана експерт по бременността, като си купи всички възможни книги на тази тема. И постоянно я обсипваше с въпроси.

Кога ще започне да се движи?

Кога ще можем да чуем пулса му?

Усещаш ли го вече?

Дали жените носят момичетата по-различно от момчетата?

Повечето от изреченията му съдържаха въпросителна дума и имаха нещо общо с бебето. Една нощ дойде при нея в леглото, където

тя преглеждаше програмата си за следващата седмица. Тейлър започна да чете на глас текста под една снимка в илюстрирана книга за живота на плода.

— Не е ли удивително? — попита той, учуден от току-що открития факт. После сложи длани върху корема ѝ и изкрещя: — Хей, здрасти там! Наистина ли вече имаш пръстов отпечатък?

Риа го бутна по рамото.

— Има умствено неуравновесен баща. Поне това е сигурно.

Той започна да развързва колана на робата ѝ.

— Престани! — извика Риа, като се смееше и избутваше ръцете му.

— Трябва да те прегледам.

— Да ме прегледаш ли?

— Да се уверя, че всичко е наред.

— Вчера ходих на лекар. Той ме прегледа и ми друсна хубавичка сметка за това.

— Но аз го правя по книга — той вдигна книгата и я размаха така, сякаш беше Светото писание в ръката на пророк. — И изобщо не взимам толкова много като доктора.

Смеейки се на щуротиите му, Риа му позволи да разтвори робата ѝ. Отдолу беше гола. Тейлър се консултира с отворената книга и промърмори:

— Да видим сега, страница първа. Гърдите ти забележимо увеличени ли са? — той помачка нежно едната. — Бих казал, че да. С един милиметър от миналата седмица.

Риа отегчено обърна нагоре очи:

— Трябва ли да се документира и това?

— Шшт, опитвам се да се съсредоточа. Страница втора — той обърна един от широките лъскави листове. — Аха! Зърната ти променят ли цвета си? — Тейлър ги погали с пръсти. Те веднага откликнаха. — Хм. Леко. Мисля, че хлапето ще знае какво да прави с тях — но просто в случай че детето не знаеше, Тейлър му показа. Когато топлите му влажни устни я погалиха, Риа започна да се гърчи неспокойно. Изви гръбнака си на дъга, за да пъхне гърдата си по дълбоко в устата му. Прокара пръсти през тъмната му коса и притисна главата му към себе си. Той плъзна ръка към долната част на тялото ѝ. — Закръглен корем. Стегнат. Добре, добре — каза задъхано Тейлър

срещу кожата ѝ. — Идеално. Идеална майка. Идеална съпруга.
Идеална жена.

ПЕТА ГЛАВА

— Риа?

Тя вдигна поглед от бюрото си. Гай Патерсън стоеше до вратата на кабинета ѝ. Откакто бе съобщила във фирмата за сватбата си, не го бе виждала често. Той я избягваше. Риа не го обвиняваше. Всички знаеха, че двамата са излизали заедно известно време. Внезапното ѝ омъжване за друг, особено мъж като Тейлър Макензи, сигурно бе накарало Гай да се почувства унижен. Риа се надяваше да са си останали приятели, но киселото му изражение не обещаваше нищо такова.

— Здравей, Гай. Влез.

— Всъщност изпратиха ме да те доведа. Съсобствениците свикват спешна среща.

Риа се надигна от бюрото си.

— Какво има?

— Мисля, че е по-добре да ги оставя те да ти кажат.

Той отстъпи встрани, за да ѝ направи път, като преднамерено избягваше въпроса в очите ѝ. Заедно и в мълчание, двамата минаха по покрития с килим коридор и влязоха в тихата заседателна зала, където шефовете на „Бишъп и Харви“ вече се бяха събрали.

Докато заемаха местата си около масивната орехова маса, атмосферата беше необичайно унила. Риа си помисли, че или е станала параноичка, или наистина всички ѝ хвърлят тайно погледи.

— Благодаря ви, че дойдохте при толкова кратко предизвестие. Зная, че сте заети, но този проблем засяга всички ни и е от изключителна важност.

Господин Бишъп, основателят на фирмата, се беше оттеглил преди три години. Господин Харви, неговият племенник, изпълняваше длъжността президент и ръководеше всички заседания.

— Получаването на договора за Общинския център по изкуствата би означавало много за фирмата — започна той. — Сигурен съм, че осъзнавате това.

Предложеният център по изкуствата на града се обсъждаше от години. По време на изборите предишната година беше пусната емисия облигации. Събраните пари, заедно с дарения от частни лица, сега правеха възможно сбъдването на тези планове. Общината вече бе започнала да приема предложения за най-различни аспекти от строежа на Центъра. „Бишъп и Харви“ беше една от спряганите проектантски фирми. Това щеше да бъде масивен, престижен високопечеливш обект.

— Общината е в процес на разглеждане и елиминиране на предложенията — продължи господин Харви. — Надяваме се, когато всички други бъдат елиминирани, ние все още да сме силен кандидат за договора. Както и да е...

Той спря и се закашля. Няколко души около масата се размърдаха неловко на столовете си. Като цяло всички приличаха на болно животно, тревожно и неспокойно.

Риа почувства, че е време да ги избави от неудобното положение.

— Това импровизирано събрание има ли нещо общо с неотдавнашната ми женитба със съветника и кандидат-кмета Макензи, господин Харви?

Едва ли щеше да я погледне с по-голяма благодарност, ако му бе хвърлила спасително въже в бушуващ океан.

— Всички тук се радваме на твоята женитба — каза той, като включи това „всички“ в щастливата си усмивка. Когато очите му попаднаха на Гай Патерсън, господин Харви се покашля и продължи със запъване: — Но обществото може да види това като... Просто искам да приеме... Фирмата не би искала да загуби този договор заради засрещане на интересите.

— Със съпруга ми дори не сме обсъждали Общинския център по изкуствата.

— Сигурен съм, че двама младоженци имат да си говорят за много други неща — около масата се разнесе учтиво хихикане. За момент господин Харви изглеждаше доволен от хората си, а после отново се обърна към Риа: — Трябва да се пазим от всичко, което мирише на подкупи и услуги.

Риа притисна ръка до гърдите си.

— Няма такова нещо! Да не би да ме обвинявате в...

Президентът на „Бишъп и Харви“ вдигна и двете си ръце.

— Опазил ме Бог, не, госпожице Лавендър... ъ-ъ... госпожо Макензи. Не поставям под съмнение вашата или тази на съпруга ви почтеност. Но все пак виждате в каква дилема може да се превърне това и колко е крехко равновесието. Става дума за милиони долари. Ако договорът ни бъде даден, някой конкурент може да си направи погрешни заключения.

— Е, това ще си бъде негов проблем, нали? Фирмата е направила предложението си за договора още преди да срещна господин Макензи. Със сигурност...

Един поглед по лицата на хората около масата ѝ показва, че протестите ѝ отиват на вятъра. Всички във фирмата я харесваха като личност и се възхищаваха от работата ѝ. Приносът ѝ беше голям, а цената ѝ — доказана неколkokратно. Но докопването до договора за Общинския център по изкуствата означаваше пари в джобовете им. Много пари. Ако по някаква причина им бъдеше отказан договорът, щяха да изгубят не само пари, а и престиж.

— Господин Харви — каза тихо Риа, — мога ли да поговоря с вас насаме в кабинета ви, моля?

След като решението вече беше взето, Риа бързаше да се върне вкъщи и да каже на Тейлър. Беше се опитала да се свърже с него по телефона, но не успя да го открие и в двата му кабинета. Чувстваше, че решението ѝ е правилно и нямаше търпение да го сподели с него и да види реакцията му.

Когато влезе полутичешком в дневната и хвърли куфарчето си на най-близкото кресло, Тейлър подготвяше кофичката за охлаждане на вино.

— Тейлър, трябва да говоря с теб.

— Какво стана със „здрасти“-то?

— Здравсти.

— Здравсти. Не чух колата ти. Как мина денят ти?

— И добре, и зле.

— Съжалявам.

— Не, всичко излезе на добър край. Би ли седнал, моля?

— Ами малко съм зает и...

— Няма да отнеме много време.

— Надявам се да не отнеме, защото...

— Моля те, Тейлър, изслушай ме. Премислих всичко и... — звънецът на входната врата я прекъсна. — Очакваш ли някого?

— Точно това се опитвах да вмъкна досега — каза Тейлър, докато прекосяваше стаята. После отвори вратата и покани вътре една привлекателна жена. — Риа, това е Делия Стар, репортерка от „Телеграм“. Искане да направи за нас статия за неделния брой.

— А-а, здравейте — Риа успя да се окопоти достатъчно, за да се ръкува с репортерката.

— Хайде да седнем — каза Тейлър, като гледаше някак странно към Риа.

— Ще ме извините ли? Госпожице Стар, Делия, прибрах се от работа секунди преди вие да пристигнете — обясни Риа, знаейки, че изглежда объркана. — Бих искала да се поосвежа.

— Разбирам — каза жената. — Няма нужда да бързате. Имам да задам много въпроси на кандидат-кмета Макензи. Може би трябва да ви предупредя, че след малко ще дойде и фотограф да направи снимки.

Риа се втурна в спалнята и затвори вратата:

— Дявол да го вземе!

Едва не се беше побъркала от нетърпение да каже на Тейлър какво е направила, а сега това трябваше да почака.

Влезе в банята, оправи грима си, разреса косата си и се преоблече в панталони и блуза. Тези дрехи изглеждаха по-нежни и женствени от строгия ѝ делови костюм. Беше забелязала, че и Тейлър се е преоблякъл в дрехи, подходящи за статия „У дома със семейство Макензи“.

Риа вдиша дълбоко, за да събере сили, и влезе в дневната. В момента, в който се появи, Тейлър спря да говори, стана, хвана ръцете ѝ и я заведе до късото меко канапе, където беше седнал. Подаде ѝ сода с лимон и я погледна въпросително. Уверената ѝ усмивка му показва, че всичко е наред.

— Пропуснах ли нещо? — попита бодро тя.

— Само малко отегчителни подробности за интереса ми към местната политика — отговори Тейлър.

— Не мисля, че каквото и да било около вашия съпруг може да се нарече отегчително — рече Делия Стар.

— Нито пък аз.

Да, Тейлър я беше възбуждал, забавлявал или ядосвал, но никога отегчавал.

Госпожица Стар заразпитва Риа за кариерата ѝ като архитект и старателно си водеше бележки. Риа се питаше дали журналистката забелязва, че и Тейлър слуша внимателно. Той също никога не беше чувал повечето от казаните неща.

— Наистина е голямо съвпадение, че дойдохте именно днес да вземете интервю от нас, госпожице Стар — Риа вкопчи нервно ръце една в друга. — Защото днешният ден представлява повратна точка в моята кариера. Напуснах „Бишъп и Харви“.

— Какво? — Тейлър я погледна в устата, сякаш четеше по устните ѝ, без да може да повярва, че е чул правилно. — Напуснала си?

— Да.

— Напускането ви има ли връзка с проекта за Общинския център по изкуствата, госпожо Макензи?

— Че каква връзка може да има? — попита ядосано Тейлър.

Риа сложи ръка върху неговата, за да го спре.

— Косвено, да.

— Те ли ви помолиха да напуснете? — попита репортерката.

— Не. Както винаги, господин Харви беше истински джентълмен. Каза, че искрено съжалявал, задето трябвало да ме загуби.

— По-добре вас, отколкото договор за доста милиони.

Риа се направи, че не е забелязала добре премерения удар.

— Всъщност противоречието във връзка с Общинския център за изкуства ме подтикна да направя нещо, което обмислях от дълго време.

— Да напуснете ли? — попита Делия.

— Да напусна „Бишъп и Харви“, за да започна свой бизнес.

Делия Стар беше наведена над бележника си и пишеше като луда.

Риа погледна към Тейлър и поклати тайно глава, за да го предупреди да не казва нищо, докато не ѝ се удаде възможност да обясни.

— Тейлър подкрепя тази идея с цялото си сърце.

— С цялото си сърце — повтори като ехо той.

Но репортерката беше ветеран и не можеше да бъде измамена толкова лесно.

— Изглеждате изненадан, господин Макензи.

Тейлър ѝ се усмихна очарователно.

— Не знаех, че Риа най-сетне е стигнала до окончателно решение. Поздравления, скъпа — и я целуна.

Целувката му беше нежна и многозначителна, но Риа се запита дали не е само показна. Какво ли мислеше наистина за решението ѝ?

— Е, вече не могат да ви обвиняват в сблъсък на интереси — рече Делия.

— Никой не ни е обвинявал в подобно нещо — Тейлър все още се усмихваше, но в гласа му се прокрадваха стоманени нотки. — Смятам, че за по-голяма яснота би трябвало да отбележите това в статията си.

Делия Стар обаче бързо го накара да сведе очи:

— Защо се оженихте толкова бързо?

На пръв поглед въпросът беше спонтанен и извън темата, но както Тейлър, така и Риа бяха достатъчно умни, за да забележат кръвожадната усмивка на медийната акула. Тейлър, който имаше повече опит с пресата, отговори с лекота:

— Причината е страст и любов от пръв поглед. Не вярвам в дългите годежи. Бях ерген от тридесет и пет години. Когато видях Риа, разбрах защо не съм се оженил. Чакал съм я.

Той сведе поглед към жена си и я стисна за ръката.

— Не беше ли принудителна сватба?

Ръката на Тейлър импулсивно стисна по-здраво тази на Риа. Риа затаи дъх. Репортерката отново си водеше бележки. Накрая вдигна към тях въпросителен поглед.

— Какъв странен начин на изразяване — усмивката на Тейлър беше тънка и студена. — Очевидно знаете, че Риа е бременна.

— Носят се слухове — каза журналистката. — И за да не си губите времето да отричате, ще ви кажа, че съм говорила с някои от колегите на Риа.

„Не с някои. С един. Гай Патерсън“, помисли си Риа. Той беше единственият, който знаеше за бебето.

— Да, ще имаме бебе — каза Тейлър, уви ръка около раменете на Риа и я притегли към себе си. — И се радваме.

— Хайде сега, съветнико. Току-що сте били избран за кмет. Бързата ви сватба с госпожа Макензи имаше ли нещо общо с факта, че е бременна с вашето дете и че вашите поддръжници биха могли да се намръщят на такова поведение на един обществен служител?

— Не искам да виждам напечатано нищо, което дори да намеква за това.

— Защото може да навреди на кариерата ви?

— Не, защото може да навреди на вашата — гласът на Тейлър беше едва малко по-висок от шепот, но пълен с неизказани заплахи. — Ако напишете и една-единствена клеветническа дума за Риа, ще съдя вас и вестника ви до последния цент, който имате.

Риа съсредоточи поглед върху нетърпеливо потрепващия молив на репортерката. Ритъмът му беше почти хипнотизиращ.

— Омъжих се за Тейлър, защото го обичам.

Моливът спря да потропва. Риа видя с ъгълчето на окото си как Тейлър я поглежда удивено. За момент всички седяха като вкаменени.

Риа наруши тишината с думите:

— Делия, чашата ви е празна. Искате ли да ви наля още едно питие?

— Защо каза това?

— Кое? — попита безгрижно Риа.

Прозорците на корвета бяха спуснати и тя се наслаждаваше на ранния пролетен вятър, който духаше в лицето и косите ѝ.

— Защо ѝ каза, че сме се оженили по любов?

Риа погледна съпруга си.

— За да те спася от онази огнедишаща ламя, наречена Делия. Или обратното. Изглеждаше готов да я удушиш.

— Така беше.

— Не можех да позволя това да се случи. Госпожица Стар щеше да се радва да напише всяка обидна реплика и да я отпечата в неделния брой. Потрепервам, като си помисля от какви ругателни думи се е лишила. Трябва да ми благодариш, задето спасих реномето ти, кмете Макензи.

— И се чувстваш доволна, нали?

— А не трябва ли?

Той сви в градския парк. Бяха решили да изядат навън сандвичите си със сирене, а не да търпят нашествието на детския отбор по бейзбол в ресторанта за бързо хранене.

— Аха, трябва. Всъщност би трябвало да те поздравя за твоята дипломатичност. „Делия, чашата ви е празна.“ Когато си тръгваше, онази драскаща кучка вече беше готова да оближе обувките ти — той изключи двигателя и погледна косо Риа. — Да не говорим за оня луднал по тялото ти фотограф.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

Риа отвори вратата и излезе с пакетираните сандвичи.

— Ами, не разбираш! — Тейлър затръшна вратата от своята страна. — „Скулите ти са създадени за камерата, Риа, скъпа.“

— Не каза така. Каза: „Високите ти скули са създадени за камерата, Риа, скъпа.“

— О, прости ми — рече кисело Тейлър. — Кой е моят?

— С двойна порция сирене? Ето — каза тя и му подаде неговия сандвич.

— Ти защо не си взе с двойна порция сирене? Нали не искаш мършаво дете?

— Няма да бъде мършаво. Обещавам. В някой от близките дни аз и бебето просто ще цъфтим. Ще ти изядем и ушите. Между другото, докторът каза, че е нормално да сваля няколко килограма.

Тейлър я огледа критично.

— Прекалено си кльоцава.

— Фотографът очевидно мислеше, че съм закръглена точно където трябва — каза тя и кимна лукаво.

Тейлър я замери с пържен картоф.

— Не ти е завъртял ума с тия сладки приказки, нали?

— Мислех си, че говори искрено.

Риа запримигва невинно.

Тейлър поклати глава:

— Той те сваляше.

— Очевидно тези маневри са ти познати.

— Скромността ме възпира да се хваля — каза той нахално ухилен. После се намръщи. — Той беше един тесногръд превзет паун, а джинсите му бяха твърде прилепнали.

— И ти носиш твоите също толкова прилепнали.

— Значи си забелязала? — попита той, като държеше един картоф, готов за гълтане.

— Забелязала съм.

— Харесва ли ти?

— Харесва ми — призна тихо тя.

Здравите му бели зъби се впиха без усилие в картофа. Риа си спомни как случайно беше отхапал онова парче коледна пуйка от пръстите ѝ. Наложил ѝ се да преглътне мъчително хапката сандвич.

— А ти и Делия? — попита тя, докато дъвчеше. — След като двамата се срещнахте на полето на взаимния антагонизъм, тя стана ужасно мила. Когато си тръгваше, двамата вече се държахте съвсем свойски. Какво толкова интересно имаше в пощенската кутия докато я изпращаше? Май ти отне доста време, докато ѝ кажеш „благодаря“ и „довиждане“.

— О, това ли? Ами помислих си, че не е лошо да ѝ дам възможност да зададе един личен въпрос.

— И тя направи ли го?

— Да. Попита ме дали правим орален секс.

Риа прихна и напръска неговото и своето лице с млечен шейк.

— Тейлър!

Той избърса лицето ѝ с хартиена салфетка, като се смееше.

Риа се втренчи в шейка си, докато го разбъркваше със сламката. Бузите ѝ бяха порозовели, но не от вятъра през отворените прозорци на колата преди малко.

Свършиха с яденето. Докато натъпкваше отпадъците обратно в чантата, Тейлър я попита:

— Нека се върнем на първоначалния ми въпрос: Защо ѝ каза, че сме се оженили по любов?

— Не ѝ казах, че сме се оженили по любов. Казах ѝ, че съм се омъжила за теб, защото те обичам.

— Избягваш въпроса.

— Трябваше да кажа нещо, за да притъпя зъбите ѝ! — извика Риа. — Това беше най-подходящото, което ми дойде наум. Номерът мина, нали?

— И това ли е единствената причина, поради която го каза?

— Разбира се — отговори Риа, но не можа да го погледне в очите.

— Просто ти се изтърколи от устата, без да мислиш, нали?

— Да.

— И в думите ти няма капка истина?

— Никаква. Ако се бихме обичали, нямаше да е нужно да има бебе, което да ни събере заедно, нали?

Свечеряваше се. Сумракът беше тих и неподвижен. Двамата се спогледаха дълго и мълчаливо и едва тогава осъзнаха колко е тихо и неподвижно наоколо. На края Тейлър каза:

— Не ти се обадох, защото знаех, че имаш връзка с друг човек.

— Не съм те питала за това.

— Но аз исках да ти кажа — той откъсна едно младо листо от съседното дърво и го нахъса на парченца. — Ти също не ми се обади.

— Нямам навика да се обаждам на мъже, за да ги моля за среща. Това е още една от старомодните ми особености.

— В днешно време е напълно допустимо жената да направи първата стъпка.

— Но за мен не е напълно допустимо. Такава агресивност ми изглежда по-подходяща за мъже.

— Не можеш да изглеждаш като мъжкарана, колкото и да се опитваш.

— Е, дори и да бях искала да ти се обадя, нямаше да го направя.

— Защо?

— Заради връзката ти с Лиза. Нали ми даде да разбере за нея в навечерието на Коледа? Всъщност дори ми каза повече, отколкото исках да зная.

Риа повиши глас, въпреки добрите си намерения да не превръща обсъждането в спор.

— Защо винаги намесваш Лиза във всичко?

— Защото дойде сам на празненството у семейство Греъм единствено защото Лиза беше извън града. Очевидно двамата бяхте в разгара на гореща и страстна връзка.

Той приближи лицето си до нейното:

— Но това не те спря да спиш с мен, нали?

Риа се отдръпна, но после атакува. Тейлър си търсеше скандала и щеше да си го получи.

— А това, че спа с мен, не ти попречи да се измъкнеш на пръсти на следващата сутрин.

— Не съм се измъквал на пръсти!

— Ха! — изсмя се Риа и отметна назад разрешените си от вятъра коси. — Когато се събудих, те видях да се промъкваш тихичко през дневната ми с половината си дрехи и обувките в ръка. Това не ти ли прилича на измъкване?

— Но и ти не ми изкълчи ръката в желанието си да ме накараш да остана.

— По-скоро бих умряла. Всеки мъж, който се измъква...

— Не съм се измъквал! — изкрещя той. — Просто бях внимателен!

— Или страхлив.

— Не исках да те будя рано на празника, когато можеше да си поспиш.

— Сякаш можех да спя до късно, след като с теб се бяхме сгърчили на онова канапе. Всички мускули ме боляха.

— Това не е било от спането — захили се той, — а от енергичния начин, по който правеше любов.

Очите ѝ се присвиха опасно.

— Тогава не изглеждаше да имаш нещо против начина, по който правех любов.

— Така е. Но поне имам достатъчно смелост, за да си го призная.

— Никога не съм отричала, че в навечерието на Коледа ми е харесало.

Той посочи с пръст към нея.

— Само преди секунда отрече, че ти е харесало да спим заедно като двойка вълчета под онова кожено палто. А в най-лошия случай даваше дяволски ясни признаци, че ти харесва. Всеки път, когато се опитвах да се отдръпна, ти изскимтяваше.

— Да съм скимтяла ли? Никога в живота си не съм скимтяла!

— Така ли? Някоя нощ ще запиша на касетка как правим любов и после ще ти я пусна.

— Няма повече да правим любов — заяви категорично Риа. — Знам, че се съгласих да спя с теб, докато трае бракът ни, но не смятам, че идеята е добра. И тъй като очевидно не можем да живеем в една къща, без да спим заедно, по-добре е да се преместя обратно у дома.

Тейлър вдигна ръце, плесна се силно по бедрата и каза саркастично:

— О, страхотно! Направо страхотно! Върхът! Както винаги, избираш точния момент. Още не е излязла статията за брачното ни блаженство — и булката офейква.

— Лоша реклама, а?

— Точно така.

— Само това те интересуваше от самото начало, нали? Затова се ожени за мен. За да не бъде застрашено скъпоценното ти кметско кресло — хвърли му изпепеляващ поглед и закрачи към колата.

Потеглиха към къщи във враждебно мълчание. Когато пристигнаха, Риа тръгна през къщата, като затръшваше вратите след себе си. Но преди да стигне до спалнята, Тейлър я улови за полите на ризата и я принуди да спре.

— Пусни ме, Тейлър.

— Няма. Не и преди да сме разрешили този проблем.

— Вече го разрешихме.

— Не изпълняваш сделката. Договорихме се да живеем като съпрузи... във всяко отношение.

— Окей, значи няма да изпълня моята част от сделката. Никой няма да разбере.

— Аз със сигурност ще го разбере, дявол да го вземе!

— Нямах да е така, ако не се разкарваше постоянно наоколо във възбудено състояние.

Той опря гърба ѝ в стената, притисна я с тялото си и я целуна силно и страстно. Накрая вдигна глава и каза дрезгаво:

— Не съм постоянно възбуден. Само когато те погледна.

Тя изскимтя.

— Какво правиш с мен? Омагьосваш ли ме?

Риа, просната върху него, лениво прокарваше пръсти през косъмчетата на гърдите му.

— Каквото и да е, си го правим взаимно.

— Караш ме да не мога да се владея.

— Това е дяволски добро. Не можех да издържам повече. Бях готов да експлодирам.

Тя зарови срамежливо лице във вдлъбнатината между ребрата му.

— Знаеш какво имах предвид.

— Да, знам — той въздъхна тихо и плъзна пръсти по гръбнака й.

— Риа, защо напусна „Бишъп и Харви“? Помолиха ли те?

— Не.

— А принудиха ли те?

Тя му разказа за проблема, който се беше появил във връзка с Общинския център по изкуствата.

— Не исках моето присъствие да струва на компанията договора. И със сигурност не можех да позволя да бъдеш обвинен в преплитане на интереси. Това щеше да виси на врата ти до края на твоя мандат.

— Ами твоята кариера? Работи толкова упорито, за да стигнеш там, където си.

Риа опря брадичка на гръдната му кост.

— Не излъгах, когато казах на Делия Стар, че от известно време съм мислила да напусна и да започна свой бизнес.

— Значи не си го казала, за да ме накараш да се почувствам по-добре?

— Не. Обичам работата си, но не харесвам завистта, интригите и клюките в офиса.

— Които можем да обвиняваме за разкриването на нашата тайна за бебето. Не че това има значение. Рано или късно щеше да излезе наяве.

— Да, но си мислех, че ще стане късно. В идеалния случай — след като положиш клетвата си за кмет. Делия сигурно е взела интервю от Гай. Сигурна съм, че й е казал за бременността ми, за да ни постави в неудобно положение.

— От злоба ли?

— Вероятно. Той не умее да губи.

— Не изпитвам съжаление към него — каза Тейлър. — Ако е бил чак толкова добър в леглото, ти нямаше да дойдеш да спиш с мен.

— Бих могла да кажа същото за Лиза.

— Преди да започнем нова кавга — а, да си кажа честно, кавгите с теб направо ме изтощават, защото обикновено се решават в леглото — да се върнем на първоначалната тема. Къде смяташ да работиш?

— В моята къща. Тъй като и без това си стои неизползвана, ще се настаня в дневната, докато си намеря офис под наем. В началото вероятно ще е трудно, но аз вярвам в себе си и в таланта си. Също така

разчитам на устната реклама на госпожа Греъм. Тя има много приятели, които ѝ завиждат за новата къща.

— Да започнеш нов бизнес в същата година, когато ще имаш бебе? Фиу! Ама ти си като боксьор, който понася най-равнодушно ударите! — целуна я по челото. — Но и аз вярвам в теб и имам желание да ти помогна с каквото мога.

— Благодаря ти, Тейлър. Знаех си, че ще ме подкрепиш.

— Изглежда, подредила си плановете си за кариерата — той я погали нежно отзад. — А другите?

— Кои други?

Пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ.

— За местенето.

— О, това ли? — тя го погледна замечтано. — Сега съм тук, нали?

За Риа това, което последва, беше с горчиво-сладък вкус. В най-точния смисъл на думата, тя прави любов с него. Но знаеше, че това е несподелено. Бебето, което носеше, бе единственото нещо, което я свързваше с Тейлър.

ШЕСТА ГЛАВА

Риа остави телефона да иззвъни десет пъти, накрая се протегна през леглото и отговори.

— Риа, радвам се, че успях да се свържа. Разтревожих се.

— Здравей, Тейлър.

— Какво е станало?

— Нищо.

— Прибрала си се от работа по средата на деня.

— Откъде знаеш, че съм тук?

— Обадох се в офиса ти и ми казаха, че си си тръгнала. Какво има?

— Просто не ми се работеше.

— Защо? Риа? Отговори ми. Нещо не е наред ли?

— Не, няма нищо — каза тя и затвори.

Десет минути по-късно чу колата му да спира пред къщата. Той връхлетя в спалнята, като я викаше по име. За няколко секунди остана на вратата, хванат за двете страни на касата. Косата му или беше разрошена от вятъра, или разбъркана с пръсти. Беше свалил сакото си по пътя за дома или го беше оставил в кабинета си. Риа не го беше виждала толкова раздърпан от вечерта, когато му бе казала, че трябва да се ожени за нея.

— Какво има?

Той се спусна към леглото и седна на ръба на матрака. Очите му шареха тревожно по нея.

— Вероятно нищо — Риа се опита да се усмихне, но без успех.

— Само преди няколко минути ми каза „нищо“. Сега е „вероятно нищо“. Кое от двете е? Да не би да ти е прилошало на работа?

Горещи солени сълзи защипаха очите ѝ. Не можеше да се оправя едновременно със собственото си и с неговото нещастие, затова зарови лице във възглавницата.

— На бикините ми се появи петънце.

Тейлър застана неподвижен: като елен, надушил ловци. Риа дори не чуваше дишането му. Накрая той попита дрезгаво:

— Обади ли се на доктора?

— Веднага. Каза ми да се прибера вкъщи и да си легна. Така и направих.

— Това ли е? Това ли е всичко, което каза? Ами лекарства?

— Тейлър, за това няма лекарство. Или поне никое не е дало стопроцентов резултат.

— Дявол да го вземе, все трябва да има нещо, което докторът може да направи!

— Може. Изчаква — също като мен.

Тейлър се изправи. Риа остана легнала на една страна, със затворени очи. Изпитваше неразумния страх, че ако се помръдне дори лекичко, ще наруши някакво коварно космическо равновесие и ще загуби бебето си. Тейлър крачеше напред-назад покрай леглото откъм краката ѝ и от време на време ѝ хвърляше тревожни погледи.

— Не знам много за това — рече притеснено. — Какво всъщност означава?

— Може да не означава нищо, просто кръвоносен съд, пръснал се от повишеното налягане — тя си пое дълбоко дъх. — Или може да показва кръвене от матката — ако беше видяла колко рязко пребледня Тейлър, щеше да спре дотук. — Или че плацентата се опитва да се откъсне.

Той преглътна мъчително.

— Значи засега единствената предпазна мярка, която можеш да вземеш, е да лежиш?

— Да, докато кръвенето спре.

— Кръвене? Мисля, че преди малко спомена за петънце.

Тя се претърколи и го погледна раздранено:

— Каква е разликата?

Тейлър отново седна до нея и я погали помирително по бузата.

— Мисля, че никаква. Просто „петънце“ не звучи толкова зле.

Долната ѝ устна затрепери и от очите ѝ бликнаха сълзи:

— Тейлър, страх ме е.

— Господи, и мен. И мен — той я сграбчи в мечешката си прегръдка и притисна лицето ѝ към вдлъбнатината на рамото си. — Но съм сигурен, че всичко ще мине добре. Колко често се случват такива

работи? Постоянно, нали? Не е ли нещо съвсем обикновено? Сега, като си помисля, май че и втората ми майка имаше подобни проблеми с първото си бебе. А сега то е едно червендалесто момченце. Направо ги изтормозва — изсмя се пресилено.

— Докторът ме увери, че това се случва често — рече слабо Риа.
— Няма причина за тревога, освен ако не стане по-лошо.

— Виждаш ли? — той изтри сълзите от бузите ѝ. — Бебето просто вдига врява, за да привлече внимание.

Риа се засмя. Знаеше, че той се шегува, за да я ободри, и се надяваше пресиленият ѝ смях да накара него да се чувства по-добре. Но никой от тях нямаше да се почувства по-добре, докато тя и бебето, което носеше, не излезеха вън от всякаква опасност.

— Да ти донеса ли нещо? Обядвала ли си?

Тя поклати глава:

— Не съм, но не искам нищо.

— Позволи ми да ти помогна да се съблечеш.

Костюмът ѝ беше ужасно измачкан, но тя го забеляза едва сега.

— Дори не се преоблякох. Докторът каза да си легна и аз го направих веднага.

Тейлър ѝ помогна да се съблече. Когато Риа остана само по бельо, се извини и отиде в банята. Докато тя беше зад затворената врата, Тейлър изтърка с крачките си един инч от мъха на килима. Риа се появи, увита в лека памучна роба, бледа и разтреперана. Очите ѝ бяха загубили зеления си блясък и изглеждаха мрачни като студена пепел. Долната ѝ устна беше изранена, сякаш я беше изпохапала.

— Все още ли? — попита рязко той. Риа кимна. — Не е ли станало по-добре?

— Поне не е по-зле.

— Лягай обратно.

Тейлър ѝ помогна да стигне до леглото. Черните ѝ коси се разстлаха върху бялата възглавница под главата ѝ като мастилено петно. Тя затвори очи. Спиралата на очите ѝ беше размазана. Устните ѝ изглеждаха изранени и подути. На бузите ѝ нямате руменина. Но за Тейлър никога не бе била по-хубава.

— Боли ли?

Очите ѝ се отвориха бавно.

— Не съвсем. Прилича на контракции — той кимна тържествено. Риа го цапна по ръката. — С какво се съгласяваш, шушумиго такава? Да не би някога да си имал контракции?

Тейлър се ухили унило:

— Не, и съм дяволски доволен. Дали ще ти помогне, ако изпиеш един аспирин?

— По-добре да не вземам нищо, без да съм се консултирала с доктора.

— Удобно ли ти е? Ако не се смятат... хм... контракциите.

— Добре съм. Вече можеш да се връщаш в офиса си. Ще ти се обадя, ако имам нужда от теб.

Той склочи заплашително вежди.

— Не ме карай да побеснявам.

— Но, Тейлър, няма нищо...

— Оставам!

Риа млъкна, тайничко доволна от решението му. Не искаше да се изправя сама пред това изпитание, независимо какъв щеше да бъде изходът. Струваше ѝ се, че ако той пусне ръката ѝ, тя цяла ще се разпадне на части.

— Бих искал да хапнеш нещо — каза след малко Тейлър. — Изглеждаш доста отслабнала.

Риа знаеше, че той има нужда да се чувства полезен, затова го изпрати за сирене, солени бисквити и плодов сок.

— Тейлър?

— А?

Беше седнал на ръба на леглото и зяпаше през прозореца. Сенките вън се удължаваха. Слънцето се спускаше зад хоризонта.

— За какво си мислиш?

— Че това е най-дългият следобед в живота ми — той я погали по бузата. — Знам, че на теб сигурно ти се е сторил още по-дълъг.

Риа го беше изпратила да свърши дузина дребни поръчки из къщата. По едно време осъзна, че по този начин и двамата се разсейваха и заемаха ума си с нещо друго.

Накрая, по мълчаливо съгласие, и двамата решиха да прекратят тази глупост. Нито капризите на Риа, нито измъченото донасяне и

отнасяне на разни неща от Тейлър щяха да отклонят мислите им от живота на детето, който висеше на косъм. Между тях често и задълго се възцаряваше мълчание, но и на двамата им беше добре така. Предаваха си тревогата на по-високо ниво, което изключваше разговорите.

— Винаги когато сме си говорили за бебето, е било за здраво бебе — започна бавно Риа.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Какво ще изпитваш към детето, ако не е чак толкова здраво? Ако... ако не е родено свършено? — Тейлър не отговори, само я погледна твърдо и неумолимо. Тя продължи нервно: — Естествен инстинкт на тялото е да се опитва да изхвърля всичко несвършено. Понякога помятането може да се счита за благословия.

Мина дълго време, докато Тейлър отговори. Когато го направи, очевидно беше ядосан:

— Как можа да ми зададеш такъв въпрос? Нима наистина ме мислиш за толкова плиткоумен? Когато се оженихме, наистина не се познавахме много добре, но смятах, че досега си ме опознала.

Очите ѝ се напълниха със сълзи на разкаяние.

— Извинявай, Тейлър. Прав си. Наистина те познавам добре и нямаше нужда да задавам този въпрос.

Сълзите прогониха гнева му. Той сложи нежно ръка на корема ѝ и изцяло го покри с широките длани и силните си пръсти.

— Обичам бебето. Искам го. Няма значение какво ще бъде.

Тя извърна глава не защото не искаше той да види сълзите ѝ, а защото не можеше да понесе да гледа неговите.

— Мисля, че е по-добре да ме закараш в болницата.

Застанала като силует в рамката на вратата на банята, Риа изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне. Трепереше силно.

Тейлър не си губи времето с ненужни въпроси. Беше изпразвал кошчето от банята два пъти. Вече нямаха тайни един от друг. Той се обади на доктора и му съобщи, че тръгват, после се погрижи за Риа. Вдигна я на ръце и я пренесе през къщата.

— Боли ли те?

— Не чак толкова.

Но я болеше много. Устните ѝ бяха побелели. Той я настани добре на предната седалка, след това наруши всички ограничения за

скорост и правила на щата и града, за да стигне бързо до болницата. Гинекологът беше уредил отвън да ги чака количка. Когато Тейлър постави Риа в нея, тя го хвана за ръката и я притисна до мократа си от сълзи буза:

— Съжалявам. Толкова съжалявам!

Ординаторът не даде време на Тейлър да отговори, а подкара количката към автоматичните стъклени врати. Тейлър нервничеше на един от неудобните пластмасови столове пред кабинета за прегледи. Отпиваше отвратително кафе от автомата. Крачеше. Ругаеше. Сякаш след цяла вечност, лекарят излезе и се ръкува мрачно с него.

— Здравейте, господин Макензи. Познах ви от снимките във вестниците.

— Как е Риа?

— Страхувам се, че загуби бебето.

Тейлър се облегна съкрушено на стената. Беше си мислил, че е подготвен да чуе това, но откри, че не е. Чувството за загуба беше невероятно. Стори му се, че е ударен под лъжичката от гигантски юмрук, който след това се е отдръпнал, но дупката не се е запълнила отново, а е останала — зееща и празна.

Отпусна глава назад, докато усети хладината на покритата с плочки стена. Затвори очи, оголи зъби и стисна юмруци.

— Защо?

Задаваше този въпрос на Всемогъщия, но му отговори лекарят:

— Със сигурност не е, защото госпожа Макензи е направила или не е направила нещо. Просто един от онези природни инциденти.

— Благословии — каза горчиво Тейлър.

— Зная, че е трудно да се гледа на това по този начин.

— Прав сте, докторе. Дяволски трудно е — Тейлър издиша шумно. — Как е Риа?

Лекарят поклати песимистично глава.

— Много е разстроена — и това е напълно естествено. Наредих да я откарат горе.

— Горе ли?

Първото нещо, което мина през ума на Тейлър, бе психиатричното отделение. Нима Риа се беше побъркала напълно?

— Да. Обикновено организмът на жената се погрижва да изхвърли сам остатъците, но в този случай нейният не го направи и ще

й направя дилатация и кюртиране — и обясни процедурата на Тейлър. — Утре сутринта ще може да се прибере у дома, но ден или два ще се чувства леко неразположена. Трябва да си почива и да не прави нищо, което изисква налягане. Разбира се, главната ни грижа е емоционалната ѝ стабилност. Раните на душата зарастват по-бавно от тези на тялото и по-голямата част от отговорността за това ще падне върху вас, господин Макензи.

Изминаха няколко часа, докато преместят Риа в отделна стая и позволят на Тейлър да я види. Междувременно той се обади на секретарката си у дома ѝ и ѝ каза да отмени всичките му срещи за следващия ден, петък. Нямахше да се върне в кабинета си до понеделник. След това позвъни на Делия Стар.

— Тази вечер Риа пометна — каза ѝ той веднага щом я чу и се представи.

След кратко мълчание репортерката рече:

— Ужасно съжалявам.

— В неделната статия да не се споменава изобщо за бебето.

— Твърде късно е за това, Тейлър.

— Да, по дяволите!

— Вече предадох статията на редакторите на броя. Не е в моята власт.

— Тогава си я вземи обратно. Няма да позволя Риа да отвори вестника и да прочете за бебето, което няма да роди. Не ми пука какво трябва да направиш, просто го направи!

— Ще се постарая, доколкото мога.

Като се имаше предвид влиянието на госпожица Стар в общината, това беше равносилно на обещание, че всяко споменаване за детето ще бъде изтрито, преди вестникът да отиде за печат.

После Тейлър накара шефа на болницата да даде думата си, че нищо, свързано с Риа, няма да изтече към медиите. Кандидат-кметът Макензи беше тлъста новина. Този път Тейлър не искаше да бъде споменаван на предните страници на вестниците.

Болничната стая на Риа тънеше в полумрак. Светеше само една малка нощна лампа. Тейлър помисли Риа за заспала, но когато се приближи на пръсти до леглото ѝ, видя, че очите ѝ са отворени. Гледаше втренчено и неподвижно в тавана. Дясната ѝ ръка, крехка и безкръвна, лежеше на корема ѝ, който изглеждаше ужасно хлътнол.

Обърна глава към него, но не каза нищо. Тейлър не можеше да се сети какво да каже, което да не изглежда банално. Дали трагедиите не правеха от обикновено словоохотливите хора работи, които да говорят само очакваните от тях неща? Накрая се реши на:

— Как се чувстваш?

— Празна.

Безизразността на гласа ѝ го разтревожи. Напевността му беше умряла, както и усмивката и оживлението ѝ. Той вдигна ръката от корема ѝ и я стисна здраво с пръстите си, но Риа сякаш не забеляза. Не отвърна на стискането му.

— Всяка седмица тренирам с часове във фитнес центъра, за да поддържам корема си плосък — тя се засмя тъжно. — Мама винаги е казвала: „Внимавай какво искаш.“

Тейлър видя как сълзите се отделиха от външните ъгълчета на очите ѝ и се затъркаляха към възглавницата. Тъмните ѝ коси ги попиха.

— Боли ли те?

— Не. Лекарят нареди да ми сложат инжекция, за да ми помогне да заспя. Затова съм толкова замаяна.

— Няма нищо. Това е добре. Докторът каза, че ще ти е нужна много почивка.

— Също така каза, че няма причина да нямам друго... друго... — изведнъж сълзите толкова я задушиха, че не можеше повече да говори.

Тейлър се наведе над нея, като опря ръка на таблата на леглото и стисна лекичко пръстите, които държеше.

— Недей, Риа. Недей да плачеш повече. Заспивай.

— Не мога да спра да мисля за бебето — каза дрезгаво тя. — Вече не е тук. Не съществува.

— Шшт.

Тейлър затвори очите ѝ с целувка, но сълзите продължиха да се търкалят по слепоочията ѝ. Той придърпа един стол до леглото и не мръдна оттам, докато сънотворното не подейства и тя заспа.

Всъщност слънцето вече изгриваше, когато излезе от стаята. Спря се в стаята на сестрите и даде стриктни нареждания на Риа да се носи всичко, което ѝ е нужно. След това си отиде вкъщи, взе си душ, избърсна се и изяде набързо едно бъркано яйце. Погълна го лакомо, тъй като не беше ял от обяд на предишния ден. Подкрепи се и с

няколко чаши горещо черно кафе и се върна в болницата, като взе със себе си чисти дрехи за Риа.

Спря се пред магазинчето във фоайето, за да ѝ купи цветя. Искаше рози, но имаха само червени, а те му напомняха неприятно за кръв. Отказа се и от розовите карамфили, защото те символизираха бебета — момиченца. Накрая си тръгна с букет жълти хризантеми, за които реши, че поне изглеждат жизнерадостни. Веднага щом излезе от асансьора, видя лекаря на Риа пред стаята ѝ.

— Току-що я прегледах — каза той на Тейлър. — Физически се справя добре, но е много потисната. Колкото по-рано успее да се върне към ежедневието си, толкова по-добре. Казах ѝ да дойде на преглед след шест седмици.

И си тръгна. На Тейлър му се прииска да го сграбчи за развяващите се поли на престилката и да му зададе хиляди въпроси, но повече искаше да види Риа.

С куфара ѝ в едната ръка и с цветя в другата той влезе и стаята. Риа бъркаше с лъжица в чиния със сива каша на бучки, която може би някой гладуващ можеше да бъде убеден да изяде.

— Мога да ти приготвя нещо по-добро от това — каза той като кимна към подноса с храната. После сложи букета на него и остави куфара на пода. — Никога не си опитвала от моите белгийски вафли със супер размери, нали?

Риа се усмихна унило.

— Благодаря ти за цветята. И задето ми донесе дрехите.

Тя бутна нежелания поднос настрани и спусна крака от леглото. Тейлър потисна желанието си да се спусне да ѝ помага.

— Вече се взех душ. Няма да се забавя повече от минута.

Тейлър разбра. Не беше поканен да остане и да ѝ помогне при обличането.

— Ще се погрижа за формулярите за изписване — каза той, като отстъпваше заднешком към вратата.

— Вече ги подписах.

— Ще уредя сметката.

— Платена е. И за това се погрижих.

Тейлър присви раздражено устни.

— Явно тази сутрин си била много заета.

— Ще ме извиниш ли? — каза студено тя. — Искам да се облека и да се махна оттук.

Когато след няколко минути излезе от стаята, червилото изглеждаше изключително ярко в контраст с бледото ѝ лице. Количката трябваше да се стопи под ненавистния поглед, който ѝ хвърли Риа.

— Мога да изляза и сама.

— Правилата са техни, не мои.

Но Тейлър, а не сестрата държеше облегалката на количката. И той, а не сестрата, кимна рязко на Риа да седне. Беше на ръба на търпението си.

Когато влязоха в колата, Риа каза:

— Можеш да ме оставиш в моята къща. По-късно ще дойда да опаковам нещата си — Тейлър нарочно пропусна завоя. — Не ме ли чу какво ти казах?

— Чух, но не те слушах.

Риа обърна рязко глава към него.

— Както искаш. Всъщност така дори е по-добре, защото трябва да си взема колата. Мога да направя всичко наведнъж.

Той увеличи звука на радиото и си затананика безгласно заедно с музиката.

Когато спря колата, се опита да изпревари Риа, като ѝ помагаше да слезе от колата и ѝ отваряше вратите, но тя изглеждаше решена да прави всичко сама и отблъскваше опитите му. С влизането в къщата се отправи към гардероба в спалнята. Взе няколко закачалки от пръчката и ги занесе на леглото. Едва когато беше готова да сложи първата сгъната рокля в куфара, Тейлър пристъпи напред и дръпна дрехите от ръката ѝ.

— Какво, по дяволите става с теб? Какво си мислиш, че правиш?

— Върни ми роклята. Опаковам си нещата.

— Защо?

— Връщам се обратно вкъщи.

— През последните няколко седмици това беше твоят дом.

— За това имаше причина. Сега тази причина в увита в пластмасов плик и лежи на боклука зад болницата.

В момента, в който сърдито изкрещените думи излязоха от устата ѝ, Риа я запуши с ръка и се отпусна на ръба на леглото.

— О, Господи!

Изстена и скри лицето си в шепа. Няколко минути се полюля напред-назад, тъгувайки безгласно. После свали ръцете си и погледна Тейлър.

— Съжалявам. Това, което казах, беше ужасно — Риа си пое няколко пъти дълбоко дъх и изтри нервно длани в полата си. — Тейлър, ти беше чудесен във всяко отношение. Вчера. Снощи. Тази сутрин. Беше много мило от твоя страна да ми донесеш цветя — погледна към поувехналите стръкчета, които беше захвърлила небрежно на леглото с влизането си в спалнята. — Искам да ти благодаря за цялата ти грижовност и търпение, Тейлър. Но... Но главната причина, поради която се оженихме, вече не съществува — примигна няколко пъти, за да спре напиралите си сълзи. — Докторът ми каза, че трябва колкото се може по-скоро да възобновя ежедневието си. При нашите обстоятелства това означава...

Риа вдигна поглед и се слиса, когато откри, че говори на празната стая.

Понякога Тейлър пийваше по едно, когато имаше делови обяд с клиент и клиентът пожелаеше. Но никога не го беше правил преди десет сутринта. Затова когато първият огнен каиш на уискито се стовари в стомаха му, той си пое рязко дъх и примигна няколко пъти с насълзени очи. Само за да си докаже, че може, той пресуши чашата и излезе във вътрешния двор.

И дворът, както и всичко останало в къщата, бе преминал през освежаването или другояче казано — докосването на Риа. Навсякъде имаше добре поддържани висящи кошници и глинени саксии с цъфнали цветя. И преди в този двор бе имало цъфнали цветя, но по средата на лятото те или покафеняваха от недостатъчно поливане, или пожълтяваха, защото ставаха твърде много, или се разпълзяваха навсякъде, защото забравяше да ги насочи, накъдето трябва.

Тази година цветята бяха красиви като в оранжерия. Показваха подобренията, които Риа беше направила след нанасянето си тук. Не че бе започнала да променя всичко презглава като глуповатата господарка в комедия на Нийл Саймън. Винаги питаше за разрешение, преди да премести някой стол с един-два инча.

Промените, които беше направила, варираха от драматични — като например закачането на любимата ѝ литография над камината в спалнята — до изящни, като постоянното наличие на свежи цветя в трапезарията. И всичките ѝ промени бяха подобрения, а не налагане. Тейлър не можеше да мине през къщата си, която преди бе била място за показ, без да види следи от Риа навсякъде. Отпечатъкът ѝ бе незаличим като червените букви на първокласна пощенска марка.

По дяволите, това беше клише, но тя бе направила къщата му дом, дарявайки я с женското си докосване. Когато скъпият декоратор бе свършил работата си, къщата бе станала забележителна. Сега бе забележителна и уютна. Риа беше прибавила в нея това, което декораторът не можеше — топлина. Беше придала физиономия на красивите стаи. Тя беше сърцето на дома.

Беше свикнал да вижда нощницата ѝ на куката от вътрешната страна на вратата на банята. Дори се бе чувствал виновен за това, че я галеше всеки път, когато влизаше или излизаше, че я поднасяте към носа си и вдишваше уханието ѝ като наркоман, поемащ тайни дози през деня.

Не бе имал нищо против да вижда нейния бръснач до своя. Дори го намираще симпатичен. Розов. Щампован с маргаритки.

— По дяволите!

Той процеди кратката ругатня и пъкна юмруци в джобовете си. Ритна от чиста злоба един тъмночервен гераниум. Какво, по дяволите, правеше, като си мислеше за бръсначи с щамповани маргаритки? Сигурно беше откачил.

И все пак не можеше да престане да си мисли за тоалетната ѝ масичка. По цялата ѝ дължина имаше редица парфюми, които правеха освежителя за въздух ненужен. Множеството малки стъклени бурканчета възбуждаха любопитството му. Червените кутийки със сребърни капачета съдържаха всичко друго, но не и руж. Беше прекарал една дълга, интересна вечер в проучването им, питаше я за какво беше всяко от тях, душеше ги, разтриваше кремообразното им съдържание между пръстите си и си спомняше моментите, когато бе усещал или вкусвал точно тази емулсия някъде върху тялото на Риа. Беше тъй сладка и женствена. Щеше да му липсва този женски елемент в къщата.

— Изправи се с лице към това! — изръмжа той на прекършения гераниум. — Ще ми липсва.

Никога не му беше липсвала женска компания, но прибирането вкъщи всяка вечер при една и съща жена бе нещо друго. Много поотпускащо от срещите. Разговорите идваха естествено, не бяха умение, което трябваше да се упражнява постоянно.

Когато излизаха навън, никога не му се налагаше да се чуди дали „гаджето“ му ще бъде облечена според случая, защото Риа винаги беше. Никога не правеше гафове. Винаги знаеше какво точно да каже във всяка ситуация в обществото.

Тейлър се отпусна на един шезлонг и се втренчи в хоризонта, като засенчи очите си с ръка. Как можеше да я убеди да остане?

Помисли си добродетелно, че не става дума само за него. Беше загрижен и за нея. Дявол да го вземе, тя изглеждаше толкова бледа и изпита, когато напуснаха болницата! И повече от физически опустошена. Бе празна и емоционално.

Да, Риа имаше нужда да се върне в ежедневието си. Но ако я познаваше — а той чувстваше, че вече я познава доста добре — тя щеше да се напряга, докато накрая припаднеше от изтощение. Дълбоко в себе си може би се обвиняваше за спонтанния аборт. До този момент сигурно вече си беше припомнила някой грях от детинство, който най-накрая я е застигнал. Щеше да се самоубеди, че помятането е нейно наказание.

— Проклет да съм, ако позволя това да се случи.

Тейлър напусна двора и се втурна през къщата. На половината път към спалнята се закова на място. Това беше погрешен подход. Умният мъж не би поставил ултиматуми на Риа Лавендър. Ако започнеше да крещи заповеди, нямаше да я види повече. От друга страна, ако й кажеше, че иска да се грижи за нея до възстановяването ѝ, тя щеше да се ядоса на съжалението му. Как ли трябваше да постъпи?

Твърдо, но със съчувствие. Да, това щеше да свърши работа.

Спря на прага на спалнята. Риа беше напълнила единия куфар и сега слагаше сгънати дрехи в другия. Тейлър почувства как уискито в стомаха му се надига и вълнува като Северния Атлантически океан.

Не искаше да използва скритата си карта, за да я накара да остане, но щеше да го направи, ако нищо друго не подействаше.

Когато чу стъпките му, Риа се обърна. Сбърка блясъка в очите му с гняв. Наистина не можеше да го обвинява, не и след ужасиите неща, които му беше казала. Сигурно колкото по-скоро си заминеше, толкова повече щеше да го зарадва.

— Дай ми още минута-две. Само да прибера козметиката си от банята и съм готова.

— Не мисля, че трябва да си отиваш.

Тя изпусна едно дантелено боди в куфара и се извъртя рязко.

— Какво?

— Чу ме добре.

— Но защо?

— Докторът каза, че имаш нужда от почивка на легло, поне през този уикенд.

— У дома си имам легло.

— А ще останеш ли в него?

— Да.

— Аха.

— Ще остана!

— Риа, от няколко седмици живея с теб. Докато в мивката имаше останала неизмита чаша, ти не сядаше да гледаш телевизия.

Тя избегна погледа му — отчасти защото обвинението беше точно и отчасти защото бе тъй опустошително приятен за погледа ѝ. Безсънието от предишната нощ бе подчертало ъгловатата структура на лицето му. Умората само го разкрасяваше. Сенките караха очите му да изглеждат по-наситено сини.

Беше облечен в прилепнала спортна риза, която подчертаваше триъгълната форма на тялото му от кръста нагоре. Избелелите тесни джинси сякаш бяха разтопени и излети върху него. Изглеждаше невъзможно такава прилепналост да е постигната по друг начин.

Болезнената празнота в душата ѝ зейна още повече, когато си помисли, че повече няма да го има в живота си. Щеше да ѝ липсва чувството му за хумор. И страстта му.

— Обещавам, че ще почивам — каза неубедително тя.

— Трябва да се храниш добре. Няма да го правиш, ако не съм там да ти тъпча насила храната в устата.

— Откъде знаеш?

— Видях чинията с кашата ти тази сутрин.

— Беше ужасна. И ти нямаше да я изядеш.

— Не ми се налагаше.

— Мога сама да си готвя.

— Точно така. Не трябва да стоиш права и да готвиш, още по-малко да пазаруваш.

— Няма да гладувам, Тейлър. Говориш така, сякаш съм инвалид. Почти тридесет години се оправях чудесно и без теб.

Тейлър нямаше да има готов отговор за това и тя го знае. Той предприе друга тактика:

— Какво ще кажеш на родителите си?

— О! — победоносната ѝ усмивка угасна. — Бях забравила за това.

— Добре че ти напомних. Пристигат в неделя, за да се запознаят с мен, нали?

— Ще им се обадя да им кажа, че е изникнало нещо.

— Не е в стила ти да отменяш по този начин важни срещи. Ще решат, че нещо не е наред и така или иначе ще пристигнат, за да разберат какво става. И като дойдат и открият...

— Добре.

Тя се отпусна на леглото и прегърби съкрушено рамене. Събирането на багажа я беше изтощило. Докторът бе прав. Не можеше просто така да започне, откъдето е прекъснала. Щеше да ѝ отнеме известно време, докато възстанови силите си, особено сега, когато се чувстваше толкова отпаднала духом.

— Предполагам, че мога да остана тук до неделя вечерта, когато мама и татко си заминат. След това ще измисля да им кажа нещо за нас.

— Всъщност — каза Тейлър, като приседна на ръба на леглото — мисля, че трябва да останеш... известно време.

— Неограничено ли?

— Аха.

— Защо?

Той сви рамене:

— Поради много причини.

— Назови една.

— Ти току-що пристигна тук.

— И какво ще кажат хората, ако си отида сега? Натам ли биеш?

— Не, Риа.

— Не е ли? — тя се изправи. — Сега вече ми стана ясно. Всичките тези приказки за почивката, за доброто хранене, за щаденето на родителите ми са само глупости. Не искаш гласоподавателите ти да разберат, че отскорошната ти жена те е напуснала.

— Знаеш, че не затова искам да останеш.

— И ако разберат, че съм пометнала, наистина ще изглеждаш лош, нали така? Може би няма да бъдат толкова ентузиазирани при мисълта да положиш клетва за кмет.

— Кметската ми служба няма нищо общо с това, заради което искам да останеш.

— Тогава сигурно е заради безплатния секс.

— Какво? — изрева той. Юздите, които удържаха гнева му, се бяха скъсали.

— Ами да, защо да харчиш пари, за да извеждаш Лиза и такива като нея, когато можеш да имаш безплатно жена в леглото всяка нощ?

— Не си спомням някой път да си се преструвала, че те боли глава — каза той.

— Не и досега — процеди Риа. — Но за твое сведение, няма да съм на линия шест седмици.

Ругатните му бяха толкова разпалени и толкова мръсни, че тя потрепери.

— За какъв ме мислиш, за пещерен човек ли? Нима смяташ, че всичко е заради това? Секс? Ха! Недей да се ласкаеш толкова! Преди навечерието на Коледа имах секс в изобилие, и то безплатно! Тогава не беше първата ми връзка за една нощ — той вирна нахално брадичка. — Или дори най-добрата.

Заболя я, сякаш я беше зашлевил. Но вместо да му покаже, че я е наранил, тя го попита:

— Тогава защо искаш да останеш женен за мен?

— За да спазя приличието — отговори грубо той. — Остани с мен, докато положиш клетвата за встъпване в служба. Тогава, ако искаш да си отидеш, няма да се опитам да те спра. Мисля, че поне толкова ми дължиш.

В същия момент силите и дързостта напуснаха Риа. Тя седна отново на леглото. Започна да рови лениво из дантеленото бельо в куфара, като си припомняше похотливите коментари на Тейлър за почти всяка от дрехите.

Това я болеше повече от всичко досега. Бракът им беше измама. През последните седмици той не беше се влюбил в нея, нито тя в него. Тейлър се бе държал мило, забавно и грижовно само заради бебето. Беше изпитвал към нея привързаност само защото тя бе майка на неговото дете. Покровителственото му отношение не бе имало нищо общо с нея лично.

И винаги бяха добри един за друг в леглото.

Беше признал и узаконил бебето ѝ, като се беше оженил за нея, точно както го бе помолила. И не го бе направил ей така. Бе сторил всичко възможно да я накара да се чувства като силно обичана съпруга.

Щеше да бъде грозно от нейна страна да го изостави в критичен момент. Кариерата му зависеше от общественото мнение. Тя го беше принудила да се ожени за нея с колкото се може по-малко шум. От нея зависеше да се измъкне по същия начин.

Но щеше ли да може да се преструва на любяща съпруга? Кога ли щеше да я усети, че не се преструва? Колко време оставаше до полагането на клетвата? Няколко седмици? Месец?

Предполагаше, че може да понесе съжителството с него за такъв срок.

Всъщност решаващият фактор бе, че мисълта да го напусне изглеждаше толкова мрачна, че Риа просто не можеше да събере сили да го направи.

— Добре, Тейлър. Оставам.

СЕДМА ГЛАВА

— Още кафе, Фрида?

Тейлър се наведе, за да напълни чашата на тъща си. Наслаждаваха се на кафето след вечерята във вътрешния двор.

Госпожа Лавендър му се усмихна:

— Да не би да ми се подмазваш?

— Естествено — призна той с широка усмивка. — Искам да направя добро впечатление.

Тъстът и тъщата се разсмяха на обезоръжаващата му откровеност. Насърчен от Робърт Лавендър, Тейлър започна да описва някои от програмите за подобряване на града, които искаше да пусне в действие след поемането си на службата.

Риа, свита на кълбо на шезлонга си, ги наблюдаваше. Денят беше преминал добре, много по-добре, отколкото имаше правото да очаква. Беше се страхувала да играе роля, за да измами хората, които най-много обичаше и уважаваше.

В момента, в който беше отворила входната врата на родителите си сутринта, сълзите ѝ бяха заплашили да рукнат. Изкушаваше се да се хвърли в обятията им и да се наплаче хубавичко, да им излее цялата тъжна история. Но поне не ѝ се налагаше да говори за помятането. Едно от най-мъдрите решения в живота ѝ, бе това да не им казва за бременността си. Щяха да се разстроят, когато краткотрайният ѝ брак завършеше с развод. Защо трябваше да ги тревожи повече, като им кажеше за внука, когото бяха загубили?

Заслугата за това, че денят мина толкова гладко, принадлежеше на Тейлър. За Риа вече не беше тайна защо са го избрали за кмет. Той бе роден политик. Очарователен и милосърден, прекрасно водеше разговор и бе още по-прекрасен слушател. Ако имитираше искреност, значи беше ненадминат актьор. На моменти на Риа дори ѝ се струваше, че той харесва родителите ѝ и иска и те да го харесат. Ако имаше конкурс „Зет на годината“, той щеше да го спечели с пълно единодушие.

Също така беше образцов съпруг. В тази му роля не можеше да се намери никакъв недостатък. Това, което най-много потискаше Риа, бе, че то беше само роля.

Спорът им в петък следобед за това дали тя трябва да остане или не беше изтощил окончателно и без това намалелите ѝ сили. Щом подредиха отново дрехите ѝ в гардероба, Тейлър ѝ нареди да си легне и тя се подчини, без да възрази. Спа почти през целия ден. Той ѝ донесе подноса с вечерята в спалнята. Риа се нахрани и отново заспа.

Когато в събота сутринта се събуди, забеляза, че никой не е спал на леглото до нея. Премина на пръсти през къщата и го намери, проснат наполовина на канапето в дневната. Почувства угризения, задето го е изгонила от собственото му легло. Реши да се реабилитира, като приготви закуската.

Няколко минути по-късно той влезе със залитане и кухнята, където Риа вече беше включила кафе машината.

— Какво правиш тук?

Беше увил как да е един чаршаф около кръста си и го придържаше с една ръка, докато с другата чешеше рошавата си глава. Прозина се широко.

— Правя кафе. Изглежда, имаш нужда от едно.

— Връщай се в леглото. Ще ти донеса твоето.

— Чувствам се чудесно.

— Връщай се в леглото или...

— Няма да...

— ... Ще пусна този чаршаф и ще ти се покажа. А знаеш какво става с мен всяка сутрин, когато стана от леглото, независимо дали го искам или не — предупреди я меко той.

Риа побърза да се върне в леглото. Кафето, което ѝ донесе, беше придружено с три резена пържен хрупкав бекон и най-голямата вафла, която някога беше виждала. Тъглите ѝ преливаха от ръба на чинията.

— Защо не напълним това и не го използваме за възглавница за бой?

Шегата ѝ не го развесели. Той взе една вилица и уви пръстите ѝ около нея.

— Яж. И да си изядеш всичко.

Риа успя да изяде само половината вафла и започна да моли за милост.

И така мина целият ден. Тейлър не ѝ позволяваше да направи нищо сама. Когато тя започна да се оплаква, че ще полудее в спалнята, позволи ѝ да легне на един шезлонг на слънце във вътрешния двор.

Оттам Риа го гледаше как мие и лъска двете коли. Носеше само къси дънкови панталони и по този начин не ѝ позволяваше да си почине кой знае колко. Очите ѝ постоянно шареха от списанието към облачетата от бяла пяна, залепени на косъмчетата на гърдите му и грациозно плъзгащи се надолу по голите му бедра и прасци. Никога през живота си не бе виждала някой да прави произведение на изкуството от капеща вода като Тейлър.

— Отивам до магазина. Какво ще сервираме утре на нашите гости за обяд?

Той възседна долната част на шезлонга ѝ с лице към нея и с бележник в ръка.

Риа се радваше, че беше сменил влажните къси панталони с дълги. И без това гледката беше достатъчно объркваща. Надяваше се посоката на погледа ѝ зад слънчевите очила да не се вижда.

— Не съм планирала нищо — каза тя и се замисли. — Какво ще кажеш за палачинки с пилешко месо, огромна зелена салата, моркови с магданоз и ягодови сладкиши?

— Да видим — каза той, като записваше в бележника. — Значи студена шунка и картофена салата от гастронома, пресни плодове и сирене бри, фразели и масло. Добра идея, Риа. И мисля, че плодовото желе звучи чудесно за десерт. Какво да бъде — портокалово или лимоново?

— Тейлър!

— Ще приготвя пържоли за вечеря тук, във вътрешния двор. Така няма да ми е трудно да опека и картофи — сложи пръст на устните ѝ, за да ѝ попречи да възрази. — Но ако си добро момиче и до края на деня не ставаш, ще ти позволя утре да направиш онази „огромна зелена салата“.

Спонтанната целувка, която залепи на устните ѝ, изненада и двамата. За момент се втреничиха един в друг. После той каза дрезгаво довиждане и побърза да тръгне.

На следващата сутрин, преди да пристигнат семейство Лавендър, двамата прочетоха статията на Делия Стар.

— Тук няма нищо за бебето — забеляза Риа, леко изненадана от пропуска.

— Погрижих се за това.

Риа остави вестника в скута си.

— Кога?

— Обадох се от болницата. Знаех, че няма да искаш да даваш частни или публични обяснения.

— Благодаря ти, Тейлър — протегна ръка и го докосна по рамото.

Той я покри със своята.

И сега през целия ден си играеха на семейство заради родителите ѝ. Риа усещаше, че нервите ѝ започват да се обтягат. Защото на моменти забравяше, че това е само игра. Тейлър беше внимателен; скачаше тревожно всеки път, когато тя вдигнеше нещо по-тежко от перо. Веднъж, когато се наведе да вдигне една паднала салфетка, той едва не я събори, докато се опитваше да я изпревари.

— Ще се отпуснеш ли най-сетне? — изсъска ядосано тя, когато го извика в кухнята под някакъв предлог.

— А ти ще престанеш ли да правиш непозволен неща?

— Те не знаят за... бебето — все още не можеше да събере сили да изрече думата „аборт“. — Ще станат подозрителни, ако не престанеш да се държиш като глупак.

— Мислят си, че съм оглупял от любов и се старая всякак да угодя на жена си.

— Виж какво, ентузиазмът ти направо ме подлудява. Престани!

Но той не престана. Постоянно се въртеше около нея, докосваше я по бузата, потъркваше кръста ѝ и я прегръщаше мило с една ръка. Веднъж без особена причина се наведе и я целуна леко по устните. Риа почувства притреперване в стомаха, но после си спомни, че тази демонстрация на привързаност бе само добре планирана част от спектакъла.

— Риа? Чу ли какво казах?

Тя си наложи да се отърси от размишленията си и откри, че всички я гледат с любопитство.

— Съжалявам. Какво каза?

Тейлър веднага застана до нея.

— Добре ли си? — сините му очи сякаш я пронизваха.

— Чувствам се чудесно. Просто загубих нишката на разговора. Повтори какво каза, татко.

— Казах, че се радвам, задето не се омъжи за оня надувко Гай Не-знам-си кой.

— Аз също, Робърт — вметна Тейлър и уви ръка около шията на Риа.

Фрида Лавендър каза:

— Риа, мисля, че сега вече можем да ти кажем. С баща ти никога не сме харесвали особено Гай. Тейлър е много по-подходящ за твоя характер — тя ги погледна с привързаност. — Мисля, че е страшно романтично, дето сте се срещнали в навечерието на Коледа.

— Да, романтично беше — каза неловко Риа.

— Мисля, че е имало пръст на съдбата, дето предприехме онова пътуване до Лондон точно тогава — каза госпожа Лавендър.

Тейлър сложи ръка на сърцето си.

— Тогава ще трябва да бъда вечно благодарен на съдбата.

Всички се засмяха, но хубавичките устни на Фрида се понацупиха.

— Щеше да ни е приятно да присъстваме на сватбата ви. Беше толкова внезапно. Едва ли е изглеждала официално без църква, орган и цветя. И всичките му там подробности.

— Мамо, аз...

— Грешката е изцяло моя — прекъсна Тейлър, Риа. — С Риа си говорихме за женитба от нощта, когато се срещнахме — той се усмихна на съпругата си и прибави пиперливо: — Ама че нощ беше! — после задържа погледа ѝ за момент, преди отново да се обърне към родителите ѝ: — Когато накрая я убедих да се омъжи за мен, предложих да го направим веднага и с колкото се може по-малко шум. Моля ви да ни простите, но не исках моите съперници да си помислят, че парадирам заради изборите, след като ергенството ми беше толкова широко обсъждано. И... — той направи пауза, за да подчертае важността на думите си. — Размяната на клетвите означаваше нещо толкова лично и изключително за нас, че егоистично предпочетохме да не го споделяме с никого.

Госпожа Лавендър примигва със замъглени очи.

— Риа е имала голям късмет, задето е намерила мъж с твоята чувствителност, Тейлър Макензи.

Робърт Лавендър посегна и хвана жена си за ръката.

— Време е да тръгваме. Ако се разплаче, няма да можем да я спрем. Пък и ни предстои сто мили път.

Тейлър и Риа застанаха на вратата прегърнати през кръста, и дадоха обещания, които знаеха, че никога няма да изпълнят — че ще отидат на гости на нейните родители скоро и ще им позволят да организират вечерно парти, за да представят Тейлър на всичките си приятели.

Когато задните фарове на колата изчезнаха от погледа им, нервите на Риа не издържаха и тя затвори вратата с повече сила, отколкото бе необходимо.

— Знаеш ли, нямаше нужда да преиграваш — каза троснато тя.

Тейлър изглеждаше слисан.

— Помислих си, че съм се справил възхитително, като ги убедих, че съм любящ и внимателен съпруг.

— О, да, наистина го направи. Всяка твоя дума беше захаросана като онази вафла, която ме принуди да изям вчера.

— Тогава от какво не си доволна?

Тя сложи ръце на хълбоците си.

— Не трябваше ли да бъдеш съвсем мъничко по-малко очарователен? Поне мъничко гаден? Поне мъничко невнимателен? Ще бъдат шокирани, когато дойде голямата раздяла. Ще се питат как съм могла да бъда толкова глупава, че да оставя сър Галахад^[1] да ми се изплъзне. Може би щяха да изпитат облекчение, когато се разделим, ако днес беше показал поне един недостатък, вместо да бъдеш толкова дяволски съвършен.

— Е, извинявай тогава. Следващия път ще се опитам да се държа като надувкото Гай.

— Не го познават достатъчно добре, иначе не биха го наричали така.

— Но са го познавали достатъчно добре, за да не го харесват. За разлика от теб, нали?

— Да.

— Колко време ходи с него? И какво, по дяволите, ти е направил, за да си толкова побъркана по него, когато никой друг не го харесва? — сините му очи проблясваха. — Или може би не трябва да питам?

Риа отметна коси назад и отвърна самодоволно:

— Не трябва да питаш.

Ругаейки, Тейлър тръгна с тежки стъпки към гаража.

— Отивам да потичам.

Още щом чу затръшването на вратата зад гърба му, гордата поза на Риа се сгромоляса. Беше изморена. Усилията да изглежда здрава и щастлива я бяха изтощили. Старанието да крие чувствата си към Тейлър бе опънало нервите ѝ до скъсване.

Ако го мразеше, ако той изобщо някога ѝ бе дал причина да го мрази, преструването, че го обича, щеше да бъде истинско предизвикателство. Само дето постоянно трябваше да си напомня, че любовта или интимността, които споделяха, не означават нищо.

Когато Тейлър се върна, тя вече си бе легнала. Направи се на заспала, когато той влезе в банята и затвори вратата. Секунди по-късно чу душа.

О, Господи, каква каша беше забъркала!

Когато Тейлър излезе от банята, Риа се опита да заглуши хълцанията, но нещо все пак достигна до него. Той се спря на половината път към вратата, промени посоката, отпрати се към леглото и се облегна на ръце от двете страни на главата ѝ.

— Риа? Плачеш ли? Какво има? — Риа поклати глава, но не успя да го убеди. — Да не би да... Не кървиш прекалено много, нали? — той отметна чаршафа и я обърна по гръб.

— Не, няма нищо такова.

Тя изтри сълзите от бузите си, но не и преди луната да беше проблеснала в тях.

— Ти плачеш.

— И го правя постоянно от три дни — каза тя, отвратена от себе си. — Никога не плача, но напоследък не се занимавам с нищо друго.

— Нормално е. Докторът ме предупреди, че седмица и нещо ще бъдеш доста разстроена.

Носеше само една хавлия, увита около кръста си. Косата, все още мокра, беше прилепнала красиво към главата му. Косъмчетата на гърдите му бяха мокри и къдриви. Копринената растителност около пъпа му беше събрала капки. Понеже се беше опрял на ръцете си, мускулите и вените на бицепсите му изпъкваха.

Риа искаше да го целуне по устата, по врата, по зърната на гърдите, които се бяха свили от прохладата в стаята. Искаше ѝ се да

улови всяка блестяща капка по тялото му с езика си и да погълне с нея и вкуса на чистата му кожа. Но тъй като не можеше да направи нито едно от тези неща, отново започна да плаче.

— Какво има? — слисан, той легна на една страна и я взе в прегръдките си. — Виж, съжалявам, че ти се развиках. И за мен денят беше труден.

— Не трябваше да те принуждавам да го правиш.

— Аз помолих да го направя, забрави ли? И всъщност забрави какво казах за Гай. Е, всъщност го мисля... и аз не го харесвам... но съжалявам, че те обидих.

Говореше достатъчно сериозно, но не казваше това, което трябваше. Непохватно пригладваше косите ѝ назад, но успяваше повече да бърка с пръсти в очите ѝ.

Внезапно цялото това положение ѝ се стори абсурдно и тя започна едновременно да се смее и да плаче.

— Такава каша забърках — смотолеви Риа.

— Каква каша?

— Ами в живота ти.

— А?

— Тейлър, не ти ли е идвало наум, че ако бях изчакала само няколко седмици, изобщо нямаше да се замесваш във всичко това?

Той повдигна единия ъгъл на чаршафа към лицето ѝ.

Риа се избърса послушно.

— Щях да пометна и ти никога нямаше да разбереш. Но не, трябваше да вляза като булдозер в живота ти и да изисквам да се ожениш за мен.

— Хайде, стига, приличаше повече на пеперуда, отколкото на булдозер.

— Не се отнасяй снизходително към мен.

Той се усмихна и притисна главата ѝ към голите си мъхнати гърди.

— Никога ли не ти е идвало наум колко отговорен се чувствах, задето съм съсипал живота ти? Аз бях причината да забременееш.

— И двамата бяхме причината да забременея.

— Но аз трябваше да нося нещо... Освен това трябваше да се отдръпна преди... нали разбираш.

И двамата останаха неподвижни дълго време. Накрая Риа прошепна:

— Не мисля, че щях да ти позволя да го направиш.

— Може би не първия път. Стана толкова бързо.

— Бяхме загубили ума си. Не мислехме.

— Но втория път. И третия... — той зарови пръсти в косите ѝ и започна да разтрива главата ѝ. — Имахме достатъчно време да мислим отговорно, но не го направихме.

Да, втория и третия път се бяха любили бавно и лениво. Докато тялото му галеше нейното, двамата се гледаха в очите и си мислеха колко е прекрасно да се плъзнат заедно в сладката забрава.

Риа смени тактично темата:

— Твърде късно е да се обвиняваме за навечерието на Коледа.

— Но не и за медения ни месец.

— Меден месец?

— Последните три седмици. Риа, имаше ли поне една нощ, когато да не сме правили любов?

— Не.

— Без да се броят сутрините и обедите и... — той млъкна и прокара длан по лицето си. — Нищо чудно, че пометна.

— О, Тейлър, недей! — Риа се надигна и обхвана лицето му с длани. — Докторът каза, че с нищо не съм можела да предотвратя това, тъй като нищо определено не го е причинило.

— Дори и сексмаратон?

— Дори и това. Поне с теб. Искях да кажа — прибави бързо тя, — че никога не беше груб.

— Никога ли не те заболя?

— Разбира се, че не.

Риа отново сложи глава на гърдите му и го прегърна силно. Той въздъхна с облекчение:

— Аз пък си мислех, че е обратното. Не съм искал да го правя. Но когато загуби бебето, се уплаших, да не би да съм ти причинявал болка и ти да не си ми казвала.

— Не, не.

Тя завъртя глава от едната до другата страна — колкото да подчертае думите си, толкова и да почувства косъмчетата на гърдите му с лицето и устните си.

— Това ме тревожеше.

— Виждаш ли? Точно това исках да кажа. Не трябваше да се тревожиш за тези неща. Искан ми се никога да не те бях забърквала. Това е такава повратна точка в живота и кариерата ти.

— Женитбата ни изобщо не навреди на кариерата ми така, както навреди на твоята.

— Казах ти, че отдавна исках да започна свой бизнес.

— А аз ти казах, че женитбата ни е плюс в общественото мнение за мен.

— Но заради мен не можа да се порадваш на успеха си. Аз се намесих във всяка област на живота ти. Ако те бях оставила на мира, връзката ти с Лиза нямаше да претърпи този застой.

— А какво ще кажеш за връзката ти с Гай?

— Честно ли?

— Честно.

— Тя и без това не отиваше наникъде.

Искаше й се Тейлър да бе казал същото за връзката си с Лиза, но той не го направи. Искате й се да има смелостта да откаже утешенията му, но не го направи. Прегръдките му бяха лукс, който чувстваше, че заслужава след последните няколко дни. Наслаждаваше се на близостта и искаше тя да продължи колкото се може по-дълго.

— Тейлър, какво направи с всичките книги?

— Книгите за бебета ли?

— Аха.

— Прибрах ги, за да не ги виждаш. Помислих си, че може да те разстроят.

— Наистина щяха. Благодаря ти.

Той се облегна на таблата на леглото и погали косите й, като нареждаше внимателно тъмните тежки кичури върху корема си.

— Вашите са страхотни.

— Наистина ли?

— Да. Ти приличаш на майка си.

— Аз съм осиновена, забрави ли? Ако приличам на нея, това е чисто съвпадение.

— Не толкова физически. Имам предвид в маниерите, в начина на говорене, такива неща. А и баща ти много ми харесва.

— Прилича ли на твоя?

— Не, не съвсем. Но са почти на една възраст.

Риа подръпна разсеяно няколко косъмчета на гърдите му.

— Тейлър, ревнуваш ли го от природените си брат и сестра?

— Не, те са просто деца. Сладки деца. Добри деца.

Тя вдигна глава и го погледна.

— Имаш пълното право да го ревнуваш. Не заемаш в живота му такава част, каквато щеше да заемаш, ако не бяха те — и разсеяно прокара нокътя на палеца си по устните му.

— Знам, че той обичаше майка ми. Знам, че ме обича. Просто новото му семейство има нужда от него повече, отколкото аз.

— Но?

— Но понякога изпитвам ревност — каза той със самоукорителен смях. — Не съм ли шушумига?

— Напълно нормално е.

Когато осъзна, че палецът ѝ все още гали устните му, тя го отдръпна. Тейлър сведе поглед към устата ѝ. Риа усети как в нея се разлива позната и жадувана топлина. Това доказваше, че топлината е оцеляла и все още действаше. За пръв път от дни се чувстваше жива и топла. Очевидно и Тейлър не беше имунизиран срещу това. Той я отдръпна от себе си.

— По-добре да те оставя да поспиш — после спусна крака от ръба на леглото и се изправи. — Лека нощ, Риа.

— Тейлър — тя протегна ръка и хвана неговата. Той се обърна и я погледна. Риа дръпна стеснително ръката си. — Не мога да спя, като знам колко ти е неудобно там, на канапето — сведе очи, защото не искаше Тейлър да усети колко малко ѝ трябва, за да удари на молба. — Това, което искам да кажа, е, че нямам нищо против, ако искаш да спиш тук.

— Тук? На същото легло?

— Да. Нищо не може да се случи, нали?

— Да. Абсолютно.

— Тогава защо да не ти бъде удобно?

Това, което и двамата си помислиха, но никой от тях не спомена, бе, че спането заедно можеше да се окаже по-неудобно. И все пак не искаха да се лишат от успокояващата топлина на другия.

— Ами щом си сигурна...

— Сигурна съм.

Риа легна отново и придърпа чаршафа и одеялото до брадичката си. Затвори очи. Затаи дъх и чу как мократа хавлия се приземява на пода. Шумът от голото му тяло, което се плъзна между чаршафите, караше сърцето ѝ да бие лудо. Мисълта за топлата, осеяна с косъмчета кожа, лежаща между прохладните гладки чаршафи, я държеше будна и напрегната. Не смееше да помръдне от страх, да не би да го докосне с крак. Когато Тейлър изрече името ѝ в тъмнината, тя едва не подскочи.

— Какво?

— Риа, много съжалявам за бебето.

Усети как ръката му търси нейната и инстинктивно я протегна, вкопчи я в неговата и я стисна здраво.

— Аз също, Тейлър. Ужасно.

— Все още ли мислиш за него?

— Да.

— Аз също — и след дълга пауза добави: — Може би някой ден ще си имаш друго бебе.

— Да, може би.

— Ти също.

— Да, може би.

Гласовете им не звучаха твърде ентузиазирани или оптимистично. Но и двамата си признаха мълчаливо, че ще се бранят от мъката по-добре заедно, отколкото поединично, затова ръцете им останаха здраво стиснати под чаршафа.

— Риа?

— Хм?

Тя се обърна сънливо към съпруга си и той я притисна към себе си. Бутна нежно лицето ѝ с нос, после я целуна по устните. Риа обичаше тези целувки рано сутринта, когато брадата му леко подраскваше кожата ѝ. Уви ръка около кръста му. Устните ѝ бяха покорни под неговите. Езикът му се плъзна между тях и докосна нейния. Тя въздъхна и го побутна леко с коляно в слабините. Беше възбуден.

Търсейки едната ѝ гърда, Тейлър промърмори:

— Защо си с нощница?

Успя да разкопчае перлените копчета на подобната на риза нощница. Закръглената ѝ гърда попадна в шепата му. Той започна да я

мачка, като се наслаждаваше на податливостта ѝ. Прокара палец по връхчето ѝ. И пак. То се втвърди.

— Тейлър...

— Хм?

— Нищо. Казах името ти просто защото ми е толкова приятно.

Той изстена:

— Страшно те желая, скъпа.

Докато се целуваха, Риа се изви на дъга и започна търка корема си в неговия в същия ритъм. Разтворените им устни се сляха. Той пъкна езика си дълбоко и го зарови в горещата, сладка кухня на устата ѝ.

После се изтърколи върху нея и устните му зашариха от шията до гърдите ѝ. Целуна ги през прозрачната материя, задвижи глава наляво и надясно и устните му докоснаха голата ѝ кожа. Езикът му погали сънливо зърното.

В Риа се разля екстаз. Когато устните му се заключиха около зърното и го засмукаха, тя потрепери от удоволствие. Изглеждаше така, сякаш тънката нишка, която свързваше гърдите с утробата ѝ беше настроена по-фино от обикновено. Долната част на тялото ѝ се свиваше с всяко негово засмукване.

Очите ѝ се отвориха бавно. Тя прокара пръсти през разбърканата му коса, разтвори бедра и той се намести между тях.

Внезапно Риа се събуди напълно:

— Тейлър!

— Сега ли? О, да, миличко, да.

Обхвана лицето ѝ между дланите си и я целуна страстно. Долната част на тялото му се разтресе лудо. Никога не му се бе налагало да се занимава с бикини в леглото им, особено сутрин.

— Тейлър.

— Хм? — той я целуваше като луд. Ханшът му се движеше на бесни тласъци.

— Правим любов.

— О, Господи, да, знам!

Тя го сграбчи с две ръце за косата и дръпна главата му нагоре. Тейлър примигна и се събуди. Когато му просветна какво става, се изтърколи на една страна и се втренчи в нея с безмълвен ужас. С разрошени коси, с украшения с волани подгъв на нощницата, омотан

около талията ѝ, а зейналият корсаж повече откриващ, отколкото покриващ розовите ѝ закръглени гърди, и с похотливи, пълнички устни, тя изглеждаше като омърсения гълъб от викториански роман — толкова желана, колкото и забранена.

Тейлър погледна надолу към възбудения си член, измърмори някаква ругатня, изтърколи се от леглото и се отправи към банята.

— Нищо не се е случило наистина. Ти все още спеше. Знам, че не си искал да го направиш — каза му срамежливо Риа половин час по-късно, докато му подаваше чаша кафе.

— Не бива да говориш за това — той изгори езика си с кафето и изруга ядосано.

— Просто не искам да си мислиш, че аз си мисля, че си го направил нарочно.

— Не съм го направил нарочно.

— Точно това казах и аз.

— Тогава защо крещиш?

— Не съм крещяла, докато ти не започна да крещиш.

— Виж какво — махна той във въздуха със свободната си ръка.

— Човек се събужда в собственото си легло, намира в него голо момиче и...

— Не бях гола.

— Добре де, почти голо момиче.

— И не съм момиче. Аз съм твоята съпруга.

— Тогава не можеш да ме обвиняваш, задето се отнасям с теб като с моя съпруга, нали?

— Не мога.

— С теб човек просто не може да говори разумно, Риа. Закъснявам.

Грабна палтото си от кухненския стол, който политна назад, взе куфарчето си и изхвъркна навън. Секунди след като вратата се затръшна зад него, той я отвори и пъкна главата си в стаята:

— Днес недей да правиш нищо глупаво, като например да изкачваш някоя планина. Не се напрягай.

Когато затвори вратата, съдовете издрънчаха за пореден път.

Това, че ѝ каза да не се напруга, се оказа безполезно. В крайна сметка тя не свърши нищо. Умът ѝ не искаше да се задържи и на един-единствен проект. Идеите повече изскачаха, отколкото се вмъкнаха в главата ѝ. Не можеше да обвини скуката за липсата си на производителност, нито дори аборта. Физически се чувстваше почти нормално.

Умът ѝ беше прекалено зает с мнимия ѝ брак. Ако имаха още много сцени като тазсутрешната, накрая тя и Тейлър щяха да се избият — или поне страстно да го желаят.

Със сигурност сега щеше да се съгласи с нея, че ще е по-добре, ако тя се изнесе в къщата си и получат тихо развод. Сега вече никой не можеше да му навреди политически. Вестниците бяха пълни с истории за него и за това как енергичното му ръководство ще донесе полза на града. Изобщо нямаше да бъде толкова засегнат от раздялата, колкото Риа.

Беше се влюбила в него. Да живее с него, знаейки, че бракът им е обречен, беше повече, отколкото можеше да понесе. За душевното ѝ спокойствие щеше да бъде по-добре, ако затвореше сега тази глава от живота си. Ако останеше, само щеше да се влюби още повече в него или да го намрази за това, че не отвърща на чувствата ѝ. А и двете възможности бяха доста мрачни.

Тъй като беше открила, че очевидно гневът е пряко свързан с либидото им, Риа реши да подходи спокойно и хладно. Дори същата вечер го чакаше с изстудена бира. Веднага щом той отпи първата глътка, Риа каза:

— Тейлър, реших да си вървя.

— Къде да вървиш?

— У дома. Реших да си вървя у дома.

Той отпи още една глътка.

— Защо?

— И без това е въпрос на време, преди да го направя. Не мога да продължа да живея в неопределеност. Искам да си бъда у дома, в собствената си среда, докато се възстановявам от аборта. И тъй като работя там в дневната, мога да обединя всичко под един покрив.

Кратката му ругатня изразяваше напълно мнението му за нейното решение.

— Отиваш си заради това, което се случи тази сутрин, нали? —
тя го гледаше упорито. — Нали?

— Добре де, да!

Тейлър се обърна с гръб към нея и довърши бирата си на един дъх. Изруга тихо, но достатъчно високо, за да накара косата ѝ да настръхне. Накрая се обърна бавно.

— Страхуваш ли се от мен, Риа?

Тази идея ѝ беше толкова чужда, че ѝ отне известно време, докато я смели. Накрая поклати глава:

— Не, Тейлър.

— Никога не бих ти сторил нищо лошо. Знаеш го, нали?

— Да. Тази сутрин ти казах, че знам, че беше полузаспал и не разбираш какво вършим.

— Наистина ли?

— Да, но не съм сигурна, че ме слушаше.

Той се засмя с огорчение:

— Когато отидох на работа, не можех да си спомня какво точно сме казали, но си спомнях, че съм се оплескал.

— В никакъв случай. Но ти беше разстроен. Аз също.

— Снощи исках да легна в леглото заради самата теб, а не заради мен.

— Знам.

— И не си мислиш, че съм се възползвал?

— Не. Аз те помолих да останеш при мен. Исках го — тя вкопчи ръце една в друга и облиза нервно устни.

— Но изглежда, че не можем да бъдем приятели, Тейлър. Това сексуално привличане между нас е твърде силно. Придава на приятелството ни прекалено много напрежение. Ако остана тук, накрая ще започнем да се боричкаме постоянно, както тази сутрин. Не искам това да се случва. Мисля, че и ти не го искаш. Ще бъде най-добре, ако се изнеса тази вечер.

— Не си отивай.

Гласът и очите му бяха властни. Тя се почувства притеглена към тях като паднало листо, привлечено във водовъртеж.

— Трябва, Тейлър.

— Това, че загуби бебето, не означава, че се отказвам от всичката си отговорност към теб. Страшно се ядосах, когато плати сметката си в

болницата. Исках аз да го направя. Това беше мое задължение. Законно съм твой съпруг, независимо какво става в леглото ми. Искам да се грижа за теб, докато се уверя, че си оздравяла физически и психически.

Риа сподави риданието си и покри лицето си с ръце. Това, което той казваше, беше красиво, но мотивацията зад думите му беше погрешна. Щеше да ѝ харесва ужасно да я глези, но от любов, а не от чувство за отговорност.

— Не знам какво да правя.

— Ако останеш, обещавам, че няма да те докосна. Дори и с един-единствен приятелски жест.

Тя вдигна бавно глава и го погледна скептично.

— Точно така. С кого се подигравам? — попита се гласно Тейлър.

Риа се чувстваше нещастна, докато се колебаеше между това, което искаше, и това, което знаеше, че е най-добро за нея. Обичаше го твърде много, за да остане, и го обичаше твърде много, за да си отиде. След като я гледаше с такъв очевиден копнеж, как можеше да го напусне? Но и как можеше да не го направи, след като знаеше, че с всеки ден, в който оставаше, щеше само да направи напускането си по-трудно?

Не се самозалъгваше, че той я обича или щеше някога да се влюби в нея. Ако имаше такъв шанс, Тейлър щеше да ѝ се обади след Коледа. И тъй като живееха заедно, бе имал безброй възможности да признае любовта си — страстните моменти в леглото; тишината след тях; когато погледите им се срещаха през стаята и малката усмивчица беше единствената интимност, която споделяха.

Той твърдеше, че се възхищава от нея и я уважава; че я почита, задето носи неговото дете; че жадува за нея. Но не я обичаше. Това, че можеше до такава степен да пренебрегва любовта ѝ, я правеше не само безутешна, но и я ядосваше.

— Какво предлагаш? — попита го тя. — Да продължим да живеем заедно, да си правим сексуални услуги, докато ти стане удобно да се изнеса?

Гласът ѝ беше остър като меч, но Тейлър механично вдигна щита си.

— Не — отговори той също толкова рязко. — Предлагам компромис. Оставаш, но на съвсем платонична основа. Никакво спане заедно. И нищо друго.

— Опитяхме се. Не се получи.

— Този път ще направим така, че да се получи.

Риа започна да се колебае.

— Единият от нас ще трябва да спи на канапето.

— Аз ще спя там. Все пак се опитваме да запазим именно моята кариера. И аз настоявам.

— Ако остана, ще изисквам да спим поред на канапето.

— Виж какво — каза троснато той. — Позволи ми да се придържам към кавалерството и да предложа леглото на дамата, става ли?

— О, добре, става. Колко ще трае това... докато положиш клетва ли?

— Точно така. До средата на май.

— Шест седмици — казаха едновременно и двамата.

Риа се окопоти първа от изненадата.

— А какво ще стане, ако се окаже, че съм оздравяла, преди ти да си положил клетва?

— Ти кажи.

Тя вирна брадичка.

— Нищо няма да стане. Остават същите правила.

— Имаш честната ми дума — Тейлър я огледа похотливо от глава до пети и попита провлечено: — А аз имам ли твоята?

— Да — отвърна тя, като кипеше вътрешно.

— Добре тогава, договорихме се. Можем да се поздравим, че се отнесохме към това като възрастни, цивилизовани хора. Веднага щом задълженията ни един към друг са изпълнени, ще се разделим и всеки от нас ще следва собствения си път — той протегна ръка. — Съгласна?

Условията на сделката бяха гадни, но Риа пое ръката му.

---

[1] Рицар, спечелил Свещения граал заради чистотата и благородството си, син на Ланселот и Елейн. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Какво мислиш? — попита Риа съпруга си през рамо.

— Ти си гениална.

— Не можеш ли да бъдеш малко по-оригинален? Каза ми същото през нощта, когато се запознахме.

— Така ли?

— Нещо от тоя род. Каза, че съм хубава, интелигентна, имам добро чувство за хумор и собствено кожено палто.

— Дори и зъбите ти са здрави.

Риа се усмихна на това, че той си спомняше също толкова добре, колкото и тя, навигатора, който държеше, и го прибра в шкафа. Беше в офиса само от две седмици. Досега бе успяла да запази нещата подредени. Но за нещастие редът не бе най-важното. Преди време се беше надявала да има толкова работа, че да не е в състояние да поддържа нещата си на място.

Комплектът планове за къща, който току-що бе показала на Тейлър, беше първата ѝ поръчка. Беше поискала и получила тлъста сума. Парите щяха да забавят постоянното стопяване на банковата ѝ сметка. Разделението на семейния доход бе едно от нещата, които отстояваше твърдо. Тейлър ѝ беше предложил да ѝ помогне в прехода ѝ към собствена фирма, но тя бе отказала да приеме финансова помощ от него. И тъй като изтънелият им брак вървеше добре във всички останали отношения, той беше оставил темата.

След като изгаси лампата и заключи вратата на офиса, двамата слязоха и се качиха в корвета.

— Гладна ли си? — попита я Тейлър.

Беше я оставил в офиса ѝ няколко часа преди това и тя поработи здравата, докато той отиде до фитнес центъра да гори калории.

— Не, просто съм изморена. Готова съм веднага да си легна.

— Аха, и аз.

Те си размениха бързи погледи, след това извърнаха очи. Беше изминал месец след аборта; месец, след като Риа се бе съгласила да

живее с него в платонични отношения. Правеха усилия да не клатят лодката и проявяваха ентузиазъм само когато си разменяха любезности. Всеки един от тях беше станал идеалният съквартирант. Споделяха си готвенето и чистенето, идеи, шеги, програмата за телевизията, пастата за зъби. Деляха почти всичко. Освен леглото.

— Лош ден ли има? — попита Риа, като нарочно избягваше темите, които можеха да прераснат в обсъждане на секса или по-точно в липсата му. Двамата си разменяха четките за коса, но никога сексуални намеци. Всичко, свързано със секса, беше забранено. По тази именно причина той винаги беше в умовете им.

— Не по-лош от друг път. Блийкър хвърля кал по мен за това, че не съм присъствал редовно в общината. Само дето забрави да спомене, че миналата седмица бях болен от грип.

— Жалък губещ!

Тейлър се усмихна, но остави разговора да замре. До този момент Риа вече усещаше настроенята му и разбираше, че сега му се размишлява. И то върху нещо, което го тревожеше. Риа уважаваше това и не прекъсна мислите му с ненужно бърборене.

Когато стигнаха у дома, тя се извини и отиде в банята да се съблече. Напоследък Тейлър спеше в кабинета, на новото канапе, което беше купил. Риа му беше предложила да заеме канапето и да му отстъпи спалнята, но той бе толкова непреклонен, колкото тя за поддържането на финансовата си независимост.

Всяка нощ отиваше в спалнята сама. След като излезеше от банята, влизаше той. Тази нощ направиха същото, само че когато той излезе от банята, не й каза веднага лека нощ и не напусна стаята.

Вместо това, само по гащета, се приближи колебливо до леглото. Когато Риа го видя, устата й пресъхна. Непряката светлина хвърляше еротични отблясъци и светлосенки по тялото му. Често се беше чудили сам Господ не е посадил всяко косъмче по тялото на Тейлър. Защото разположението им беше свършено.

— Имаш ли нещо против да ме намажеш с това? — попита той и й протегна тубичка мехлем.

— Разбира се — отговори леко тя, без да разкрива желанието, което пулсираше в нея. Тейлър й подаде тубичката и седна на ръба на леглото с гръб към нея. — Къде?

— Имам ли избор? — Тейлър наруши правилото им срещу намеците и ѝ хвърли палав поглед през рамо.

— Да — отвърна тя със също толкова немирно намигане, — но си помисли, преди да кажеш. Това нещо съдържа ментол.

Тейлър трепна.

— В такъв случай по-добре да е дясното рамо.

Риа се засмя и изстиска малко крем с размер на монета на дланта си. После коленичи зад Тейлър и намаза мехлема на рамото му.

— Тук ли?

— Малко на... А, тук! Точно тук.

Тук, точно тук, Тейлър. Толкова си твърд, толкова ми е приятно да те пипам. Точно тук. Не спирай. Няма.

Когато Риа започна да изстиска още крем на дланта си, ръцете ѝ трепереха. Коленете ѝ бяха здраво допрени до стегнатите му задни части. Кожата му беше хлъзгава и опъната. Той я поддържаше загоряла, като работеше на двора всяка събота само по гащета. Тогава Риа копнееше да поглади с ръце силните му мускули, които неведнъж я държаха прикована за прозореца, за да хвърля погледи крадешком. Сега си го позволи. Наведе към него и разтвори бедра, така че те се притиснаха към двете страни на гърба му. Докато втриваше мехлема, връхчетата на гърдите ѝ докосваха гърба му и малко по малко набъбваха.

— Да не си разтегнал някой мускул?

Масажът, който трябваше да бъде успокоителен, очевидно имаше върху него обратен ефект. Дишането му стана неравно и мускулите му се напрягаха, а не се отпускаха.

— Сигурно така е станало. След гимнастиката ме болеше.

— Твърде много се пресилваше.

Нима? Наистина ли съм се пресилил? Не, не, не.

— Ами опитвах се да се изтоця в салона, за да не се върна вкъщи и да искам...

Риа отдръпна рязко ръцете си назад, сякаш кожата му я беше изгорила. Прехапа устни и ги задържа заедно с дъха си. После колебливо продължи да втрива мехлема.

— Тейлър?

Той се покашля.

— Хм?

— Можеш да отидеш при някоя друга.

Той извърна главата си.

— Какво?

Не беше осъзнавала колко трудни ще ѝ се сторят тези думи, докато не ги изрече:

— Не очаквам от теб да бъдеш верен.

— Откъде знаеш, че съм бил?

Въпросът му я слиса, зашемети я, сякаш я беше цапардосал в главата.

— Ами... не съм. Беше ли ми верен?

— Погледни ме и мисля, че веднага ще разбереш отговора — изръмжа той.

Риа потисна прилива на щастие в гърдите си и се опита да анализира положението от мъжка гледна точка.

— Бих разбрала, ако... нали разбираш... отидеш при друга жена.

— И да се изчукам с нея?

Риа наведе очи и кимна.

Той изруга тихо и каза:

— Не е лесно.

— Преди ти е било.

— Тогава не бях женен.

— И сега не си женен. Не и в този смисъл.

— Но това е нашата малка тайна, нали?

— Сигурна съм, че има много жени, които не грижа дали си женен или не.

— И аз съм сигурен, че има. Но мен ме е грижа.

— О, разбира се. Заради положението ти в общината.

Тейлър скочи от леглото и дръпна тубичката от ръката ѝ.

— Благодаря.

После излезе с тежки стъпки от стаята, без да погледне назад.

Пет минути по-късно Риа стоеше на отворената врата на кабинета. Тейлър лежеше по гръб на канапето. Беше легнал по диагонал, за да се побере. Главата почиваше на ръката му. Другата ръка лежеше на гърдите му. Когато видя Риа, един мускул на бузата му потрепна, но той самият не се помръдна.

— Мога ли да вляза?

— Защо?

— Да се извиня.

Той само сви рамене с безразличие. На Риа ѝ се наложи да прикрие усмивката си. Тейлър се цупеше. Боса, тя прекоси стаята и седна на ръба на матрака. Това беше най-доброто канапе, което можеше да се купи с пари, но все пак си оставаше канапе.

— Не исках да те разсърдя.

Все едно че беше срязала каишката на хрътка. Той се почувства на свобода.

— Не мога просто да изляза и да поканя първата срещната жена в леглото си, Риа. Не е толкова просто.

Опитът му показваше друго, но Риа счете, че сега не е удобен момент да изтъква това.

— Трудно е да обикаляш по заведенията и да си търсиш жени, когато си женен, когато си кандидат-кмет и всеки в града те познава по физиономия — каза Тейлър.

— Не си спомням да съм предлагала да обикаляш. Помислих си, че имаш някоя, при която можеш да отидеш. Някоя, която би разбрала нашата уговорка — Риа направи пауза за няколко удара на сърцето си и добави: — Като Лиза.

Той се изсмя презрително:

— Тя като че ли се докачи, когато се ожених. Не ми говори.

Риа преглътна мъчително.

— Ти си я виждал?

— От време на време се сблъскваме.

Защо не беше научила урока на Пандора и не беше пазила кутията на тази тема затворена? Оттам беше изскочила много грозна изненада, за да ѝ се подиграе. Очевидно на Тейлър му беше хрумвало да поднови връзката си с Лиза Бъртън. И Лиза беше тази, която не искаше.

— Е, както и да е, съжалявам, че повдигнах този въпрос — каза тихо Риа с наранено сърце. — Не знаех, че ще се разстроиш.

Две сини очи я приковаха на място.

— Повдигах този въпрос от месец насам и това никога не е пропускало да ме разстрои — дрезгавият му глас звучеше така, че я примамваше да го целуне. И изглеждаше такъв — върху нацупените му устни. — Причината, поради която не отидох при друга жена, беше, че не исках друга жена.

Риа сведе глава и затвори очи. Наложил си да не се наведе към него и не се наслади на вкуса на устните му. Той държеше на думата си; затова не биваше да си играе с това.

Когато видя, че Риа смята да се придържа към решението си, той ѝ пожела лека нощ и неучтиво посегна да изгаси лампата.

— Не, Тейлър, почакай. Тази вечер те мъчеше нещо друго, нали? — ако не можеше да споделя леглото му, можеше поне да бъде негова довереница. — Бях толкова погълната от плановете за къщата, че не забелязах лошото ти настроение. Искаш ли да поговориш за това с мен?

— Не. Искан ми се изобщо да не ми се налагаше да го споменавам — той се загледа за момент в тавана. Риа го изчака. Накрая Тейлър я погледна. — Ние, като двойка, сме поканени да присъстваме на официално откриване. Казах ми, че комитетът ни е избрал единодушно за почетни гости; че сме идеални за случая, защото сме млади и новобрачни.

— И какво ни е поканил да откриваме този комитет?

— Новото крило на Презвитерианската болница.

Всичко в Риа се сгърчи.

— О!

— Значи знаеш за какво ще служи новото крило?

— Гинекология. Бебета.

— Да, бебета. Пълни стаи с бебета. Новоизлюпени бащи, които се държат като глупаци и се хият като ненормални. Баби и дядовци, които правят снимки през прозореца.

— И майки, които кърмят — каза безизразно Риа, втренчена в празното пространство пред себе си.

Тейлър протегна ръка и я погали по врата. После ръката му се плъзна към деколтето на нощницата ѝ и покри гърдата ѝ.

— Съжалявам, Риа. Не исках да ти казвам за това, но се страхувах, че все отнякъде ще разбереш.

— Ще го направим, нали?

— Не.

— Какво им каза?

— Отговорих уклончиво. Казах им, че ще проверя твоята програма и ще се свържа отново с тях.

— Кога е откриването?

— Вдругиден. Комитетът не е предвидил достатъчно време, за да можем да откажем деликатно — каза той с горчив смях. — Но толкова по-зле за тях.

— Трябва да го направим, Тейлър. Дори и да не бяхме млади и новобрачни, ти си кандидат-кмет. Ние сме необходимият антураж, за да стане откриването официално.

Тейлър поклати непреклонно глава.

— Не ми се искаше да им отказвам направо, но отказвам да подлагам теб, да подлагам и двама ни на това, Риа.

— Те не знаят за детето, което загубихме. Аз не бях в тази болница. Ще им се стори странно, ако откажеш.

— Жалко. Аз съм обществен служител, но не и роб.

— Крилото беше рекламирано толкова много. Сигурна съм, че ще присъстват много представители на медиите. Трябва да бъдеш там. А като твоя съпруга, аз също трябва да бъда там с теб.

— Не, Риа.

Тя покри с длан ръката му, която все още почиваше върху гърдата ѝ.

— Да. Трябва да представляваш общината.

— Общината да върви на майната си.

— Не искаше да кажеш това, нали?

— Искам, ако това означава да изпълнявам задълженията си на онова проклето прерязване на лента.

— За мен ще бъде добра терапия. Нещо като да се качиш на кон, след като те е хвърлил.

— Сигурна ли си? — попита той, като я гледаше изпитателно.

Последва дълго мълчание, в което и двамата се наблюдаваха. Знаеха, че рано или късно щеше да им се наложи да признаят, че той все още гали гърдата ѝ, но всеки от тях като че ли нямаше нищо против да бъде късно.

Накрая Тейлър произнесе с нисък, тръпнещ глас:

— Струват ми се втвърдени.

— Така е.

— Видях опаковките в кошчето, Риа.

Беше ги оставила нарочно, за да ги види той. Това беше нейният начин да му каже, че всичко е наред и че оздравява, както трябва, без да му го съобщава направо.

— Всичко наред ли е?

— Да — отговори дрезгаво тя. — И точно навреме.

— Добре.

Ръката му продължи да мачка леко гърдата ѝ. Всеки от тях се превърна в ядрото на вселената за другия. Накрая Тейлър се надигна на лакът и целуна страстно гърдата ѝ. Когато се отдръпна назад, каза с пресипнал глас:

— По-добре е сега да вървиш да си лягаш, Риа. Лека нощ.

— Лека нощ.

Риа напусна стаята като сомнамбул.

Струваше ѝ се, че се облича за погребение. Искаше да изглежда възможно най-добре, но не можеше да разбере защо това има значение. Дори първата рокля, която избра, беше черна. След това размисли и реши да облече червена, но с нея си сложи и черна сламена шапка с широка периферия.

Тейлър се сепна, когато Риа влезе в дневната, където, вече готов, я чакаше.

— Изглеждаш фантастично.

— Благодаря. Не ти ли се струва твърде натруфено с шапката?

— Не, страхотна е. А знаеш каква склонност имам към тези перли.

Това просто се изплъзна от устата му — невинно напомняне за не толкова невинната им първа брачна нощ, когато Риа го беше посрещнала в леглото само с приканваща усмивка и перлите си.

За да прикрие полученото се неловко положение, тя се обърна и вдигна чантата си. Тейлър се зае да търси ключовете за колата. По време на пътуването през града направиха няколко опита да завържат разговор, но бяха твърде изнервени, за да мислят логично, и накрая се отказаха.

Когато пристигнаха в болницата, той протегна ръка и стисна нейната.

— Не е прекалено късно да се измъкнем. Можем да се обадим, че някой от нас е болен.

— Не ставай глупав — всъщност чувстваше неразположението направо в стомаха си.

— Мога да го направя сам.

Тя поклати глава и му се усмихна треперливо.

— Това е част от задълженията ми на съпруга на кандидат-кмета.

Да вървим.

Изглеждаха съвършена като от картинка двойка, докато ги придружаваха през мраморното фоайе на новия гинекологичен център. Риа беше половин фут по-ниска от съпруга си. Подхождаха си по външност. И двамата с тъмни коси. Единият с живи сини очи, а другият — с игриви зелени. Тейлър беше облечен в тъмносив костюм, но материята беше достатъчно лека и подходяща за сезона. Риа изглеждаше така, сякаш беше излязла от страниците на „Вог“. Двамата заслепяваха тълпата, която ги поздравяваше.

Този ден беше голям за фотографите, които ги караха да позират за снимки с управата на болницата и други изтъкнати личности. Делия Стар беше една от журналистките, които правеха репортажа. Само тя знаеше личната болка, която може би преживяваха семейство Макензи, и ги окуражи с вдигнат палец.

Тейлър беше официалният гост, но на Риа връчиха огромните златни ножици, с които да пререже преплетените розови и сини панделки. Когато го направи, всички я аплодираха.

— Ако ни позволите, госпожо Макензи, съветник Макензи, бихме искали да ви снимаме с първата жена, родила в новата сграда.

Риа и Тейлър се съгласиха благосклонно. Поведоха ги по коридора. Ръката на Тейлър обхвана лакътя на Риа.

— Страшно се гордея с теб. Всички те обожават. Ти си чудесна — наложи му се да се пъхне под периферията на шапката ѝ, за да шепне директно в ухото ѝ: — Зная, че за теб това е истинско мъчение.

— Не мога да плача — рече яростно тя, — но всичките тези работи с бебетата...

— Знам. Дръж се, скъпа. Още няколко снимки и ще те измъкна бързо оттук.

Удостоената с тази чест майка беше жена в началото на двадесетте си години, която бе родила първото си дете предишния ден. Беше се понагласила за фотографите и лежеше, облегната на възглавниците на болничното легло, и се усмихваше като за реклама. Изчерви се като рак, когато Тейлър се ръкува с нея, и изглеждаше

уплашена от изящността на Риа. Съпругът ѝ, също толкова млад, стоеше наблизко и се усмихваше гордо.

Докато фотографите привършат с работата си, младата майка вече се беше освободила от стеснителността си.

— Имате ли деца? — попита тя Риа.

— Не — Риа потърси пипнешком ръката на Тейлър. — Женени сме само от два месеца.

Тейлър не само я хвана за ръката, но и уви с другата талията ѝ за подкрепа.

— Но смятаме. Скоро.

— Препоръчвам ви го — каза младата жена и двамата със съпруга ѝ си размениха усмивки. — Страхотно е. Видяхте ли вече Дженифър?

— Дженифър ли? — попита със слаб глас Риа.

— Така нарекохме дъщеря си.

— А-а, не, ние... още не сме видели залата за новородени.

„И слава Богу“, помисли си Риа. Но точно в този момент един служител от болничния персонал си проправи път към тях.

— Това е следващата ни спирка. Моля, всички насам. Ще покажем на съветника и госпожа Макензи залата за новородени. Тя е последна дума на техниката. Искам да ви покажа и патологичното отделение. Стъпките, които са направени... — той продължи да бърбори от едната страна на Риа, докато Тейлър я поддържаше от другата.

— Извинете ни само за момент — каза Тейлър, спря процесията, дръпна съпругата си настрани и я поглед на изпитателно: — Позволи ми да поднеса нашите извинения.

— Не, не можеш — отвърна тя и го стисна силно за ръката. — Чувствам се чудесно.

— Бледа си като призрак.

— Флуоресцентната светлина не е много добра за цвета на кожата ми.

— Не се шегувай с мен, Риа. Искам да те измъкна оттук. Веднага.

— Не, моля те.

— Нещо не е наред ли? — попита болничният служител от дискретно разстояние.

— Не — отвърна Риа и се обърна към него с блестяща усмивка. — Тейлър само ме помоли да му напомня да изпрати букет на младата майка и Дженифър — после вдигна поглед към съпруга си в няма молба да се съгласи с лъжата ѝ.

Домакините въздъхнаха едновременно с облекчение.

— Колко е внимателен — промърмори един от тях.

— Това е една от причините, поради които се омъжих за него — каза Риа и хвана Тейлър под ръка. Тейлър покри студените ѝ лепкави пръсти със своите. Само той знаеше, че се е вкопчила в лакътя му, за да не падне, а не от привързаност.

Първо минаха през патологичното отделение, но там все още нямаше преждевременно родени деца. Когато се придвижиха към залата за нормално родени, Тейлър почувства как Риа го стисна още по-силно за лакътя. Той се опита да слуша информацията, която му поднасяше един от служителите за връзки с обществеността на болницата, но се беше съсредоточил толкова силно върху съпругата си, че не успя да запомни нито една от цифрите.

Зад големите стъкла сестрата вдигна едно плачещо бебе.

— Това е Дженифър. Нашето първо бебе — казаха им.

— Мога ли да я подържа?

Тихо изречената молба на Риа накара групата сановници да млъкнат. Даже и хората от пресата, които се държаха лошо и шумно като деца в църква, бяха като парализирани и онемели. Тейлър изглеждаше така, сякаш току-що е глътнал цяло яйце.

Един от фотографите се провикна:

— Ей, от това ще стане страхотна снимка — и няколко от свитата му се съгласиха с него.

Персоналът направи кратко съвещание, след което Риа беше въведена в залата. Тейлър се чувства като посетител на затворничка, отделен от любимата със стъклена стена. Виждаше Риа, но не можеше да я докосне, не можеше да успокои болката ѝ и това го караше да се чувства ужасно. Беше си предписала сама това мъчение като някаква терапия или самобичуване. И той не можеше да ѝ помогне да го изтърпи.

Тя се усмихна на сестрата, протегна ръце, пое гърчещото се плачещо бебе и седна на един стол-люлка. Държеше детето много по-внимателно от сестрата.

Фотоапаратите защракаха и забляскаха около него, но Тейлър не ги усещаше. Вниманието му бе насочено само към жена му, чиято красива лява ръка с неговия венчален пръстен придържаше главичката на детето.

— Жена ти е куражлия, Тейлър.

Тейлър разпозна гласа на Делия и кимна.

— Дяволски си права — каза гордо той.

Спомни си колко съблазнителна и все пак колко безстрашна бе Риа в деня, когато бе дошла в кабинета му, за да му каже, че носи неговото дете. Сега изглеждаше също толкова пленителна и овладяна, но Тейлър знаеше, че тя просто умира вътрешно. Никога не беше познавал жена, толкова енергична и в същото време толкова крехка.

Тя се втренчи в личицето на бебето. Тейлър разбра по устните ѝ, че му пее нещо. Бебето спря да плаче. Усмивката на Риа се превърна в тих смях на истинско удоволствие. Тейлър не го чуваше, но го усещаше дълбоко в себе си.

Риа отправи няколко реплики към сестрата, без да сваля очи от бебето. После разви розовата фланелена пелена и погледна шарените ръчички и краченца. Измери стъпалцето с палеца си. Прокара пръст по бузата на детето.

И преди да го подаде на сестрата, разгъна малкото юмруче и го целуна нежно по дланта.

Не заплака, докато не стигнаха дома си. Тейлър я откара направо там, макар и още да нямаше обяд. Риа се бе усмихвала за фотоапаратите и бе поздравявала персонала на болницата за новото крило. На тръгване се бе ръкувала с всички. Но по пътя към дома се държеше изправена като бастун на мястото до шофьора и не произнесе нито звук.

Влязоха през входната врата. Тя остави чантата си на масичката в антрето. Тейлър пусна ключовете си до нея. После протегна ръка и я притегли към себе си. Тя не се възпротиви.

— Моля те, прегърни ме.

— Не е нужно да ме молиш.

Едва тогава сълзите ѝ бликнаха.

Тейлър бутна шапката ѝ на пода, извади фибите и прокара пръсти през тежките кичури, докато се развиваха. После притегли главата ѝ под брадичката си и я прегърна силно. Ридания разтърсиха

тялото ѝ, и се придвижваха нагоре през гърдите и гърлото ѝ. Тя го сграбчи за реверите и напои предницата на ризата му с едри тежки сълзи.

Когато плачът и стихна, той я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята. Пусна я до леглото и я обърна с гръб към себе си. Свали ципа на роклята ѝ и я забута надолу, докато накрая Риа послушно излезе от нея и остана само по сатенен комбинезон с дантелена горна част.

Тейлър я обърна към себе си като малко дете, сложи ръце на раменете ѝ и я натисна да седне на ръба на леглото. После коленичи и свали обувките ѝ с високи токчета и ги остави на страна.

Остави я да седи така и съблече сакото, жилетката и ризата си. После събу обувките и чорапите си, легна на леглото само по панталони и притегли Риа към себе си.

Тя легна напърно и положи буза върху гърдите му. Тейлър уви ръце около нея, сякаш за да я защити, и опря брадичка до темето ѝ.

— Разкажи ми всичко.

— Беше красива — прошепна Риа.

— Никое новородено не е красиво.

Риа не се докачи, защото разбираше, че той само се шегува.

— Но тя беше.

— Беше удивително малка.

— Миниатюрна. Едва ли си видял пръстите на крачката ѝ, но бяха невероятно малки. А пръстите на ръчичките ѝ — почти прозрачни.

Тейлър вдигна ръката и към устните си и целуна opakото на пръстите ѝ.

— Как беше, когато я докосна?

— Кожата ѝ беше страшно нежна — Риа смръщи чело, за да си спомни по-добре. — Но на места беше суха и се лющеше. Попитах сестрата защо е така и тя ми отговори, че е нормално при новородените. Прекарват девет месеца във вода и затова кожата им е суха седмица и нещо след раждането и често се бели.

— Не знаех това. Какво още?

— Пулсът ѝ беше ускорен. Виждаше се на гърдичките и на нежното място на главичката ѝ. Тялото ѝ беше топло. Затова не ги

задушават с одеяла. Телцата им произвеждат много повече енергия от нашите.

Тейлър се съмняваше в това. В момента не вярваше, че нечие друго човешко тяло може да излъчва повече топлина от неговото. Мотивите му бяха почтени, но държането на Риа в прегръдките му имаше върху него дълбоко и неволно влияние.

Сатененият комбинезон в цвят екрю прилепваше по всяка гънка на тялото ѝ и очертаваше гърдите, талията и хълбоците ѝ. Закръглените ѝ гърди лежаха върху неговите и преливаха от дантелените чашки на комбинезона. Връхчетата им представляваха розово-кафеникави кръгчета, които в един момент той копнееше да погледне, а в другия се надяваше, че дори няма да зърне. Защото всеки път, когато го направеше, копнееше да ги погали и вкуси.

Веригите в ума му сякаш бяха полудели, докато се опитваше съзнателно да потисне надигащото се желание и да заличи това, което въображението проектираше в мозъка му. Под прилепналия комбинезон виждаше очертанятията на колана ѝ за жартиерите. Знаеше, че над чорапите бедрата ѝ са гладки и нежни. Те представляваха копринен коридор към сладкото тъмно тайнство на нейната женственост.

Риа явно усети възбудата му и застана нащрек. Опита се да се отдръпне, но той я притегли обратно към себе си.

— Трябва да се преоблека и да отида на работа — каза тя.

Ако го беше казала убедително, Тейлър сигурно щеше да я пусне, но слабото ѝ възражение бе показателно за нежеланието ѝ.

— В качеството си на кандидат-кмет постановявам да си вземем почивка до края на деня.

— И какво ще правим?

— Това.

— И какво точно е то? Възкресяване на бебето, което не се роди?

— Ако искаш да гледаш на това по този начин. Още не си престанала да тъгуваш.

Риа сложи ръка на сърцето му. Палецът ѝ погали несъзнателно зърното на гърдата му.

— Не съм ли нелепо егоцентрична, Тейлър? Всеки ден по целия свят хиляди жени помятат.

— И всяка се чувства точно така, както и ти, ако изобщо я е грижа за бебето ѝ.

— И ако я е грижа за мъжа, който го е създал — Риа вдигна глава и го погледна в лицето. — Повечето мъже на твоето място биха изпитали облекчение, след като загубих бебето си.

— За нищо на света, Риа.

— Сега вече не си обвързан.

— Някога не съм се чувствал обвързан. Аз също исках бебето.

Очите и отново се напълниха със сълзи. Тя прехапа долната си устна.

— Наистина ли?

— Много.

— Чудя се дали е било момче или мъничко момиченце като Дженифър.

— Недей.

— Дали сме изгубили примабалерина или олимпийски златен медалист, държавник, учен или художник?

— Недей, недей — той я обърна по гръб и се надвеси над нея. — Ако продължаваме да мислим за това, можем да полудеем — отпи от сълзите по бузите и устните ѝ. — И ще полудея, ако не те целуна.

Отначало целувката беше нежна. Устните му просто се допряха до нейните. Дишаха един срещу друг. След това устните му се разтвориха и завладяха нейните с властна, жадна целувка. Езикът му беше дързък и всепроникващ и правеше ненаситно любов с устата ѝ.

Риа прокара пръсти през косата му и изстена:

— Тейлър, Тейлър, целувай ме, докато престане да ме боли!

— Къде те боли?

— Навсякъде.

Той покри нашарените ѝ със следи от сълзи бузи, като се връщаше отново и отново към устните ѝ. Свали презрамките на комбинезона ѝ надолу и зарови лице в уханната кадифена мекота на падината между гърдите ѝ. Целуна ги, като притискаше силно устни в податливата плът и масажираше с език зърната, докато се превърнаха в твърди връхчета.

Той побутна мястото, където се съединяваха бедрата и през топлия сатен, който се допираше до кожата ѝ, сякаш я галеше. Повдигна украсения с волани край, зарови лице в податливия ѝ корем,

целуна леко, сякаш с дъх пъпа ѝ, а след това проникна агресивно в него с езика си.

— О, Тейлър, спри. Започвам да...

— Какво?

— Да се подмокрям.

— Добре.

— Че какво му е добрето да отидем толкова далеч и...

Тейлър пъкна ръка в бикините ѝ и между бедрата ѝ.

— И да се понесем.

Риа се поколеба. Той потърка прелъстително длан в нея. Копнеейки да се освободи от юздите на желанието, в които я бяха стегнали целувките му, тя се подчини на прошепнатите му нареждания.

И когато вълните на освобождението преминаха през нейната женственост, устните му бяха там, за да ги посрещнат, шепнейки мили думи.

Минути по-късно, с все още нажежено и тръпнещо тяло и неравно дишане, Риа усети как Тейлър се измъква от леглото. Тя отвори очи и изрече влюбено името му.

— Не отивам далеч — каза той, наведе се над нея и отмахна влажните кичури коса от раменете и гърдите ѝ. — Няма да се бавя.

Риа поклати глава, седна и се придвижи до ръба на леглото. После плъзна ръце около тънката му талия, опря буза на голия му корем, после го целуна. След това още веднъж, но по-страстно, като използваше езика си.

— Риа — прошепна дрезгаво той.

Тя разкопча сладно колана му.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Риа натисна силно крачната спирачка и отвори вратата на колата. Когато излезе, изпусна чантичката си и всичко се разпиля на земята. Мърморейки не твърде подходящи за дама думи, тя събра всичко в ръцете си и влезе забързано през задната врата.

Телефонът звънеше.

— Ало?

— Здравсти — каза Тейлър. — Чуваш ми се задъхана.

— Току-що влязох.

— Струва ми се, че вече трябваше да си при мен.

— И аз си мислех така, но ме задържаха — трябваше да бъде в офиса му петнадесет минути преди това. Сигурно вече се беше раздразил, но щеше да му мине, когато разбереше къде е била и защо е закъсняла. — Ще ми трябва само половин час да се преоблека.

— Това означава, че ще закъснеем, Риа.

Тя помисли малко и каза:

— Ти върви, аз ще дойда направо там.

— Ужасно не ми се иска, но може би ще трябва.

— Не могат да започнат без теб и ще побеснеят, ако закъснееш.

Ще те настигна в хотела.

— Преди вечерята ще има коктейл. Не съм сигурен в кой апартамент ще бъде.

— Това е вечер, в която по никакъв начин не мога да се изгубя. Не се тревожи. Ще те намеря.

— Ако имаш някакви проблеми...

— Няма да имам. А сега ми кажи довиждане. Не искам да те карам да закъсняваш.

— Окей, чао. А, Риа, какво те задържа? Работа ли?

— Ще ти кажа, когато дойда.

Тя затвори, преди Тейлър да успее да каже нещо повече. Тази вечер бе голямото събитие. Тейлър Макензи щеше да положи клетва за

кмет, след което щеше да се състои официален банкет в балната зала на един от най-големите хотели в града.

Риа се втурна в спалнята, като по пътя изуваше обувките и се изхлузваше от самото си. Обикновено прибрана до последната подробност, сега хвърляше дрехите по пътя си към банята. Водата беше гореща и ободряваща.

Но не можеше да се сравни с ликуването, което бълбукаше в нея. Този следобед беше ходила на преглед. Знаеше, че и без това ще ѝ се наложи да го съкрати максимално, за да успее да пристигне навреме за банкета, затова страшно се подразни, когато пристигна в болницата и разбра, че планиваните прегледи на доктора са отложени заради спешен случай същата сутрин. Риа прелисти „Нешънъл Джиографик“ два пъти и прочете за антилопите гну повече, отколкото искаше да знае, докато накрая я извикаха в кабинета.

Но това, което докторът ѝ каза, си струваше чакането и притеснението. Беше напълно здрава. Вече нямаше причина да не възобнови брачните си отношения.

Сега ръцете ѝ трепереха, докато слагаше обиците си. Тази вечер, когато се върнеха у дома, щеше да каже на Тейлър добрата новина. Главата ѝ се замая при мисълта за това, което неизбежно щеше да последва. От онзи следобед на „възкресението на бебето, което не се роди“ двамата съскаха като капки вода върху гореща плоча.

Именно по тази причина предпазливо избягваха да се докосват един друг. Тейлър не започна да спи с нея, както беше очаквала и тайничко се надяваше. От онази вечер насам си лягаше само на канапето в кабинета.

Опитваше се да проумее какво правеше любенето им от онзи следобед по-различно. Бе страстно, както винаги, но в него имаше и още нещо. Напрегнатост. Бяха навлезли в измерение на сексуалността, в което даването надминаваше получаването. И това ново чувство зад страстта им ги плашеше.

Стараеха се да поддържат лека и приятелска атмосфера помежду си, но под повърхността кипяха от потискан копнеж и неизказани чувства. Едва ли щяха да изкарат още дълго, без да се пропускат от напрежението. Но сега вече нямаше да им се налага. Риа беше сигурна, че щом веднъж подновят сексуалните си отношения, темата за развода щеше да бъде отложена завинаги.

Вечерта беше достатъчно прохладна, за да може Риа да облече роклята с пайети, която беше носила в навечерието на Коледа. Напръска се с парфюма, който Тейлър харесваше най-много, пхна пакет носни кърпички и червило в чантичката, грабна ключовете за колата си и излезе през задната врата.

Можеше да се закълне, че краката ѝ не докосват земята.

Повечето от присъстващите на коктейла се бяха преместили от апартамента в балната зала няколко етажа по-долу. Тейлър се извини и отиде да използва стаята за почивка. Когато излезе оттам, в апартамента беше останал само един човек — Лиза. Облечена във възбуждаща, елегантна черна рокля, която подчертаваше русата ѝ коса, тя му се усмихна от мокрия бюфет.

— Да ти напълня ли отново чашата?

— Не, благодаря, трябва да побързам да слеза долу.

— Можеш ли да ми отделиш една минутка, Тейлър? От седмици насам почти не сме си говорили.

— Стори ми се, че ти искаш да е така.

Тя разбърка питието си с пръст, после го облиза.

— Можеш ли да ме обвиняваш, задето се разстроих, когато се ожени зад гърба ми за оная Лавендър?

Тейлър сви раздражено устни.

— Името ѝ е Риа. И „обвинение“ е твърде силна дума. По-точно би било да се каже „изненада“. Изненадан съм, че женитбата ми те е разстроила. Винаги сме били свободни да се срещаме с друга хора.

— Да се срещаме, но не и да се женим.

Тейлър беше достатъчно добър политик, за да разпознае задънената улица, която щеше да завърши със сблъсък, и инстинктивно знаеше кога да се оттегли.

— Извини ме — и се отправи към вратата.

— Съжалявам, Тейлър — Лиза го хвана за ръката, когато мина покрай нея. — Мислех, че имахме уговорка.

— Така беше. Уговорката беше, че нямаме никаква уговорка.

Тя го погледна през спуснатите си клепки.

— Осъзнах колко много означаваш за мен едва когато те загубих. Липсваше ми.

— Така ли?

Тя остави чашата си, притисна се до него и уви ръце около врата му. Тейлър усети дръзките ѝ, неограничавани от сутиен гърди.

— Много. И знам, че и аз съм ти липсвала.

— Откъде знаеш?

Усмивката ѝ беше самодоволна като на читател, който се е досетил за края на роман на Агата Кристи, след като е прехвърлил една глава.

— Това, което ти и жена ти правите в леглото, не може да е похубаво от това, което правехме ние.

— Различно е — отговори дипломатично той.

Лиза го притегли към леко разтворените си бедра и го почувства как се втвърдява през панталона на смокинга му.

— Задръж си жената, Тейлър — прошепна тя. — Имах съпруг и открих, че бракът не е за мен. Не обичам да бъда ограничавана. Но пък те харесвам. Много — Лиза се отърка в него като възбудена котка. — И двамата сме дискретни. Не виждам причина да не продължим, както преди. Преди да сгазиш лука и да заплодиш Риа Лавендър.

Очите му станаха студени и той каза рязко:

— Риа не е бременна.

Лиза се усмихна злобно:

— Сега не. Но е била. Затова се ожени за нея, нали? Кога се случи това, в навечерието на Коледа, след партито у Греъмови? — тя присви очи. — Мога да си представя сценария. Бил си ми сърдит, задето заминах на ски без теб. На партито си срещнал една сравнително привлекателна жена. Тя не е имала скрупули срещу връзка за една нощ. И сте си легнали заедно. Е, ами аз ти прощавам, скъпи. Ти си мъж. Знам по-добре от всеки друг колко си мъжествен. Пък и — добави палаво тя — по същото време аз се боричках с инструктора по ски — нацупи устни и цъкна с език. — Измъкнах се от онази буйна връзка напълно невредима. Не е ли срамота, че ти беше впримчен? Горкичкият ми той, постъпи с чест и се ожени за момичето. За нищо.

Тейлър не беше толкова глупав, че да захапе въдицата на Лиза. Нямахше да признае нищо. Нито пък щеше да спори с нея само за да уточнява подробности в биографията си. Но странно, от гадните ѝ

обобщения му просветна. Нима така се чувстваше Риа? Нима все още се смяташе единствено за отдушник на похотта му?

Боже Господи, до този момент никога не беше поглеждал положението от нейна гледна точка. Трябваше да изясни нещата. Скоро. Не биваше да ѝ позволява все така да се мисли просто за удобна партньорка в леглото.

Но първо трябваше да се оправи с Лиза. Той се престори на отегчен.

— Не знаеш какво говориш, Лиза.

Тя отметна глава назад и се разсмя:

— О, знам, наистина. Делия Стар обича да си попийва, Тейлър. Не забравяй това следващия път, когато смяташ да ѝ даваш интервю. След няколко уискита езикът ѝ се развързва като макара и издрънква всичко.

— И какво възнамеряваш да правиш с тази информация? Да ме шантажираш? Каква е цената на мълчанието ти, сексуални услуги ли? Трябва ли да се правя на жиголо, за да държиш езика си зад зъбите?

— Никога не бих паднала до такава низост — тя плъзна ръце под сакото му и подръпна с пръсти зърната на гърдите му. — Но хората се интересуват от новия си кмет и неговата съпруга. Мога в разговор да изпусна нещо, без да искам.

— Мръсница.

Лиза трепна, но бързо се окопити и се усмихна лениво.

— Прав си. Но имам много пари. Движа се в нужните обществени и политически кръгове. Не можеш да си позволиш да ме направиш нещастна — тя се протегна и го целуна нежно. — Какъв е проблемът ти, Тейлър? Не те моля да изоставиш жена си. Нямам нищо против нея, стига да не пречи на отношенията ни. Съпруга — брюнетка и любовница — блондинка. Какво повече може да желае един мъж?

Тя изрече въпроса като дихание срещу устните му, надигна се на пръсти и се изви като дъга срещу него. Тейлър я сграбчи за талията, за да запази равновесие. Отворената и уста се задвижи сладострастно срещу неговата. Езикът ѝ се шмугваше ловко между и около устните му.

Шумно поемане на дъх накара Тейлър да извърне рязко глава. Риа беше застанала на вратата. Представляваше бляскава, ослепителна

гледка в роклята си на пайети. Лъскавите ѝ черни коси блестяха също толкова ярко, колкото и роклята, а очите ѝ отразяваха светлината.

Но бяха ледени.

Тейлър бутна Лиза настрани.

— Риа...

— Добър вечер, госпожо Макензи — каза Лиза, като се смееше.

— Добър вечер — отвърна хладно Риа. После премести поглед към съпруга си. — Долу ми казаха, че мога да те намеря тук.

— Риа, не е това, което изглежда.

— Колко изтъркано, Тейлър — рече тя. — Надявам се да си поубедителен, когато произнасяш речта си — после се завъртя и излезе от стаята.

Тейлър изблъска Лиза и се спусна след жена си. Когато я настигна, тя вече беше изминала половината коридор.

— Риа, почакай за минутка.

— Нямаме минутка на разположение. Ще закъснеем за банкета.

— Ти ще останеш?

— Такава ни беше уговорката, нали? — попита сковано тя. — Че ще остана с теб, докато положиш клетвата. Ще седя до теб начело на масата, ще се усмихвам и ще се преструвам, че не съм те хванала токущо да се лигавиш с твоята курва.

Тя натисна сърдито бутона на асансьора. Вратите незабавно се отвориха и Риа влезе вътре. Тейлър я последва, но тя не му даде време да говори.

— Нямаш търпение, нали? Когато каза, че всеки от нас ще следва собствения си път, аз разбрах, че то ще бъде след тази вечер. Очевидно съм сбъркала.

— Отказваш да изслушаш обясненията ми, така ли — попита Тейлър, докато се спускаха надолу.

Риа му се усмихна невинно.

— Върви направо по дяволите.

— Едва ли — отвърна той с половин уста.

Вратите на асансьора вече се отваряха. Когато слязоха, бяха заобиколени от тълпа хора, всеки от които искаше да се ръкува с най-изтъкнатата двойка на вечерта.

Веднага щом ги настаниха начело на масата, банкетът започна. Риа не можеше да погълне и хапка. Гадеше ѝ се. Главата ѝ пулсираше

от болка. Очите ѝ очевидно бяха твърдо решени да се пълнят със сълзи, макар да им налагаше обратното.

Не можеше да се съсредоточи върху нищо. В ума си виждаше само Тейлър, който държеше Лиза в прегръдките си и я целуваше. Искаше ѝ се да запищи, да хвърли нещо, но се държеше безупречно, точно както се очакваше от първата дама на града.

Помисли си дали да не се извини с внезапно неразположение, но не искаше да достави на Лиза удоволствието да види, че я е сломила. Нито пък на Тейлър щеше да му се размине толкова леко. Ако Риа седя през целия банкет с безбройните му посредствени ястия и се чувстваше неудобно, за него сигурно бе истински ад. Какво яко притискане между съпругата и любовницата, когато беше в центъра на вниманието! Има един израз — „горещ стол“. Риа се надяваше съпругът ѝ да се пържи на него.

Накрая вечерята свърши. Келнерите почистиха масата. Хората от публиката обърнаха столовете си така, че да са с лице към подиума, където водещият разказваше безцветни като усмивката на Риа вицове.

След загряването на водещия различни сановници държаха кратки речи. Всичките водеха към представянето на изтъкнатия нов кмет — Тейлър Макензи.

— А сега — пропя водещият — ще помоля Тейлър Макензи и неговата красива съпруга Риа да дойдат при мен на подиума за полагаването на клетвата.

Риа беше слисана. Не знаеше, че ще я извикат да стои с него. Тейлър я хвана за лакътя и ѝ помогна да се изправи. Публиката ги аплодираше, докато се отправяха покрай редицата столове до централната маса към подиума.

По-късно не знаеше как е преживяла няколкото минути, в които Тейлър полагаше клетвата си за встъпване в служба. Гласът му беше ясен и отчетлив. Риа си го спомняше изпълнен с хумор, с ярост, със страст. Проникваше в цялата ѝ същност като силен наркотик. Прилъгваше я, че това е човек на честта; човек, на когото може да се има доверие. Мъж, който може да бъде верен на жена си. Но не беше толкова глупава.

След като положи клетвата, той се усмихна на аплодиращата го публика, обърна се и се усмихна на Риа. После обхвана лицето ѝ между дланите си, наведе се и бързо я целуна. Оваците станаха още

по-силни и накараха кристалните цилиндри на полилеите горе да затреперят. Когато Тейлър я пусна, водещият я придружи до стола ѝ и съпругът ѝ взе микрофона. Речта му беше сладкодумна и забавна. Увереният му глас звънеше с ентузиазъм и оптимизъм, които бяха заразителни. Когато свърши, публиката се изправи на крака като един. Риа стана неохотно заедно с останалите, за да ръкопляска на измамния си съпруг.

Сега въпросът бе само да оцелее през още една серия снимки и ръкуване, преди да си тръгнат. Зачакаха заедно в гаража, докато пиколото им докара колите. Нейната пристигна първа. Риа се качи и потегли, като го остави да чака нетърпеливо своята.

Беше твърде разстроена, за да кара. Постоянно забравяше най-основни неща от шофирането и пренебрегваше уличното движение. Искаше да отиде в своята къща, но се сети, че няма ключ. Трябваше да отиде първо до къщата на Тейлър. Когато стигна там, Риа остави колата си със запален мотор, изтича нагоре по стъпалата и отключи входната врата. След кратко лудо ровене успя да намери другия си комплект ключове. Вече излизаше през входната врата, когато Тейлър се появи и се изпречи пред нея.

— Махни се от пътя ми, Тейлър.

— Няма.

— Не искам да слушам това, което имаш да ми кажеш, и знам, че ти не искаш да чуеш това, което аз имам да ти кажа, затова, моля те, нека направим нещата колкото се може по-лесни един за друг.

— Какво е това, което знаеш, че не искам да чуя?

Тя го погледна гневно.

— Какво жалко, двулично и лицемерно копеле си.

— Защо мислиш така?

Слисана, Риа отстъпи крачка назад.

— Може би в твоя морален кодекс няма нищо, ако съпругът целува, когато му падне, предишната, която е топила леглото му, но е против моите разбирания.

— Не съм целувал Лиза.

— Значи съм сънувала дяволски реалистичен сън.

Риа се опита да го избута настрана, но той не се помръдна. Вместо това си размениха ролите и Тейлър я избута толкова, че да може да затвори входната врата. Риа го погледна с ненавист.

— Държиш се детински, Тейлър. Няма да остана тук и минута повече. Защо просто не престанеш да се правиш на грубиян и не ме оставиш да си отида?

— Не и преди да узнаеш фактите.

— Аз бях свидетел на фактите! — изкрещя тя. — Или се целувахте горещо, или единият от вас правеше... дишане уста в уста на другия. Но в този случай защо ѝ беше да ти разтвива сърцето? — споменът за ръцете на Лиза, които пълзяха по гърдите под сакото му, я накара да побеснее. — Как можа! Имаше късмет, че именно аз влязох. Господи, всеки можеше да ви види! И всичко, което си постигнал досега, щеше да бъде съсипано. Нима тази целувка си струваше жертвата? За какво си мислеше?

— За теб.

Тя го погледна невярващо. Жестоките му шеги я ядосаха толкова, че от очите ѝ бликнаха сълзи.

— По дяволите, престани да си играеш с мен! Не го заслужавам!

— Заслужаваш да те обърна по корем на коляното си и да те напляскам, задето си вадиш погрешни заключения.

— Какво? Хванат си на местопрестъплението с бившата си любовница. Но всъщност — засмя се невесело тя — Лиза не е бивша, нали? Не се ли е вършило всичко зад гърба на мен, наивната, от самото начало? Или си възобновил връзката си от скоро време? След аборт ми, когато ти бях непотребна?

Един мускул на бузата му потрепна.

— По-добре млъкни, преди да кажеш нещо грозно, за което после ще съжаляваш.

— Колкото и грозно нещо да кажа, не бих могла да съжалявам. Дори не мога да се сетя за достатъчно грозни неща, които да ти кажа — тя се обърна с гръб към него, като ѝ се искаше роклята ѝ да не е толкова дълбоко изрязана. Чувстваше се изложена, уязвима. — Бях глупачка първо, когато дойдох при теб. И след това, когато ти позволих да ме уговориш да остана! — после се обърна рязко към него. — Това е, нали? Съпругата ти осигурява благонадеждност. Предпазва те от критики. А бебето щеше да бъде допълнително преимущество. Вероятно си се смятал за късметлия онзи ден, когато дойдох в кабинета ти и ти казах, че съм бременна. Видял си и начин хем вълкът да е сит, хем агнето да е цяло, нали? Аз се явявам като щит, който те

предпазва, докато ти продължаваш с малките си евтини любовници. Е, вече няма да е така, Тейлър. Останах с теб от чувство на задължение и отговорност, но стига толкова. Приключих с теб. Край. Играта свърши.

Гърдите ѝ се надигаха и спускаха рязко от възмущение. Зелените ѝ очи проблясваха като смарагди. Юмруците ѝ бяха свити. Всяко косъмче от косата ѝ беше наежено от справедливо възмущение. Трепереше като струна на пиано.

При обикновени обстоятелства той трябваше да подвие опашка и да се измъкне да ближе раните, които езикът ѝ камшик му бе нанесъл. Вместо това Тейлър попита спокойно:

— Свърши ли?

— Току-що казах „край“.

— Имах предвид гневното ти избухване, а не нашата връзка.

— Отговорът и на двете е да.

— Добре. А сега млъкни и ме слушай — посочи към нея с показалец. — Около половината от това, което каза, са глупости — Риа отвори уста да възрази, но очите му я стрелнаха недвусмислено с предупреждение да мълчи. — Всичко това, което каза, че си останала тук от чувство за задължение и отговорност, са врели-некипели. Остана, защото искаше. Помолих те да останеш, защото го исках. Затова нека не се заблуждаваме с мисълта, че някой от нас е имал алтруистични мотиви.

— Добре, значи и двамата сме сбъркали с този ексцентричен брак. Но аз поне ти бях вярна.

— Аз също!

— Но не съм ходила да се хвърлям в обятията на тоя и она.

— Нито пък аз. Тази вечер за пръв път имах разговор насаме с Лиза от доста преди навечерието на Коледа.

— Е, със сигурност поне си наваксахте за загубеното време — каза Риа и отново му обърна гръб.

Този път той се приближи зад нея, сграбчи я ръката и я обърна с лице към себе си.

— Дори не съм я целунал — процеди той през зъби. — Тя ме целуна.

— И каква е разликата?

— Дяволски голяма.

— Беше я прегърнал.

— Тя ме накара да загубя равновесие половин секунда преди ти да влезеш.

— И очакваш да повярвам?

— Това е истината.

— И, предполагам, имаш съвършено добро обяснение защо ръцете ѝ бяха под сакото ти.

— Да. Галеше ме. Но не моите ръце бяха в нейната рокля, за да я галят.

— Все още.

Той изруга яростно.

— Лиза остана, след като всички други бяха излезли. Тя се нахвърли върху мен, Риа, а не обратното.

— Добре че не ви хванах в леглото. Тогава сигурно щеше да се опиташ да ме убедиш, че те е изнасилвала.

— Ауу — изръмжа той и вдигна юмруци към тавана.

— Ако си толкова невинен, защо остана с нея? — попита Риа. — Защо просто не излезе от стаята?

— Заради това, което казваше.

— Мръсни приказки? Не знаех, че си падаш по тях.

Тейлър ѝ хвърли презрителен поглед, който трябваше да я превърне в локви от ектоплазма.

— Очевидно е хванала Делия Стар пияна. Лиза знаеше за бебето и аборта.

И ѝ предаде разговора им дума по дума. Риа скръсти ръце на корема си. Струваше ѝ се истинско богохулство, задето Лиза знае за детето, което беше изгубила.

— Значи я изслуша, за да спасиш кожата си?

— И твоята.

Риа се засмя.

— Предполагам, че си се възбудил само за да бъдеш убедителен.

На лицето му се изписа вина.

— Откъде знаеш, че бях възбуден?

— Ами виждаше се, Тейлър — каза тя, като посочи към очите си. — Когато се обърна към мен, беше определено... — поколеба се, после набра пара и изкрещя: — „Възбуден“!

Той направи две заплашителни стъпки, сграбчи ръката ѝ и я плъзна под корема си.

— Да, бих възбуден.

— Престани!

— И все още съм. Знаеш ли защо?

— Не!

— Не заради Лиза. Заради теб. Тя говореше за теб, за моята съпруга — брюнетка. Казваше, че това, което правим и леглото, сигурно е хубаво — в същото време не пускаше ръката ѝ, а я държеше, притисната към долната част на тялото си. — След като го каза, само за това можех да мисля — за нас в леглото.

— Не ти вярвам!

Тейлър зарови пръстите на свободната си ръка в косата ѝ и издърпа главата ѝ назад. Дъхът му се удряше в лицето ѝ, горещ и ускорен.

— О, да, вярваш ми! Полудях по теб още от първия път, когато те видях. Онази твоя клечка за зъби направо ме съкруши. Никога не бях усещал такова силно желание. Все още го има, Риа — по-силно от всякога, и ти то знаеш дяволски добре. В собствената си къща не бях в състояние да ям и спя от желание и от усилие да го крия, за да не се изплашиш и избягаш. Мятах се по цяла нощ на онова проклето канапе и си мислех за теб в леглото ми, исках да бъда там, с теб; до теб; в теб. Исках да вляза толкова дълбоко в теб, че ми се струваше, че ще полудея — той и целуна грубо и сърдито, като я принуди да разтвори устните си. — Знаеш, че съм бил верен на този брак, Риа. По дяволите, знаеш, че е така! А сега ме целуни!

Очевидно гневът им действаше като дразнител. Той често се явяваше искрата, която подпалваше късите им фитили. Риа омекна. Шията ѝ се отпусна назад, за да може езикът му да проникне по-лесно между устните ѝ и да погали устата ѝ.

Тя сграбчи черните сатенени ревери на сакото му и се изви на дъга. Тейлър наведе глава и започна да я целува по шията и надолу към дълбокото „V“ на деколтето ѝ.

— Искам те. О, Господи, колко те искам!

— Днес причината... поради която закъснях... имах уговорен преглед с доктора — Тейлър вдигна рязко глава. Очите му блестяха като сини огънчета. Риа добави дрезгаво: — Отнеси ме в леглото.

Той не пропусна нито секунда, а я понесе през тъмната къща към спалнята. Един тънък лъч светлина падаше от тавана на леглото и образуваше оазис от чувственост сред обкръжаващата го тъмнина.

Съблякоха се един друг. Дългите целувки ги забавиха, но накрая се изправиха един срещу друг съвсем голи. Ръцете му се плъзнаха по нея, леко и умело. Тя се наведе, ухапа нежно месестата част на гърдите му и придвижи галеща ръка надолу от кръста му.

Не си направиха труда да свалят покривката на леглото. Легнаха направо върху норките. Той разтвори бедрата ѝ и я погали. Там вече беше влажно, но пръстите му продължиха да потъват в нея, докато стана хлъзгаво и Риа не можеше да произнесе и дума от възбуда.

Проникна в нея с един гладък тласък и дълго остана да лежи неподвижен, като се наслаждаваше на плътно обгръщащата ѝ го женственост.

— Заболя ли те?

— Не.

Той зарови лице в шията ѝ.

— През последните седмици, още от онази сутрин в болницата, умирах от желание да бъда така в теб.

— Зная. Аз също. Нямах търпение да ти кажа, че можем отново да правим любов.

Тейлър я целуна по устните. След това по гърдите. Започна да се движи. По-бързо.

Минути по-късно, докато лежеше изтощен до нея, той каза:

— Риа, между мен и Лиза няма нищо. Нищо.

— Знам.

— Знаеш ли? Защо тогава ме измъчи така?

Тя потърка бузата си в неговата.

— Когато ви видях прегърнати, ми се стори, че ще умра. Всъщност не вярвах, че си изневерил на брачните си клетви, но исках да бъда сигурна.

— Не ми ли предложи ти самата преди две седмици да си намеря любовница?

— Да, но всъщност го нямах предвид — рече разкаяно Риа. — Когато те видях с Лиза, бях наранена, бясна, луда от ревност.

— Ревнувала си?

— Ами ти как щеше да се чувстваш, ако ме беше хванал с Гай?

— Луд от ревност. Бесен. Готов да убивам. Чувствам се така всеки път, когато си помисля, че те е докосвал.

— Но той никога не го е правил.

Той я погледна объркано:

— Какво?

— Гай не можеше да бъде баща на детето ми дори и да не си беше направил вазектомия — тя сложи ръка на бузата му. — Никога не съм спала с него, Тейлър.

Той произнесе тихо ругатня или може би молитва. После я целуна с такава нежност, че ѝ се доплака от любов. Вгледа се в очите ѝ и я погали по бузата.

— Ти си най-очарователната жена, която някога съм срещал. Женствена и все пак силна. Властна, но тактична. Истинска дама, но секси. Вбесяваща и изящна. В състояние си да ме ядосаш и възбудиш повече от всяка друга жена, която някога съм познавал.

Риа се засмя:

— Благодаря ти.

Той прокара върха на пръста си в кръг около втвърденото ѝ зърно.

— Не беше ли прекалено бързо?

Риа сведе очи.

— Не се оплаквам.

— Съжалявам. Просто от толкова време те желая, че не можах да се сдържа.

— Прощавам ти — прошепна тя и го притегли към себе си. — Стига да не преставаш да опитваш, докато се получи както трябва.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин той я откара в офиса ѝ и я последва вътре. Веднага щом вратата се затвори зад тях, взе Риа в обятията си и я прегърна.

— Вкусът ти е много по-добър от шунка с яйца. Мисля, че отсега нататък всяка сутрин ще закузвам с теб.

Коленете ѝ омекнаха — точно както предишната нощ, когато ги беше целунал по свивките.

— Благодаря, че ме докара.

— Удоволствието беше мое — той прокара ръце по задните ѝ части.

— В колко часа ще дойдеш да ме вземеш?

— В около пет и половина.

— Ще бъда готова.

— Хм, аз също.

Двоякото значение беше напълно ясно. За да го подчертае, той я целуна с чувствено усърдие. Когато се обърна да си ходи, случайно зърна лицето ѝ.

— Риа, плачеш ли?

— Да плача ли? Разбира се, че не. Не ставай глупав.

— Стори ми се, че очите ти са насълзени.

— От слънчевата светлина. Кара очите ми да се насълзят.

Тя отиде до прозореца и нагласи щорите така, че светлината да не пада директно.

Тейлър я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? Сега, като си помисля, тази сутрин беше необичайно мълчалива.

— Ти не ми даде много възможности да говоря. Откакто се събудихме, само се целувахме.

Тейлър ѝ се усмихна с опустошителен сексапил.

— Не мога да се сетя за по-добър начин за прекарване на сутринта — след това я погали прелъстително по устните с палец. Риа

извърна глава и ръката му увисна във въздуха. — Добре, нека чуем.

Нещо в начина, по който пъхна палци в джобчетата на жилетката си и зае арогантна поза, я ядоса. Дразнеше се, задето тя не се свиваше на кълбо и не мъркаше всеки път, когато я погалеше. За какво я смяташе — за дресирана котка?

— Не използвай този снизходителен тон към мен, Тейлър.

— Честно, не знам какъв тон да използвам към теб. Току-що прекарахме страхотна нощ заедно. Би трябвало да влезе в анализите на еротиката, ако изобщо има такива. Тази сутрин се чувствах така, сякаш мога да прескоча с овчарски скок връх Еверест, а ти си жизнерадостна горе-долу колкото гробар. Какво ти става? Нима нищо не може да те направи щастлива, да те накара да се чувстваш добре?

— Да, когато сме заедно в леглото, се чувствам страхотно.

— Какъв е проблемът тогава?

— Не можем да прекараме живота си в леглото, Тейлър.

— Не бих имал нищо против — той се усмихна развратно и сините му очи проблеснаха, но усети раздражението ѝ и веднага стана сериозен: — Съжалявам. Нямах намерение да се шегувам.

— О, да, имаше. И с право. Този брак е една голяма шега.

— Тогава защо не се усмихваш?

— Защо не ми се обади? — попита внезапно тя.

— А? Кога? Да ти се обадя ли? За какво говориш?

— След навечерието на Коледа.

— Навечерието на Коледа ли? — повтори като ехо той, напълно шашнат.

— Да, навечерието на Коледа. Спомняш ли си?

— Да, спомням си. Беше страхотно.

— Страхотен секс.

— Недей да говориш така. Всичко беше страхотно. Доста искри прехвърчаха помежду ни, преди изобщо да сме легнали на това канапе.

— Защо тогава не ми се обади след това?

Той се обърна и се загледа през прозореца. Риа се почувства като смазана. Беше го ударила по болното място. Той не искаше да говори за това и щеше да бъде по-добре, ако беше оставила тази тема на мира. Но не можеше. Трябваше да се връща към нея и да я побутва като развален зъб. Трябваше да знае.

— Забрави за това веднага щом свърши?

Тейлър се обърна към нея.

— Не. За Бога, не! Мислех си за това. Мислех си за теб. Ти бе всичко, за което си мислех в продължение на седмици.

Риа изпита огромно облекчение и се отпусна на облегалката на канапето. После каза тихо:

— Доколкото знам, телефонът ми не беше развален.

Едното ъгълче на устните му се подви в усмивка.

— Исках да ти се обадя, Риа. Разбира се, че исках, но не можех да събера смелост.

— Защо?

— Първо, беше ми неудобно — устните ѝ се разтвориха от изненада. — Да, беше ми неудобно.

— Но ти ми каза, че и преди си имал връзки за по една нощ.

Той прокара пръсти през косата си.

— Да, имал съм. Но преди доста време. Сега подбирам много повече, отколкото преди петнадесет години — очите му отново проблеснаха към нея. — Имал съм незначителни, краткотрайни връзки, но до навечерието на Коледа никога не съм се чувствал така тотално пометен. Това, което се случи между нас, беше толкова... химическо, че дори не можех да му сложа име. Бях дяволски изплашен. Не исках да ти се извинявам за това и не можех да ти кажа какво мисля, защото сам не знаех и затова ми изглеждаше по-добре просто да не му обръщам внимание.

— Разбирам.

— Не, не мисля, че разбираш — Тейлър седна на другата облегалка. — Според първите ми впечатления ти беше страхотна. Говореше уверено. Беше забавна. Изглеждаше така, сякаш всичко в живота ти си е на мястото. Че нищо не е извън синхрона. Радваше се на феноменален успех в кариерата си. Имаше Гай, макар че по онова време не знаех какво мекотело е моята конкуренция. Представях си, че мъжът, с когото се срещаш, е с лицето на Мел Гибсън, с тялото на Брус Дженър и с интелекта на Сам Шепърд — Риа се засмя. — Сега е смешно, но тогава не беше — каза искрено той. — В живота ти не изглеждаше да има и една празнина, която да мога да запълня. Ти не излъчваше никакви сигнали за помощ. Изглеждаше като напълно уверена дама. Предполагам, че съм се страхувал да не бъда отблъснат, ако ти се обадя.

Риа смля всичко казано, но то все още не висеше правилно, подобно на завеса с една липсваща кукичка.

— Ти се ядоса, когато за пръв път ти казах за бебето, Тейлър. Защо?

— Защото трябваше да се случи това, за да ни събере отново. Когато се обади на секретарката ми и я помоли да те запише за среща, направо не можех да повярвам на късмета си. Бях се наточил да те поканя на вечеря. Но ти беше стриктно делова и подходяща за приближаване долу-горе колкото таралеж.

— Това беше защитна реакция.

— Тогава не го знаех — той се изправи и се приближи до нея, обхвана лицето ѝ с ръце и попита: — Защо не ме помоли да остана на Коледа сутринта, Риа?

— По същата причина, заради която ти не ми се обади — каза с пресипнал глас тя. — Притеснявах се, всъщност дори се срамувах от себе си. Никога не съм имала връзки за по една нощ. Знаех, че се срещаш редовно с друга жена. И спомни си, когато се събудих, те видях да се отправяш към вратата на пръсти. Помислих си, че си получил, каквото си търсел, и се измъкваш, за да си спестиш сцената.

Той се наведе към нея и я целуна нежно.

— Не, Риа. Ако ме беше поканила да остана за закуска, никога нямаше да си отида.

Тя вдигна объркан поглед към него:

— Наистина ли?

Тейлър кимна.

— Изглежда, загубили сме много ценно време в предпазливост, нали? — той изправи рамене и погледна часовника си. — Като говорим за време, след петнадесет минути имаме заседание на общинския съвет за обсъждане на бюджета.

— Тогава по-добре побързай — Риа го изпрати до вратата. — Това е първият ти работен ден на тази служба. Не бива да закъсняваш.

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

Тя посочи вратата.

— Върви!

Тейлър я целуна бързо, преди да излезе. Риа затвори вратата след него и притисна чело до студеното дърво. По бузата ѝ се отърколи една сълза.

— По дяволите! — тя я избърса ядосано. — Какво ми става?

После навиги демонстративно ръкавите на ризата си и се зае с работата. Но скоро откри, че не може да се съсредоточи върху плановете на къщата, които лежаха пред нея на чертожната дъска. Умът ѝ беше зает с брака ѝ. Очевидно Тейлър приемаше за дадено, че всичко е екстра. И беше. Сексуалният им живот бе невероятен.

Тогава защо се чувстваше потисната?

Защото ѝ се искаше да ѝ каже, че я обича, а той не го правеше. Всичко беше толкова просто.

А може би бе от онези мъже, които не можеха да обичат.

Но тя пък беше жена, за която любовта бе нещо много съществено.

Семейство Лавендър бяха показали на едно нежелано дете, че чудото на любовта може да преобрази съдбата на човека. И затова тя беше тъй жизненоважна за съществуването на Риа.

Независимо колко вълнуващ във всяко друго отношение беше бракът ѝ с Тейлър, най-важната съставка — любовта — липсваше. Без нея рецептата, без значение, че крайният резултат бе нещо толкова вкусно, не се получаваше.

Излязоха на вечеря и на кино. Ставаше късно и Тейлър караше бавно. Фалшивото му тананикане заедно с музиката на радиото опъваше нервите ѝ. Душата ѝ беше омърсена като пране, оставено на простора в проливен дъжд. През целия ден беше водила негласен спор сама със себе си за това какво трябва да направи.

Накрая бе решила да го напусне, преди несподелената ѝ любов към него да я изяде жива. Само дето не беше измислила най-добрия начин да го направи.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Каза, че имаш да вземаш някои неща от твоята къща. Помислих си, че сега е удобен момент да минем оттам.

— О, благодаря ти.

— Мислех си за тая работа с „твоята къща“ и „моята къща“. За какво са ни две къщи? Нали смяташе да препроектираш твоята? Защо не приспособиш тези плановете за моята? Можем да препроектираме нея, нали? Ако искаш, разбира се.

— Къщата е хубава — каза без ентузиазъм тя.

— Или пък можем да продадем и двете и да си купим друга, по-голяма. Как мислиш?

— Не знам, Тейлър.

Тя сложи уморено лакът на отворения прозорец на колата и облегна глава на дланта си. Тревожеше се как ще се задържи да не се разпадне, когато го напуснеше, а той ѝ говореше за къщи. Можеше да живее и в кучешка колибка с него, ако ѝ кажеше, че я обича.

— Ами помисли си.

— Добре.

Тейлър продължи да си тананика с радиото. Когато Риа увеличи звука, за да му направи не твърде деликатен намек да спре, той я попита:

— Нещо не е наред ли?

— Все още не можеш да пееш.

— Не пеех. Само си тананиках.

— Не можеш и да тананикаш.

— Ау! Още ли си кисела?

— Не съм кисела — каза сприхаво тя.

— Замалко да ме заблудиш. Ядосана си, задето не ти се обадох днес ли?

— Не, не очаквам такова постоянно внимание от теб.

— Защо не? Аз съм ти съпруг, нали?

Гърлото ѝ се сви.

— Да, съпруг си ми.

— Не се ли обаждат повечето съпрузи на жените си по някое време през деня, за да ги чуят и да ги попитат дали да не купят хляб и мляко по пътя за дома?

— Само в сантименталните филми.

— Съжалявам, че не се обадох да се отчета. Днес бях много зает. Имах милион работи за вършене. Между другото отбих се в банката и внесох малко пари в текущата ти сметка. Беше се посмалила.

Тя извърна рязко глава.

— Откъде знаеш колко пари имам в текущата си сметка?

— Погледнах в чековата ти книжка. Защо се ядосваш толкова? Внесох пари, не съм теглил.

— Просто ми се иска първо да ме беше попитал.

— А, тогава може би е по-добре да ти кажа, че направих застраховки живот и за двама ни, като всеки е плодopolзвател на тази на другия.

Тя се втрени онемяла в него. Тейлър я караше да потъва все по-надълбоко, докато тя се опитваше да намери уместен начин да се измъкне от този брак. Но преди да успее да каже каквото и да било, корветът взе завоя с непозволено голяма скорост. Още щом възстанови равновесието си, Риа видя светлините.

— Какво е това, за Бога?

Покривът на къщата ѝ беше поръбен с коледни светлини. Входната врата беше обрaмчена с миниатюрни лампички и в средата ѝ висеше коледен венец с ярки червени панделки.

— Не си ли свалила коледните украси? — попита той, като сви в алеята.

— Знам, че съм ги свалила. Какво става? Кой го е направил?

Не го изчака да ѝ отвори вратата, а изхвърча навън и изтича по стъпалата към входната врата. Дори не беше заключена. Риа влезе вътре.

Въпреки топлата пролетна нощ, в камината пращеше огън. Беше обрaмчена с гирлянди от вечнозелени растения, а над нея, като войници, отдали почест, стояха червени свещи. Бяха запалени и излъчваха ухание на мирта. Напълно украсена коледна елха, дори с подаръците под нея, стоеше в ъгъла между двата прозореца. Беше прясно отсечена. Острото ѝ ухание изпълваше стаята. Риа стоеше зяпнала, после прошепна:

— Не вярвам на очите си. Кой...

Зърна коженото си палто от сребърни лисици, което трябваше да е прибрано за зимата. Но вместо това, беше проснато на канапето. По бузите ѝ плъзна топла руменина. Тя се обърна бавно. Тейлър се бе облегал на касата на вратата. Изражението му бе сериозно, но очите му блестяха.

— Това, което не вярваш — каза тихо той, — е, че те обичам. Наистина, Риа.

После затвори бавно входната врата, приближи се до нея и я прегърна.

— Ти ли си направил всичко това?

— Казах ти, че днес бях много зает.

— Но...

— Защо не ти казах, че те обичам още тази сутрин, когато се опитваше хитро да разбереш? Защото щеше да си помислиш, че просто ти казвам това, което искаш да чуеш. Реших, че ако ти го покажа, вместо да ти го кажа, ще бъда по-убедителен. Пък и аз също имам сантиментална жилка. Мисля, че Коледа представлява най-висшата демонстрация на любов. Идеята ме завладя и не исках да разваля изненадата.

Тя вдигна ръка към бузата му, изрече името му и се надигна на пръсти да го целуне.

— Чувствах се ужасно да живея с теб, да се любя с теб и през цялото време да си мисля, че това е несподелено. Срокът за съвместния ни живот мина вчера и ти не каза нищо по този въпрос.

— Престорих се, че няма никакъв срок.

— Бях решила да те напусна.

— Точно от това се страхувах. Не че щях да те оставя да си отидеш. Ако се беше опитала, щяхме да проведем адска битка, последвана от адска оргия, и ти щеше да продължиш да вярваш, че всичко, което ни свързва, е страхотният секс.

— А не е ли?

— Какво, страхотен ли? Той е направо умопомрачителен.

— Не — каза тя и се засмя, когато Тейлър я притегли към себе си и изръмжа в ухото ѝ: — И така, сексът ли е всичко, което ни свързва?

— Едва ли — той се вгледа в нея и приглади косата ѝ назад. — Първо ни събра нашето бебе. Загубата му можеше да прекрати връзката ни, но не го направи. Абортът ни свърза още по-здраво. До този момент всъщност не знаех колко много те обичам. По ирония на съдбата едва когато не можех да те имам сексуално, започнах истински да те обичам и да те смятам за моя съпруга.

Той я придърпа нагоре към себе си и я целуна нежно. След това я стисна силно в прегръдките си и я целуна страстно.

— Обичам те, Риа — прошепна, когато я пусна.

— Аз също те обичам. О, Господи, толкова много! Когато на Коледа сутринта ме напусна, направо разби сърцето ми.

— И на мен сърцето ми се късаше, когато трябваше да те напусна. Но този път ще остана. Тази нощ ще го изиграем още веднъж.

— На канапето? На кожата?

— Голи. Ти ще бъдеш облечена само със светлината на огъня и замечтаното си изражение.

— Ти — топъл и твърд.

— А ти — нежна и влажна.

Той плъзна ръце към гърдите ѝ, после устните му ги погалиха през блузата. Риа издаде звук на копнеж и изви тялото си в дъга.

— Мм, колко си сладка! — каза Тейлър. — Но преди да преминем към това, трябва да ти кажа, че пропусна най-хубавата част.

— Съмнявам се — отвърна Риа, като галеше твърдата издатина под копчетата на панталоните му.

— Ако обичаш, дръж се прилично.

— Защо? — той кимна към отсрещния ъгъл на стаята. Риа се обърна, склочи ръце и се засмя радостно: — О, как съм могла да пропусна това?

Още по-чудна от коледните украси беше сцената на Рождеството. Имаше дървен обор с дебел сламен покрив и манекени, облечени с характерни за епохата дрехи, които представляваха главните герои — Мария, Йосиф, пастирите и влъхвите. Имаше и три пухкави агънца с истински размери. Имаше дори и ясли с кукла, която да играе бебето Христос.

Внезапно куклата ѝ се стори жива. Помръдна се. И докато Риа я гледаше очарована, тя отвори уста и нададе рев, който определено беше човешки — и дума не можеше да става за нещо божествено. Беше висок, прекрасен плач, изискваш незабавно успокояване.

— Мисля, че в превод означава „мълчах прекалено дълго, нахрани ме“ — каза Тейлър точно зад гърба на Риа и я побутна напред.

Риа пристъпи като омагьосана към яслите. Над тях махаха сърдити червени юмручета. Пелените бяха разбъркани и изритани встрани. Риа сведе поглед към голото момиченце.

Тейлър се покашля и се извини за малкото, единствено несъответствие:

— Обикалях много, но асортиментът беше ограничен. Току-що бяха свършили момченцата — той пъхна едната си ръка под дупето, а другата — под главичката на бебето и го вдигна от картонените ясли. — Но това някак ми хареса най-много. Има доминантни гени от американските туземци. Виждаш ли тези високи скули и черна права коса? Напомни ми за теб. И беше някак самотна, без родители, които

да имат претенции за нея. В качеството си на кмет дръпнах някои конци в общинските власти. Съгласиха се да ни позволят да опитаме. Съгласиха се дори да я донесат тук и почетоха необикновеното ми желание сестрата да се измъкне от задната врата, когато ни види да идваме. Ако решим, че харесваме бебето, утре можем да отидем до съда и да попълним необходимите документи. Лицето на Риа беше мокро от сълзи.

— Искаш да кажеш, че тя... тя е...

— Наша — Тейлър ѝ подаде бебето. — Весела Коледа, любов моя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.